

GOD IS LOVE

รัก..คือการแบ่งปัน

Love is Sharing

The Lord Jesus himself said,
"It is more blessed to give than
to receive."

Acts 20:35

คำนำ

“ประสบการณ์สอนให้รู้และเป็นครูของทุกคน ความฉลาดนั้นคือผล จากฝึกฝนประสบการณ์”
ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรับใช้พระองค์ในคริสตจักร และสถาบันของ
มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย มีโอกาสเผยแพร่พระวจนะของพระเจ้า แบ่งปันข้อคิดและอื่น ๆ
อย่างสม่ำเสมอ

หนังสือที่ท่านถืออยู่ในมือนี้เป็นหนังสือที่ผู้เขียนได้รวบรวมเรื่องบางส่วน ที่มีโอกาสได้รับรู้
และฟังจากการเทศนา การอ่านหนังสือต่าง ๆ ประสบการณ์ส่วนตัว และจากผู้รับใช้หลาย ๆ ท่าน
ฉะนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีความมุ่งหมายที่อยากจะช่วยผู้รับใช้ให้มีข้อคิด และข้อพระคัมภีร์ในการเทศนา
หรือนำไปแสดงเป็นละครเพื่อท่านจะสามารถหนุนใจ และเป็นพระพรต่อสมาชิกที่ต้องการ ข้อคิด
กำลังใจ และแนวทางในการดำเนินชีวิต หนังสือเล่มนี้เป็นฉบับแรกในชีวิตที่ผู้เขียนได้เขียน คงมี
ข้อผิดพลาดบ้าง หวังว่าท่านผู้อ่านคงให้อภัยทุกเรื่องในหนังสือนี้ผู้เขียนไม่สงวนลิขสิทธิ์ใครจะนำไป
เผยแพร่ เพื่อให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง คริสตจักรเกิดการเปลี่ยนแปลงก็จะเป็นพระพรแก่ผู้เขียนอย่าง
ยิ่ง ถ้าหนังสือเล่มนี้พอจะช่วยท่านได้ และอยากจะให้ฉบับที่สองก็เขียนจดหมายมาให้กำลังใจ หนังสือ
เล่มนี้จะสำเร็จไม่ได้ถ้าไม่ได้รับการสนับสนุน จากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ผป.เสริมศรี ไชยเศรษฐ์
ผู้อำนวยการ และ ผป. พรรณมหา วุฒิวโรภาส อาจารย์ใหญ่ ที่ให้คำแนะนำและสนับสนุนด้วยดีตลอด
มา อาจารย์ วีรจักร วงศ์เงิน และอาจารย์ ทศย์รัตน์ งามแมน ผู้เขียนและผู้ออกแบบปกจึงขอขอบพระคุณ
เป็นอย่างยิ่ง มีสิ่งใดที่ผู้อ่านได้รับประโยชน์อันเนื่องมาจากหนังสือเล่มนี้ ขอมอบให้กับโรงเรียนวัฒนา
วิทยาลัย และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้ได้รับเสียงปรบมือดัง ๆ จากผู้อ่านทั้งหมด

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระพรมาเหนือผู้อ่านทุก ๆ ท่าน ให้มีสติปัญญาที่ล้ำ
เลิศ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บถ้วนหน้า และเป็นธารพระพรสำหรับผู้อื่นเป็นนิรันดร์

ครูศาสนมานพ สุริยะคำ

ศิษยาภิบาลคริสตจักรสถานสัมพันธ์ฯ

อ.วังจั่น จ.แพร่

สารบัญ

1. “พระเจ้าทรงรู้จัก...ท่านดี”	5
2. “ผมจะไม่ทำให้แผลแม่ไร้ค่า”	6
3. “รักแต่เพียงบนธรรมมาสหรือ?”	8
4. “ผมขอโทษที่ก่อครองเท้าท่าน”	10
5. “นี่หรือสิ่งที่เรอมอบให้ฉัน”	12
6. “เจ้านายลำเอียงจริงหรือ?”	14
7. “ท่านเชื่อพระเจ้าจริง ๆ หรือ?”	16
8. “ยิ้มได้เมื่อภัยมาถึง”	18
9. “คนอวดตัวที่หน้าแตก”	20
10. “ทนอับอายเพื่อลูกจะได้ยิ้ม”	22
11. “ผมอายุเพื่อน...ผู้ปกครองไม่มีค่าเทอม”	24
12. “ท่านรักลูกจริง ๆ หรือ?”	26
13. “อย่าเพิ่งไปนมัสการพระเจ้าเพราะยังไม่ถึงเวลา”	28
14. “บทกลอนพาไป...เอง”	30
15. “นี่แหละความรักของ...พ่อ”	32
16. “เบื้องหลังภาพ...จากมืออาชีพ”	34
17. “ฝ่ามือทองคำ”	36
18. “ฝีมือจริงหรือ?”	38
19. “คนวอก... (โกหก) เอาตัวรอดไปวัน ๆ”	40
20. “จะโกรธดี...ไหมนี่ยะ?”	42
21. “บุญคุณต้องทดแทน...แก้แค้นต้อง...ให้อภัย”	44
22. “การเรียนรู้ของมนุษย์”	46
23. “อะไรคือสิ่งที่ควรเลือก”	47
24. “การใช้เวลาในชีวิตของเรา”	48
25. “ขอให้วาจา...เป็นพระพรเกิด”	49
26. “จงอย่าแก้แค้นศัตรู...ของท่าน”	50

27. “แม่จําหนุขอโทษ”	51
28. “อย่าสั้กแต่พูด...ถ้าท่านไม่มีเรื่องที่จะพูด”	52
29. “คนดีที่น่าเสียดายต้องตายเพราะ...ไม่รอบคอบ”	53
30. “ยอมฟัง...มิใช่ยอมแพ้”	54
31. “จะตายอยู่แล้ว แต่ยังเรียกร้อง”	55
32. “คนทำตน”	56
33. “ความหวังใยในแดนไกล”	57
34. “เงินนี้หรือคือสิ่งที่เราต้องการ”	58
35. “คนขี้สงสาร ตนเองมักเป็นเช่นนี้”	59
36. “สัจจะของการไม่รู้จักคุณค่าของเงินทอง”	60
37. “คนเช่นนี้แหละเป็นชาวสวรรค์”	61
38. “รักคนที่ไม่น่ารัก”	62
39. “ทนทุกข์เพื่อชาวบ้าน...แม้ถูกประจานก็ยอม”	63
40. “ดูเหมือนความตาย...เป็นเรื่องราวธรรมดา”	64
41. “จุดจบของ...ความโลภ”	65
42. “มือของศิลปินเอก....ตัวจริง”	66
43. “ผมจะทำเหมือนพ่อทำกับปู้”	67
44. “มนุษย์ส่วนมากเป็นโรคขาดอาหาร”	68
45. “บากบั่นไปเพื่อชัยชนะ”	69
46. “ขาดแคลนนี้เพื่อลูก”	71
47. “สตั้ยซ้อ....จนได้สั้”	72

1. “พระเจ้าทรงรู้จัก....ท่านดี”

พระวจนะของพระเจ้า 1 โครินธ์ 8:3

“แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงรู้จักผู้นั้น”

เรื่องเล่า

มีชายหนุ่มคนหนึ่งออกเดินทางท่องเที่ยวไปตามชนบท ถิ่นทุรกันดาร เพื่ออยากจะรู้จักวิถีชีวิตของคนชนบท หรือคนในท้องถิ่น เขาขับรถไปด้วยความสนุกสนานและตื่นตาตื่นใจกับภาพต่าง ๆ ที่ได้พบ แต่สิ่งที่เขาไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น นั่นก็คือ รถยนต์ที่เขาขับมาเกิดเครื่องยนต์ดับไปเฉย ๆ ..ชายหนุ่มคิดว่าคงจะเป็นเกี่ยวกับระบบหัวเทียน หรือ น้ำมันหมดแต่หน้าปัดก็โชว์ว่าน้ำมันเขายังเหลือเยอะแยะ แต่ทำไมมันจึงดับเขาใช้เวลาซ่อมเป็นชั่วโมงเขาขึ้น ๆ ลง ๆ เพื่อติดเครื่อง แต่จนแล้วจนเล่าก็ไม่ติดเสียที เขา นั่งฟังรถยนต์อย่างหมดหวังเหนื่อยหน่ายต่อรถยนต์คันนี้เสียเหลือเกิน นึกแข่งรถของตนเองอยู่ในใจ ...ในขณะที่เขากำลังหือหือต่อการเดินทางในครั้งนี่ก็มีรถยนต์คันหนึ่งแล่นผ่านมา เขาไม่ได้บอกขอความช่วยเหลือ เพราะเขาสังเกตว่าคนที่ขับรถยนต์มานั้นแก่เกินไปที่จะไปรบกวนท่านแต่กาลกลับไม่เป็นดังที่เขาคาดคิด ชายแก่จอดรถยนต์ของเขาข้าง ๆ รถยนต์ของชายหนุ่มที่กำลังมีสภาพกับวัตถุชิ้นหนึ่งที่ไม่เคลื่อนไหว... เขาสังเกตว่าชายแก่ขับรถยนต์ยี่ห้อเดียวกับเขาด้วย... “นี่พ่อหนุ่มรถยนต์คุณเป็นอะไร ผมดูให้ไหม?” ...ชายแก่ถาม... “โอ๊ยลุงครับผมซ่อมมันตั้งชั่วโมงแล้วผมว่าลุงอย่าเหนื่อยกับมันเลยครับ ...ถ้าจะกรุณาผมถ้าคุณลุงขับรถไปเจอร้านซ่อมกรุณาบอกให้ช่างมาช่วยผมด้วย”...ชายหนุ่มตอบ “เออ ยังไงก็ขอให้ลุงได้ดูรถของพ่อหนุ่มสักแป๊บนะ...จะได้ไหม?” ชายแก่ถาม... “โอ๊ยลุงตามสบายเลยจะดูหรือจะเตะจะถีบมันก็ตามใจลุงเถอะ... ชายแก่เปิดฝากระโปรงรถยนต์ออก เขาจับนั่นแะนี่ แล้วก็บอกกับชายหนุ่มให้ขึ้นไปสตาร์ทรถดู...ปรากฏว่า....สตาร์ทครั้งเดียวรถติด...ชายหนุ่มแปลกใจเป็นอย่างมากที่ชายแก่ซ่อมให้ไม่ถึง 5 นาทีรถของเขาเครื่องติดอย่างปกติ ... “ลุงครับ ลุงเป็นช่างหรือ..ทำไมซ่อมเก่งจังเลย” เขาถาม “ไม่ใช่หรอก รถยนต์คันนี้ยี่ห้ออะไร?” เขาถามชายหนุ่ม “ยี่ห้อฟอร์ดครับ” เขาตอบ “ก็ลุงนี่แหละชื่อ นายฟอร์ด เห็นผู้สร้างรถยนต์คันนี้มากับมือเลย” พระเจ้าทรงสร้างเราทุกคน ดังนั้นพระองค์ทรงรู้จักเราดีที่สุดใน และพร้อมที่จะซ่อมแซมสิ่งที่ขาดหาย หรือ ไม่ปกติให้เรา กลับเป็น “คนสมคน”.....

2. “ผมจะไม่ทำให้แผลแม่ไร้ค่า”

พระวจนะของพระเจ้า ยอห์น 8:10

พระเยซูทรงเงพระพักตร์ขึ้น และตรัสถามผู้หญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณีว่า

“หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนกันหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ?”

นางทูลว่า “ไม่มีผู้ใดเลย” พระเยซูก็ตรัสกับนางว่า

“เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก”

เรื่องเล่า

เรื่องที่จะเล่าให้ฟังต่อไปนี้เป็นเรื่องประสบการณ์ของผู้เขียนสมัยเมื่อครั้งเป็นเด็กชั้น ป.1 ที่พูดเรื่องนี้ไม่ใช่ผู้เขียนหมดเรื่องที่จะเขียน หรือมาถึงทางตัน แต่อยากจะพูดถึงบุคคลหนึ่งที่ทำให้ชีวิตของผู้เขียนเปลี่ยนแปลงได้ แม้ขณะเมื่อยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ...ผู้เขียนเมื่อตอนเป็นเด็กเป็นคนที่ไม่ชอบไปโรงเรียนและจะพยายามหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อจะมีโอกาสอยู่ที่บ้าน บางครั้งเมื่อคุณแม่พาคุณแม่เดินไปส่งที่โรงเรียน ผู้เขียนจะถือโอกาสที่ท่านผลอกระโดดลงไปในหนองน้ำ หรือ ร่องน้ำ เพื่อจะให้กางเกงและเสื้อผ้าเปียก และก็จะไม่ต้องไปโรงเรียนอีก แต่จนแล้วจนรอด พ่อแม่ก็ตัดสินใจของผู้เขียนโดยการนำเสื้อไปโรงเรียน 2 ชุด ถ้าชุดแรกเปียกก็ยังมีชุดที่ 2 สำรอง.... เหตุการณ์เป็นอย่างนี้มาเรื่อย ๆ วันหนึ่งคุณแม่ของผู้เขียนลากจูงผู้เขียนไปโรงเรียน โดยผู้เขียนร้องไห้ตลอดทาง พอคุณแม่ผลอ ผู้เขียนก็วิ่งหนี ๆ ๆ ๆ คุณแม่ก็ไล่ตาม โดยมีไม้เรียวถืออยู่ในมือด้วย....

คุณแม่วิ่งไล่ใกล้เข้ามาเต็มทีผู้เขียนก็มลงเก็บใต้ก้อนหินหนึ่งกำลังเหมาะมือ...ขว้างสวนไปทางคุณแม่...เสียงดังโป๊ะ... ก้อนหินโดนใบหน้าคุณแม่เต็มแรง... ผู้เขียนเห็นคุณแม่นั่งทรุดตัวลงร้องไห้... ผู้เขียนตกใจเช่นกันว่า แม่จะบาดเจ็บแค่ไหน?...ผู้เขียนวิ่ง ๆ ๆ ๆ วิ่งไปโรงเรียนเอง และวันนั้นอยากอยู่ที่โรงเรียน อยากนอนที่โรงเรียน ไม่อยากกลับบ้าน... เพราะกลัวคุณแม่ตี กลัวคุณแม่ทำโทษ.... และสิ่งที่กลัวที่สุดคือกลัวคุณแม่ตบอด.... เย็นวันนั้นผู้เขียนเดินเข้ามาบ้านอย่างผู้สำนึกผิดและพร้อมที่จะถูกทำโทษโดยไม่มีข้อต่อรองใด ๆ เลย...แอบข่องเข้าไปในบ้านเห็นคุณแม่เอาผ้าปิดแผลไว้ที่โหนกแก้ม...ผู้เขียนเห็นคุณแม่เหลียวมาเห็นท่านยิ้มให้แล้วถามผู้เขียนว่า “หัวข้าวใหม่ลูก?”ท่านผู้อ่านที่รักครับคุณแม่ไม่ได้พูดถึงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้ทำให้ท่านบาดเจ็บเมื่อตอนเช้าเลย ผู้เขียนไม่ได้กล่าวคำสารภาพผิด ไม่ได้กล่าวคำขอโทษต่อแม่ เพราะตอนนั้นยังไม่เข้าใจว่าคำขอโทษมันคืออะไร หรือ คำสารภาพผิดมันคืออะไร? แต่สิ่งหนึ่งที่คิดได้ในเวลานั้นคือ “ความตั้งใจใหม่” ได้บอกกับตัวเองว่า “ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปเราจะเป็นคนใหม่” และสิ่งที่ได้ตั้งใจนั้นก็ทำให้ชีวิตของผู้เขียนได้พบกับพระพรของพระเจ้าอย่าง

มากมาย และสิ่งหนึ่งที่มีความสุขใจเป็นอย่างยิ่งก็คือ หนังสือที่ท่านอ่านอยู่นี้ส่วนสำคัญที่ผลักดันให้
ผู้เขียนสามารถเขียนเป็นเรื่องเป็นราวได้ก็เพราะมีแม่เป็นผู้คอยให้กำลังใจอยู่เสมอ

ธรรมเนียมไทยของเรามักจะมีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่งที่นักเทศน์หรือนักพูดไม่ค่อยกล้าพูดนั้นก็คือ
พูดถึงคนในครอบครัว แต่บางทีในครอบครัวนั้น ก็ตัวอย่างที่ชัดเจน และสามารถเล่าได้อย่างออก
รสชาติ เพราะเราได้เห็น ได้คลุกคลี และได้สัมผัสกับคนเหล่านั้นไม่ใช่เพราะอ่านจากชีวประวัติของเขา
แต่ได้สัมผัสด้วยใจ และด้วยชีวิต....

3. “รักแต่เพียงบนธรรมชาติหรือ?”

พระวจนะของพระเจ้า 1 ยอห์น 4:20

“ถ้าผู้ใดว่าข้าพเจ้ารักพระเจ้า แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพวคนุสา เพราะผู้ที่ไม่รักพี่น้องที่มองเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่ไม่แลเห็นได้อย่างไร?”

เรื่องเล่า

วันนี้อากาศหนาวมาก และหิมะตกหนัก ทอมเด็กขอทานกระเซอะกระเซิงไปตามบ้านต่าง ๆ เพื่อขอเศษอาหารประทังชีวิต เขาสวมเสื้อกันหนาวบาง ๆ ขาด ๆ เดินไปเคาะประตูบ้านของคนต่าง ๆ เขามักจะถูกไล่ออกมาจากบ้านทันทีที่เจ้าของบ้านเปิดประตูโผล่หน้ามาเห็นเขา หน้าซำเขายังโดนคำว่า “เป็นเด็กจี้เกียจอีกต่างหาก บางบ้านที่เลี้ยงสุนัขพอเห็นทอมเขาจะขู่สุนัขให้วิ่งไล่กัดทอมทันที แม่ทอมจะอยู่ภายนอกรั้วบ้านก็ตาม...ทอมรู้สึกแสบท้องด้วยความหิว เพราะตั้งแต่เช้าเขายังไม่เจอคนใจดีให้เศษขนมปังเขาเลย...เขาเดินไปท่ามกลางพายุหิมะที่ไม่รู้ว่าเมื่อใดมันจะหยุดความหิว ความเหนื่อยล้าทำให้ทอมต้องนั่งพักได้ร่มต้นสนที่แม่แต่โบก็ชาวโพลนไปด้วยสะเก็ดของหิมะ...ความหิวที่เขาไม่สามารถทนได้อีกแล้ว บังคับให้เขาลุกขึ้นแล้วเดินต่อไป... เขาเดิน ๆ ๆ อย่างหมดหวัง ... แต่แล้วเขาตาลุกวาวด้วยความหวัง เพราะที่หน้าบ้านหลังที่เขามาขึ้นอยู่นี้เขียนไว้ว่า “บ้านผู้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์” เขารีบก้าวเท้าเข้าไปข้างในบ้านเพราะประตูไม่ได้ปิด...เขาเห็นศาสนาจารย์ท่านหนึ่งกำลังนั่งเขียนหนังสืออย่างเคร่งเครียด ...เขาเดินเข้าไปแล้วกล่าวสวัสดิ์...อาจารย์ครับ ทำบุญทำทานผมหน่อยเถอะครับ...ผมหิวมากครับ วันนี้ผมยังไม่ได้ทานอาหารเลยครับ ... ศาสนาจารย์ผู้นั้นมองทอมแสบเดียวแล้วพูดว่า ... นี่เด็กน้อย ตอนนี้อาจารย์กำลังเตรียมเทศนา.. ยังไม่ว่าง...ไป ไปขอที่บ้านอื่นก่อนเถอะ

ทอม...แทบล้มลงหมดแรงเมื่อได้ยินคำพูดของศาสนาจารย์นั้น...นี่ขนาดศาสนาจารย์ยังไม่ให้เขาแม้แต่เศษขนมปัง แล้วคนที่เขาไม่มีพระเจ้าในใจอย่างศาสนาจารย์ผู้นี้จะให้เขาได้อย่างไร?...ทอมกล่าวลา “ขอบคุณครับ...แล้วเดินอย่างคนหมดแรงออกจากบ้านศาสนาจารย์นั้น...เขาเดิน ไปจนหมดแรง...

พอเตรียมเทศนาเสร็จศาสนาจารย์ผู้นั้นนึกขึ้นได้ว่าตนเองกำลังเตรียมเทศนาเรื่องความรัก เพื่อจะเทศนาในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ แต่เมื่อชั่วโมงที่ผ่านมาเด็กขอทานเข้ามาขออาหารเขาเองไม่ได้ให้ เขานึกละอายใจเขาจึงรีบสวมเสื้อโค้ทและสวมหมวกพร้อมกับขนมปังรีบออกติดตามหาเด็กน้อยขอทานคนนั้น ท่ามกลางหิมะที่ตกหนักเขาเดินไปเกือบครึ่งไมล์เขาพบเด็กน้อยนั้นจริง ๆ แต่เขาพบร่างที่ไร้วิญญาณของเด็กน้อยคนนั้น นอนจมอยู่ภายใต้หิมะที่กำลังท่วมจวนจะมิดตัวของเด็กน้อย ...เขาก็ล้มอ้อม

เด็กน้อยนั้นไว้เ็นอก เขาพูดอะไรไม่ออก นี่เป็นคำพยานที่ปรักปรำตัวเขาเองว่า เขาไม่ได้รักมนุษย์ตามที่ เขาพูดเขาสอนและการทำหน้าที่ของเขามัน ไม่ใช่เป็นชีวิต เป็นเลือดเนื้อ... แต่เขาทำเพราะเป็นอาชีพเท่านั้นเอง...

ท่านผู้อ่านที่รัก...บางท่านเป็นอนุศาสนิก... บางท่านเป็นศิษยาภิบาล.....บางท่านเป็นผู้บริหารในสถาบันที่พระเจ้าเปิดโอกาสให้แก่ท่านสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์...มีคำถามที่อยากถามจากใจผู้เขียนจริง ๆ ว่า “ท่านทำงานในสิ่งที่ท่านทำนั้นมันเป็นหน้าที่หรือ มันเป็นชีวิตจริง ๆ ของท่าน?”

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร

4. “ผมขอโทษที่กอดรองเท้าท่าน”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 25:15

“ความปากเพียรอาจจะชักนำผู้ครอบครองได้และลิ้นที่อ่อนหวานอาจจะโน้มน้าวจิตใจให้อ่อนลงได้”

เรื่องเล่า

วันเด็กใกล้จะถึงอีกไม่กี่วัน เด็ก ๆ พวกกันจับกลุ่มและพูดถึงของขวัญที่คุณพ่อ คุณแม่ของพวกเขาจะซื้อให้ บางคนบอกว่าจะได้ตุ๊กตา บางคนก็บอกว่าจะได้หุ่นยนต์คอมพิวเตอร์บางคนก็บอกว่าจะได้นาฬิกาใหม่ แต่ในกลุ่มมีเด็กชายคนหนึ่งที่คุณพ่อทำทางเศร้าหมอง เขาชื่อ โทนี่ เพื่อน ๆ ถามเขาว่า “โทนี่เธอจะได้อะไรในวันเด็กเป็นของขวัญ?” โทนี่ส่ายหน้าแล้วเดินจากเพื่อน ๆ ไปนั่งอยู่เงียบ ๆ คนเดียว ทุก ๆ ปี เขาไม่เคยได้รับของขวัญเลย เพราะเขาไม่รู้แม้กระทั่งใครเป็นพ่อ และแม่ของเขา เขาถูกทอดทิ้งให้มาอยู่บ้านเด็กกำพร้าตั้งแต่เล็ก ๆ โทนี่ก็หม่นและอธิษฐานกับพระเจ้า “พระบิดาบนสวรรค์ พระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งที่อยากได้ในวันเด็กมันเป็นเรื่องไกลเกินฝัน ข้าพระองค์ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ หรือแม่แต่ญาติ ๆ สักคนที่จะมาเยี่ยมหรือมาให้กำลังใจ พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์ชอบเล่นฟุตบอล และทุกครั้งเมื่อจะเล่นฟุตบอลลูกต้องยืมรองเท้าเพื่อน ๆ ตลอด ถ้าเป็นไปได้..ลูกอยากได้รองเท้า...แต่พระบิดาเจ้าลูกรู้ดีว่าไม่เป็นไร ลูกไม่อยากฝัน... ไม่อยากคิด ขอโทษพระองค์ด้วยที่พูดในสิ่งที่เป็นไปได้...อาเมน...

วันเด็กมาถึง...โทนี่ตื่นแต่เช้าและเดินไปตามถนนเขาพบเพื่อน ๆ ต่างเอาของขวัญมาอวด เขาเดินไปที่ร้านแห่งหนึ่งที่เขาชอบและต้องการเข้าไป...เพราะร้านนี้เป็นร้านขายรองเท้า...เขายืนเก้ ๆ กัง ๆ ตัดสินใจว่าจะเข้าไปดี หรือ จะอยู่ข้างนอกแอบดู ... เขาตัดสินใจเข้าไปในร้าน เขาเดินตรงไปยังที่วางรองเท้าเล่นกีฬา

เขาหยิบรองเท้าสตั๊ด ที่สวมเล่นฟุตบอลเบอร์ที่เขาสามารถใส่ได้ เขานำมันมากอดและลูบไล้รองเท้าคู่นั้นอย่างลึ้มตัว ... ทันใดนั้นเจ้าของร้านก็เอ๊ะอะโวยวาย ตำรวจครับ .. จับเด็กขี้ขโมยคนนี้ด้วย... มันกำลังจะขโมยรองเท้าของผม จับมัน ๆ ๆ ๆ ตำรวจวิ่งมาจับโทนี่...เขาตกใจมากเพราะเขาไม่มีความคิดสักนิดเดียวว่าจะมาขโมยรองเท้า...เจ้าของร้านด่าอย่างรุนแรง...ไอ้เด็กสกปรก ไอ้เด็กสารเลว ไอ้เด็กพ่อแม่ไม่สั่งไม่สอน เอ็งนี่แหละที่มาขโมยรองเท้าในร้านนี้บ่อย ๆ จับมันเลยคุณตำรวจ...โทนี่ร้องไห้และบอกกับเจ้าของร้านว่า “ที่คุณท่านพูดเป็นความจริงครับ ผมเป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่สั่งไม่สอนครับ เพราะผมไม่มีพ่อไม่มีแม่ ผมเป็นเด็กสกปรกครับ เพราะผมเป็นเด็กบ้านกำพร้านี้เองครับ แต่ผมสาบานได้ว่าผมไม่เคยคิดที่จะขโมยรองเท้าของคุณท่านเลยครับ วันนี้เป็นวันเด็กเพื่อน ๆ ของผมที่มีพ่อแม่

แม่เขาได้ของขวัญกันทุกคน แต่ผมไม่มีเหมือนเขากระผมก็เดินมาตามถนนและเห็นรองเท้าที่ในร้านของคุณท่าน กระผมเพียงแต่อยากจับมันดูแค่นั้นครับ และกระผมต้องขอโทษคุณท่านด้วยที่กระผมเอารองเท้าของคุณท่านมากอดมันคงจะเปอะเปื้อนและสกปรกเพราะเสื้อของกระผมไปหน่อย กระผมขอโทษด้วยครับ... เจ้าของร้านรองเท้าได้ฟังโทนี่พูดเขาแทบน้ำตาไหลเขาบอกกับตำรวจว่าคุณตำรวจครับผมไม่ตั้งใจสังสัยเด็กคนนี้ได้แล้วครับปล่อยเขาเถอะครับ... โทนี่กล่าวขอบคุณเจ้าของร้านและจะลากลับเจ้าของร้านดึงแขนโทนี่...นี่หนู ลูกขอโทษด้วยที่พูดไม่ดีกับหนู ลูกนี้แย่จริง ๆ นี่จะรองเท้าที่หนูอยากได้ ไร้คุณท่านครับผมไม่มีเงินแม้แต่บาทเดียว ผมไม่มีปัญญาซื้อของคุณท่านได้เลยครับ...นี่หนู ไม่ต้องเรียกคุณท่านหรอก เรียกคุณลูกดีกว่า ...รองเท้าเป็นสิ่งที่หนูต้องการ ขอโทษที่มองคนในแง่ผิด และอีกอย่างลูกก็ไม่มีลูกหลานอะไรที่จะให้ของขวัญวันเด็ก ขอให้หลานเป็นตัวแทนหรือ ถือว่าเป็นหลานคุณ ลูกก็แล้วกันนะ... โทนี่ยื่นมือสั่นระริกไปหยิบรองเท้าที่เจ้าของร้านยื่นให้เขาอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง... เขากอดรองเท้าไว้แนบอก พลังกล่าวขอบคุณเจ้าของร้าน...ขอบคุณครับ ๆ ๆ ๆ ๆ เจ้าของร้านยิ้มและบอกว่า “นี่หลานถ้าขาดเหลืออะไร ต้องการอะไรอย่าลืมมาบอกลูกนะ ลูกช่วยเหลือเต็มที่... โทนี่เดินออกมาจากร้านด้วยความสุข เขากอดรองเท้าคู่นั้นแนบกับอก แล้วพูดว่า

“พระบิดาผู้ทรงรัก พระองค์ทรงรักและดูแลมนุษย์ทุก ๆ คนแม้แต่เด็กกำพร้าเช่นข้าพระองค์”....

อาเมน

5. “นี่หรือสิ่งที่เธอมอบให้ฉัน”

พระวจนะของพระเจ้า ลูกา 17:17 พระเยซูตรัสตามเขาว่า

“มีสิบคนที่หายจากโรคเรื้อนมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้าเว้นไว้แต่คนโรคเรื้อนต่างชาตินี้คนเดียว”

เรื่องเล่า

นิพนธ์ เป็นเพื่อนกับ บุญมา ทั้งสองคนเป็นเพื่อนรักกันมากไม่ว่าจะเห็นบุญมาที่ไหน ก็จะพบนิพนธ์ที่นั่น แต่ทั้งสองมีข้อแตกต่างกันมาก เพราะบุญมา เป็นคนขี้เหร่ แต่ครอบครัวร่ำรวยมาก นิพนธ์เป็นคนหน้าตาดีใจดี แต่ฐานะยากจน แต่ความแตกต่างของทั้งสองไม่เคยเป็นอุปสรรคในการเป็นเพื่อนกัน จนกระทั่งวันหนึ่ง

นิพนธ์ ฉันว่า รูจิริา ชอบแกล้ง ๆ เลย ฉันมองดูแวตาก็เธอมองแกล้งแล้วรู้สึกอิจฉาจัง... คงไม่มี เพราะรูจิริาก็ทราบว่าคนอย่างฉันไม่มีอะไรสู้แกล้งได้เลย แกล้งคิดดูสิถ้าอาทิตย์หน้าถึงวันเกิดรูจิริา ใครจะเป็นขวัญใจเธอถ้าไม่ใช่แกล ลูกเศรษฐีป้อนน้ำมัน นิพนธ์ตอบ ... ฉันก็คิดว่าอย่างรูจิริาก็เป็นผู้หญิงธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่ผ่านเข้ามาในชีวิต...อย่าไปคิดอะไรมากเกินไปนิพนธ์...ผู้หญิงในโลกนี้มีเป็นล้าน...มีเงินอย่างเดียวทำอะไรก็ได้...บุญมาแนะนำ.....แต่ว่าชายรูจิริาเป็นคนดีนะ เป็นคนมีความรับผิดชอบ เป็นคนที่มีความจริงใจให้เพื่อน ๆ ถ้าฉันได้เป็นแฟนล่ะก็ ฉันรักตายเลย...นิพนธ์พูดถึงรูจิริา

วันเกิดของรูจิริามาถึง....สิ่งที่เธอประทับใจมากที่สุดก็คือเธอได้ของขวัญชิ้นใหญ่จากบุญมา เป็นสร้อยที่มีลวดแกะสลักหัวใจที่ส่องประกายแวววาว...สำหรับนิพนธ์เธอได้รับการคอบบเพียงใบเดียวเขียนสั้น ๆ ว่า “แด่รูจิริาเพื่อนที่น่ารักที่สุด” ...รูจิริาคอชื่นชมในสร้อยคอและลวดแกะสลักหัวใจไม่ได้ เธอเอาให้เพื่อนคนแล้วคนเล่าดู ปากก็พูดถึงบุญมา ๆ ๆ ไม่ได้ขาด เมื่อจบจากวิทยาลัย รูจิริาก็ได้แต่งงานกับบุญมาจริง ๆ ...นิพนธ์ก็รู้สึกเสียใจอยู่ลึก ๆ เพราะเขาก็เฝ้าหลงรักรูจิริามานาน แต่ก็ทำได้เพราะเธอได้แต่งงานกับเพื่อนรักของเขาชื่อบุญมา

การใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างบุญมากับรูจิริาผ่านไปไม่ถึงปี บุญมาตัวเหินห่าง เจ้าชู้เที่ยวกลางคืนดื่มเหล้าจัด ไม่ทำตัวเป็นสามีที่ดี และในที่สุดรูจิริาก็รู้ว่า บุญมาไปมีเมียคนอื่นไว้หลายคน เงินทองก็เริ่มหดหาย

จากวันเป็นสัปดาห้ จากสัปดาห้เป็นเดือน บุญมาไม่ยอมกลับบ้าน รูจิริาเริ่มมีอาการป่วย เธอตรอมใจที่บุญมาทิ้งเธอให้อยู่คนเดียว พ่อแม่ของรูจิริาพอทราบข่าวก็มารับรูจิริากลับบ้าน....แต่ไม่มี

อะไรดีขึ้นร่างกายเธอซูบผอม เหม่อลอย ทานอาหารไม่ได้...พ่อ แม่ ต้องส่งเธอเข้าไปรักษาตัวที่
โรงพยาบาลอย่างรีบด่วน

นิพนธ์ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขารีบมาหาจริยาที่โรงพยาบาลทันที...เขามาพูดคุยเป็นเพื่อน
เธอทั้งกลางวัน กลางคืนก็มาอยู่ดูแล เขาปรนนิบัติเธออย่างเต็มที่...และสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือจริยาทานอาหาร
ได้ และอาการต่าง ๆ ก็เริ่มดีขึ้นเธอเดินออกก้าลังได้ เธอเริ่มจะมีชีวิตชีวามากขึ้น และในที่สุดหมอก็
อนุญาตให้เธอกลับบ้านได้...และคงไม่ต้องพูดถึงนิพนธ์จะเป็นอย่างไร เขามาหาจริยาทุกวัน และบางวัน
ก็ชวนกันไปเที่ยวชายทะเล หรือบางทีก็พากันไปเดินตามห้างสรรพสินค้า...วันหนึ่งนิพนธ์ก็อครนทน
ไม่ได้ก็ขอรุจิราแต่งงาน...เธอยิ้มและตอบตกลงเขา...นิพนธ์มีความสุขที่สุดในวันนั้น...เขารีบบกลับบ้าน
บอกให้พ่อแม่ถึงข่าวดี และอีกอย่างที่เขาดีใจก็คือพ่อแม่ของจริยาก็รักเขา ชอบเขาเช่นกัน...ผู้ใหญ่ทั้ง
สองฝ่ายต่างเห็นดีเห็นงามด้วยกันทั้งหมดและได้กำหนดวันแต่งงานให้ทั้งสองด้วย...วันแต่งงานมาถึง
เจ้าสาวแต่งตัวสวยงามมากดูราวกับว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอทีเดียวสำหรับ
นิพนธ์ทั้งคืนเขานอนไม่หลับ...เขาตื่นตื่น ดีใจจนบอกไม่ถูก...เขามองดูชุดเจ้าสาวดูแล้วดูอีก...พิธี
แต่งงานเสร็จสิ้นผ่านไปอย่างชื่นมื่น ทุกคนที่มาในงานต่างมาแสดงความยินดีกับทั้งสอง...เจ้าสาว
เจ้าสาวขอตัวแขกหรือไปแต่งตัวชุดสบาย ๆ เพื่อนั่งดื่มกับเพื่อน ๆเจ้าสาวก็นั่งกับเพื่อน ๆ ผู้หญิง
ของเธอ...นิพนธ์ก็นั่งฟังเพื่อน ๆ คุยถึงความโชคคิของนิพนธ์ที่ได้แต่งงานกับเจ้าสาวที่แสนสวย...พอ
ดึกลงเพื่อน ๆ ลากลับกันหมดนิพนธ์ยังเข้าไปในห้องที่เตรียมไว้สำหรับเขาและจริยา...เขาแง้มประตู
ออกดูคิดว่าจริยาจะนอนหลับ หรือนั่งรอเขาอยู่ในห้อง....แต่ภาพที่ปรากฏต่อสายตาเขานั้น..มันทำให้
เขาต้องผงะ และเดินออกมาจากห้อง และบ้านหลังนั้นอย่างไม่มีวันกลับ..เขาเห็นภาพจริยากำลังกอด
และจูบกับบุญมา สามีเก่าของเธอนั่นเอง

ท่านผู้อ่านที่รัก...พอมาถึงตรงนี้ท่านคงจะคิดหลาย ๆ อย่างที่อยากจะด่าจะตำหนิจริยา ใช่มั้? ผู้เขียนก็คิดคล้าย ๆ ผู้อ่านครับ...แต่จริยาคณนี้ เธอ เป็นตัวแทนของเราครับ...พระเจ้าทรงประทานสิ่งที่ดี
แก่เรามากมาย แต่ เรา ลืมพระคุณของพระเจ้าในหลาย ๆ ครั้ง บางทีอาจจะยิ่งกว่า จริยาคัวร้ายในเรื่องก็
ได้ ใครจะรู้?...

6. “เจ้านายลำเอียงจริงหรือ?”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 16:21

“คนใจฉลาด เรียกว่าเป็นคนพินิจ และวาจาเข้มแข็งเพิ่มอำนาจการสั่งสอน”

เรื่องเล่า

ในการทำงาน บางทีเรามักจะมองคนรอบ ๆ ตัวเรา มองดูเพื่อน มองดูทุก ๆ คนที่เกี่ยวข้องกับงานที่เราทำร่วมกัน และบางทีเราก็มักจะมองว่า เราไม่ได้รับความเป็นธรรมทำไมเพื่อนคนนั้น นายคนนั้น นางคนนั้น ได้เลื่อนตำแหน่ง ได้ทำหน้าที่สูงขึ้น ๆ ในทุก ๆ ปีแต่เรา และก็เพื่อนอีกหลาย ๆ คนทำไมไม่มีโอกาสเช่นนั้นบ้าง เมื่อเราคิดอย่างนี้แล้ว สิ่งหนึ่งที่เรามักจะกระทำก็คือ ท้อแท้ หมดหวัง มีอคติต่อผู้ที่ได้รับตำแหน่งใหม่ หรือผู้ที่ได้เลื่อนขึ้นมากกว่าเรา หรือบางทีก็พูดไปเลยว่า เจ้านายไม่ยุติธรรม หรือเจ้านายลำเอียงบ้าง หรือบางทีก็บอกว่า คนนั้นเป็นเด็กเส้น เด็กของนาย...แต่บางทีที่เรา mongมันไม่ใช่..

มีเรื่องเล่าว่า มีเจ้านายคนหนึ่งมีลูกน้อง 2 คน ๆ หนึ่งชื่อ นายแก้ง อีกคนชื่อนายกวาง นายแก้งมักจะต่อว่าเจ้านายอยู่บ่อย ๆ ว่า ตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรม การทำงานก็เช่นกัน เจ้านายจะใช้ให้ตนเองทำงานที่เกี่ยวกับการใช้กำลัง แรงงานอยู่เสมอ ส่วนนายกวางเจ้านายจะใช้ให้ทำงานที่เกี่ยวกับความคิด งานเบา ๆ ตลอด ...วันหนึ่งเจ้านายทนไม่ได้ อยากจะให้นายแก้งรู้ว่าทำไม เจ้านายจึงใช้ให้ทั้งสองทำงานที่แตกต่างกัน

“แก้ง...แกลองไปดูที่ใต้ถุนบันไดบ้านสิว่ามีอะไรเกิดขึ้นทำไมเสียงมันดังกึก ๆ กัก ๆ วะ?...นางแก้งรีบวิ่งลงจากบ้านไปดูที่ใต้ถุน...แล้วรีบวิ่งขึ้นมาบนบ้าน...” หมามันเกิดลูกครบเจ้านาย” แก้งตอบ “เออดีโว้ย...มันมีกี่ตัววะ” ...เดี๋ยวนะครับผมไปดูก่อน!! แก้งวิ่งลงไปดู...และวิ่งมารายงาน.... “มันมีทั้งหมด 5 ตัวครับ” ...ดีมาก ๆ และมันมีตัวผู้กี่ตัว ตัวเมียกี่ตัว”... “เดี๋ยวครับ” นายแก้งวิ่งลงไปดูอีก “ตัวเมีย 2 ตัว ตัวผู้มี 3 ตัวครับ”... “เออแล้วมันมีสีอะไรบ้างวะ”... “เดี๋ยวครับ”... “เขาวิ่งกระหืดกระหอบลงไปดู “สีเทาดำ 2 ตัว สีขาว 2 ตัว และสีน้ำตาลเทา 1 ตัวครับ” เหนื่อยครับ....เออ...แกลไปเรียกเจ้ากวางมาหาข้าหน่อยสิ...เจ้าแก้งรีบลงจากบ้านพร้อมกับไปตามหาเจ้ากวาง...เจ้าแก้งมานั่งต่อหน้าเจ้านายพร้อมกับเจ้ากวาง... “เจ้ากวางแกลองลงไปดูว่าใต้ถุนมันเกิดอะไรขึ้นมันถึงมีเสียงกึก ๆ พร้อมกับเจ้ากวาง... “เจ้ากวางแกลองดูไปดูว่าใต้ถุนมันเกิดอะไรขึ้นมันถึงมีเสียงกึก ๆ กัก ๆ วะ?” เจ้ากวางรีบลงไปดูที่ใต้ถุนบันได...เขาใช้เวลามากกว่าเจ้าแก้งนิดหน่อย...และเขาก็เดินขึ้นมาบนบ้าน “มีอะไรเกิดขึ้นที่ใต้ถุนบันไดวะเจ้ากวาง?”... “อ้อ...สุนัขมันเกิดลูกครบนาย”... “เออดีแล้วมันมีกี่ตัววะทั้งหมดนั่นนะ?”... “มันมี

ด้วยกัน 5 ตัวครึ่ง เป็นตัวเมีย 2 ตัว ตัวผู้ 3 ตัว มีสีเทาดำ 2 ตัว มีสีขาว 2 ตัว และสีน้ำตาลเทา 1 ตัวครึ่ง
เจ้านาย” ... “เห็นไหมเจ้าแก้งทำไมช้า ๆ จึงใช้แกทำงานหนัก และใช้เจ้ากวาง ทำงานที่ต้องใช้สมอง
ปัญญา?” แค่อูถูกหมาคลอคแกว้งขึ้นว้งลงถึง 5 ครั้ง แต่เจ้ากวางเขาไปครั้งเดียวแต่รู้เรื่องทั้งหมด

แก้งได้ฟังดังนั้นก็มาราบเท้านายและขอโทษนายที่ได้คิดอคติต่อนาย และกล่าวหานายว่า
เจ้านายลำเอียง ตั้งแต่นั้นมา นายแก้งไม่เคยประท้วงเจ้านายอีกเลย....

ท่านผู้อ่านที่เคารพ...พระเจ้าทรงประทานความสามารถให้แก่เราแตกต่างกัน....ดังนั้นเราคงจะ
นำเอาความสามารถของเราไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นไม่ได้ หรือผู้อื่นก็คงไม่มีความสามารถบางอย่างที่เรา
มีได้ แต่อย่างไรก็ตามถ้าเรายอมรับความเป็น คน ของ คน เราคงจะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และ
ประการสำคัญ ถ้าเราดำเนินชีวิตอย่างสุขุม รอบคอบ อดทน เพียร พยายาม สักวัน เราก็คงจะพบ
ความสำเร็จได้อย่างไม่ยากนัก....

7. “ท่านเชื่อพระเจ้าจริง ๆ หรือ?”

พระวจนะของพระเจ้า ยอห์น 11:40

“ถ้าเจ้าเชื่อเจ้าก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนเคยไปพักที่โรงแรมแห่งหนึ่งที่เมือง บัฟฟาโล นิวยอร์ค สหรัฐอเมริกา ในปี 1985 ไปประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการฟื้นฟู พัฒนาคริสตจักรของ ศาสนาจารย์ด็อกเตอร์บิลล์ เกรแฮม การที่ไม่บอกชื่อโรงแรมเพราะไม่ได้คำโฆษณา (พูดเล่น ๆ จำชื่อไม่ได้) สิ่งหนึ่งที่ทีวีในโรงแรมจะพยายามโน้มน้าวให้คนไปเที่ยว คือ น้ำตก ไนแอนกาลา เพราะเป็นน้ำตกที่สวยงามและมหัศจรรย์ที่สุดของโลก เวลาถึงหน้าหนาวน้ำทั้งหมดไม่ว่าข้างบนหรือข้างล่างกลายเป็นน้ำแข็งทั้งหมด ...เมื่อเป็นอย่างนี้ก็หากคนไปเที่ยวไม่ได้เพราะไม่รู้ไปคู่อะไร?... แต่มีผู้ชายคนหนึ่งเขาสามารถเรียกร้องให้คนไปเที่ยวที่น้ำตกแห่งนี้ได้แม้มันจะกลายเป็นน้ำแข็ง คือเขาใช้น้ำตกไนแอนกาลาเป็นที่แสดงกายกรรม... โดยเขาเอาลวดสลิงขึงระหว่างฝั่งแคนาดาและฝั่งรัฐนิวยอร์คสหรัฐอเมริกา แล้วเขาก็ประชาสัมพันธ์ทั้งทีวีวิทยุหนังสือพิมพ์ติดโปสเตอร์...และเกินคาด มีคนมาดูการแสดงของเขาเป็นพัน ๆ คน เขาก็จัดจักรยานได้ลวดสลิงที่เขาขึงไว้ได้ไปได้มาด้วยความชำนาญ...

เขาตะโกนถามผู้ชมว่า... “ถ้าเขาจะเอาผู้ชาย หรือ ผู้หญิงซ้อนท้ายจักรยานของเขาและขับไปยังฝั่งโน้นท่านผู้ชมเชื่อไหมว่าเขาจะทำได้? ...ผู้ชมทุกคนตอบพร้อมกันเสียงดังกระหึ่มว่า... “เราเชื่อ ๆ ๆ ๆ” ผู้ชายคนนั้นยิ้มและชี้มือที่พลทหารคนหนึ่งและเรียกให้ขึ้นไปซ้อนท้ายจักรยานของเขา พลทหารผู้นั้นส่ายหน้า และบอกว่า “ไม่กล้าเลยครับ” ชายผู้นั้นก็ชี้มือไปที่ผู้หญิงคนหนึ่งท่าทางเป็นผู้หญิงที่มีความกล้า... “คุณผู้หญิงท่านนั้นกระผมขอเชิญขึ้นมา นั่งซ้อนท้ายผมหน่อยครับ” ...ผู้หญิงคนนั้นส่ายหน้าและพูดว่า “จะบ้าหรือฉันยังเป็นสาวเป็นแฉะจะให้ฉันตายก่อนจะได้แต่งงานหรือ?” ผู้ชายคนนั้นก็ประกาศทั่ว ๆ ไปว่า... “จะมีใครไหมที่จะอาสา นั่งจักรยานไปกับเขาฝั่งโน้น? ทุกคนเงียบกริบ... ในทันใดนั้นมีเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งปีนเตาะแตะขึ้นไป ผู้ชมตกตะลึงในความกล้าหาญของแม่หนูน้อยคนเก่งคนนั้นและก็แปลกใจด้วยว่า ทำไมพ่อแม่ของหนูน้อยคนนั้นไม่ห้ามปรามเธอที่ทำอย่างนั้น... เธอปีนบันไดขึ้นไปจนถึงจักรยานของผู้ชายผู้ที่กำลังทำทนายผู้ชม ผู้ชายคนนั้นยิ้ม และประคองเธอให้นั่งในที่นั่งของผู้ซ้อนท้าย ผู้ชายคนนั้นก็เริ่มปั่นจักรยานออกจากจุดเริ่มต้นทุก ๆ คนหวาดเสียว บางคนปิดตาตัวเองไม่กล้ามอง บางคนตบมือแสดงความชื่นชม บางคนปากขมขมิบอธิษฐานเผื่อ แต่หนูน้อยโบกมือให้กับคนดู มืออีกข้างก็กอดเอวกับผู้ขับจักรยานอย่างสนิทสนม....ทุกคนหายใจทั่วท้องเมื่อ

รถจักรยานนำทั้งสองข้ามฟากมาด้วยความปลอดภัย...เสียงตบมือดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้งหนึ่ง...เมื่อเด็กหญิงคนนั้นก้าวลงจากรถจักรยาน...เธอได้ลงมาจากบันไดสูงนั้น แต่ที่นี้ทีวีทุกช่อง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับนักข่าวทุกสาขาต้องการภาพของเธอ ต้องการสัมภาษณ์เธอ...พอเธอลงมาถึงพื้นนักข่าวรุมสัมภาษณ์เธอ ถามชื่อ นามสกุล เรียนอยู่ที่ไหน? และคำถามสุดท้ายที่นักข่าวถามเธอว่า “ทำไมหนูถึงกล้าไปนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานบนนั้นหนูไม่กลัวตกลงมาคอหักหรือ?”... เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ยิ้มและตอบด้วยความภาคภูมิใจว่า “หนูไม่กลัวหรอกค่ะ เพราะว่าคนที่ขับจักรยานบนนั้น เขาเป็นพ่อของหนูเอง”...

ชีวิตของผู้รับใช้พระเจ้า หรือ ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน จะมีความมั่นใจ หรือ ใ้วางใจพระเจ้า โดยไม่มีคำถามเหมือนเด็กหญิงเล็ก ๆ คนนี้ที่ใ้วางใจคุณพ่อของเธอไหมหนอ?...เธอไม่กลัว เธอไม่สะทกสะท้านเธอกลับมีความสุข แม้คนเป็นพัน ๆ จะดูเธอด้วยสายตาที่หวาดกลัว เป็นห่วงและหวาดวิตก...แต่เธอเชื่อมั่นและใ้วางใจคุณพ่อโดยไม่มีคำถาม ...ก็หวังว่าคงจะมีผู้รับใช้ หรือ คริสเตียนบางที่วางใจในพระเจ้า และ เชื่อในการทรงนำของพระองค์อย่างไม่มีคำถาม

8. “ยิ้มได้เมื่อภัยมาถึง”

พระวจนะของพระเจ้า ยอห์น 15:9

“พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รับท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา”

เรื่องเล่า

มนุษย์ทุกคนเมื่อเผชิญกับความตาย หรือ ความน่ากลัว รู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง แก้วแหวนเงินทองมันไม่มีค่าอะไรเลย และจะพังพามันไม่ได้เลย คงเหมือนคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่ว่า “แม้ท่านจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ตัวของท่านต้องตาย ทรัพย์สินเหล่านั้นจะมีค่าอะไรสำหรับท่าน”

ในศตวรรษที่ 14 ได้เกิดโรคระบาดไปทั่วยุโรป คนไทยรู้จักกันในชื่อ โรคระบาดคำหรืออาจจะแปลว่า กาฬโรคก็ได้ ถ้าพูดผิดขอภัย...เพราะไม่ได้ตั้งใจจะพูดในเชิงการแพทย์แต่จะพูดในแง่จำนวนผู้ที่ล้มตายไป เพราะโรคระบาดนี้....

โรคระบาดคำนี้ได้ทำลายชีวิตผู้คนทางแถบยุโรปอย่างมหาศาล ประมาณกันว่า 1/3 คนต้องเสียชีวิต และแม้แต่ป่าช้าที่จะฝังศพของผู้เสียชีวิตยังไม่มีเหลือ...(ไม่มีที่ฝัง) ต้องเอาศพผู้เสียชีวิตโยนลงไปแม่น้ำแทนการฝัง เช่น ที่เมือง อาวียง ประเทศฝรั่งเศส มีโบสถ์แห่งหนึ่งที่มีโป๊ป เป็นผู้ทำศาสนพิธี ชื่อ คลิเมนต์ ท่านคงทำพิธีสวด (อธิษฐาน) ให้แม่น้ำ ทั้งสายกลายเป็นหลุมฝังศพ ที่ใช้ต่างหลุมศพบนพื้นดิน และก็ช่วยกันอุ้มศพที่มีจำนวนเป็นหมื่น ๆ นั้นลงไปลอยในน้ำ....ให้ไหลไปตามกระแส

สำหรับคนที่ยังมีชีวิตอยู่อะไรไม่สำคัญเท่ากับการได้อ่อนนวยพระเจ้า และพยายามกระทำทุกวิถีทางที่จะให้พระเจ้าพอพระทัย และต่ออายุของพวกเขาให้ยืนยาว ไม่ต้องตายเหมือนคนทั้งหลาย เขาพากันไปโบสถ์และเอาของไปถวายพระ เขาดวายพวกเพชรนิลจินดา ทองคำ นาฬิกา เงินทองอย่างมากมาย จนกระทั่ง ทางวัดสั่งงดของถวาย เพราะกลัวว่าเชื้อโรคจะติดมากับสิ่งต่าง ๆ ที่เขานำมาถวาย จนเจ้าอธิการ (เจ้าอาวาส) สั่งไม่ให้ผู้คนเข้ามาในพระวิหาร หรือ เข้ามาในบริเวณโบสถ์ โดยสั่งให้ช่วยกันปิดประตูโดยใช้ต้นไม้ขนาดใหญ่มาปิดขวางไว้ที่ประตู...ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง แต่ประชาชนยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุเขาพากันมาที่นอกรั้วและพากันโยนของมีค่าเข้าไปในตัวโบสถ์ซึ่งเป็นพวกเงิน ทอง เพชรนิลจินดา ทุก ๆ อย่างที่เขาถือว่ามีค่า เขาจะโยนเข้าไปเพื่อจะให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าให้ได้... จนเมื่อพระต่าง ๆ ไม่สามารถต่อต้านได้ก็ปล่อยความต้องการของเขา..ไม่ถึงอาทิตย์ปรากฏว่าสิ่งของต่าง ๆ ที่เขาโยนเข้ามาเมื่อเอาตลับเมตรมาวัดปรากฏว่าสิ่งของมีค่าต่าง ๆ สูงถึงเมตรครึ่ง

ท่านผู้อ่านที่รัก เมื่อนาทีวิฤตมาถึงมนุษย์ ความเป็นความตายอยู่ข้างหน้า...สิ่งที่เราเห็นว่ามันสำคัญที่สุดเมื่อไม่กี่นาที่ที่ผ่านมามันกลับกลายเป็นสิ่งไร้ค่าทันที..ถ้าอย่างนั้นอะไรที่สำคัญ หรือ สิ่งที่เราควรจะยึดเป็นหลักในชีวิต... ท่านคงไม่ปฏิเสธใช่ไหมครับว่า..เมื่อถึงคราวคับขันของชีวิต หรือ ที่พึ่งที่อมตะของเรา คือ องค์พระผู้เป็นเจ้า อะไรจะเกิดขึ้นในโลกนี้ ในครอบครัว ในสังคม ในชีวิตของเรา ทุกๆ อย่างเราไว้วางใจในพระองค์เสมอ...มิใช่หรือครับ?...

9. “คนอวดตัวที่หน้าแตก”

พระวจนะของพระเจ้า มัทธิว 23:12

“ผู้ใดที่ยกตนเองขึ้นผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดที่ถ่อมตัวลงผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น”

เรื่องเล่า

ณ งานเลี้ยงแห่งหนึ่งที่ได้เต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายอาชีพ เจ้าของงานพยายามที่จะให้แขกของตนเองได้มีโอกาสพบปะกับบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกัน มีโต๊ะหนึ่งที่เป็นโต๊ะพิเศษที่พิเศษก็เพราะในโต๊ะนั้นมีผู้ที่เป็อาจารย์สอนหนังสือ มีชานา มีช่างก่อสร้าง มีช่างเย็บผ้า นั่งอยู่ด้วยกัน... แต่เมื่อดู ๆ แล้วผู้ที่เป็อาจารย์ไม่ค่อยอยากนั่งโต๊ะนี้เลยเพราะถือว่าเป็นโต๊ะที่นั่งกับคนไร้การศึกษา จึงพยายามแสดงตัวเองว่าสำคัญและเหนือกว่าคนอื่น ๆ จนคนที่นั่งด้วยอึดอัด ช่างเย็บผ้าทนไม่ได้ถึงถามว่า “อาจารย์จับทางด้านไหน?” เท่านั้นเองอาจารย์ผู้อวดตัวก็ร้ายเป็นกลอนสั่งสอนทันที

“อันผู้กันกระดาษและหมึกนี้ เป็นขอดีเหนือสิ่งทั้งหลายสิ้น

เองมีดาหามีแววแวแต่กิน อยากจะค้นหาอะไรให้วามา”

ช่างเย็บผ้าโกรธมากก็พูดโต้ตอบอาจารย์ผู้อวดตัวว่า

“อันเข็มด้ายที่ถือในมือหนอ สร้างเสื้อผ้าห่มห่อท่านทั้งหลาย

ไม่มีข้าฯ เอาอะไรมาบังกาย ต้องแก้ผ้าไม่อาจบังหรือไร?”

ช่างก่อสร้างก็เคঁนอาจารย์ผู้อวดตัวเหมือนกันที่คิดว่าคนอื่น ๆ ไร้ค่าก็ตอบก็เป็นบทกลอน

เช่นกัน

“มีดขูดปูนขานี้ลิตินัก สร้างอาคารบ้านพักเป็นหนักหนา

หากอาจารย์นั่งอ่านแต่ตำรา โดนแดดกล้าน้ำค้างพรมจะปลันตาย”

ชานาก็พูดสวนขึ้นมาอีกคนหนึ่ง

“อันจอบเสียมที่ถือในมือนี้ ข้าวสาลี แดงถั่วจึงเกิดได้

ไม่มีข้าฯ อาจารย์กินอะไร หรือชอบใจกินดินก็เชิญเลย”

อาจารย์ได้ฟังเหมือนถูกตบหน้าอย่างจัง และนั่งอึ้งไปนานและแล้วอาจารย์ผู้อวดตัวก็พยายามหลบเลี่ยงออกไปจากงานเลี้ยงนั้น โดยไม่ได้กล่าวรำลาเจ้าภาพแม้แต่คำเดียวเพราะไม่สามารถทนอับอายต่อไปได้อีก

มนุษย์เราจะคิดจะดัง จะเก่ง จะมีความสามารถอย่างไรก็ตามไม่จำเป็นต้องโฆษณาตนเอง ทองคำก็คือทองคำวันยังค่ำ เราไม่สามารถทำให้น้ำเปล่า ๆ กลายเป็นน้ำมันเบนซินได้จันใด คนที่มีมีคุณค่า ไม่

มีความสามารถ ไม่มีความรู้ หรือ คนไม่มีค่า ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นคนที่สังคมต้องการได้ สังคมยอมรับ สังคมนับถือคนต่าง ๆ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเขามีการประชาสัมพันธ์ดีแค่ไหน? มีที่วิกีช่อง มีวิทยุที่สถานี มีหนังสือพิมพ์ที่ฉบับ แต่มันขึ้นอยู่กับตัวตนของคนนั้นที่เขาจะสามารถทำให้คนในสังคมยอมรับเขาโดยไม่มีคำถาม หรือข้อสงสัยในตัวเขา

ท่านเป็นคนอย่างไรในสังคมที่ท่านอยู่ เป็นตัวประกอบของสังคม หรือ เป็นตัวจริงที่สังคมเรียกใช้...ลองทบทวนตัวเองอยู่เสมอ ๆ นะครับ....

10. “ทนอภัยเพื่อลูกจะได้ยิ้ม”

พระวจนะของพระเจ้า 1 โครินธ์ 13

“ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของผู้อื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุก ๆ อย่าง”

เรื่องเล่า

ในการเลี้ยงวันเกิดของเกษม นักธุรกิจร้อยล้านมีเพื่อนฝูงมาร่วมงานกันอย่างคับคั่งและในบรรดาเพื่อนร่วมรุ่นนั้นมี นิรันดร์รวมอยู่ด้วย นิรันดร์ใส่เสื้อผ้าเก่า ๆ มอ ๆ คู ๆ ก็เหมือนคนไร้การศึกษา เขาไม่ควรจะมาในงานเลี้ยงวันเกิดของเกษมวันนี้ด้วยซ้ำ แต่เขาทนการคะยั้นคะยอจากเกษมไม่ได้...เขาจึงตัดสินใจมา... เขารู้ว่าการที่เขาเสียเวลามางานเลี้ยงวันนี้ครอบครัวของเขาก็คงแย่ เพราะเขาเป็นคนหาเช้ากินค่ำ ภรรยา ลูก ๆ เขาจะเอาอะไรมาทำกับข้าว เขารีบทานไปพลางก็คิดถึงลูก และภรรยา...เขาก็ตัดสินใจ.....

พอกินคำหนึ่งก็เอาเนื้อ และเอาข้าวซ่อนไว้ในกระเป๋ากางเกง...เขาใส่ลงไป ๆ ๆ ๆ ๆ จนเต็ม แหกหรือพากันทะยอกกลับ...เกษมก็ขยับตัวจะลุกขึ้นจากโต๊ะ เขาจะรีบกลับบ้านเพื่อเอาอาหาร และข้าวไปให้ลูกและภรรยารับทาน...แต่เจ้าของบ้านเกษมก็ประกาศเสียงผ่านไมโครโฟนว่า “ห้ามไม่ให้ใครออกไปจากบ้านของเราเว้นแต่เขาจะได้คืนกระเป๋าเสื้อผ้าก่อน เพราะเขาทิ้งแหวนเพชรไว้ที่ห้องน้ำ ตอนที่เขาอาบน้ำแต่ตอนนี้มันหายไป เขาขอค้นทุก ๆ คนที่เหลืออยู่ในงานนี้”...นิรันดร์ได้ฟังดังนั้นเขาหน้าซีดเผือดเขาสั่น...เขาจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อเขาจะไม่ต้องอายที่แอบเอาอาหารใส่ในกระเป๋ากางเกง เขาจะให้คืนกระเป๋าเขาได้อย่างไร?...พอมีการเริ่มต้นในกระเป๋ามาถึงนิรันดร์...เขาไม่ยอมให้คืน...เขารีบวิ่งกลับบ้าน...ที่งานในคืนนั้นต่างลงความเห็นว่ นิรันดร์คือคนขโมยแน่นอน.....แต่เกษมก็พยายามสืบคว้า คนขโมยจริง ๆ เป็นใคร?

ในที่สุดเขาได้ตัวผู้ร้ายโดยไม่ใช่นิรันดร์...เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมในเมื่อนิรันดร์ไม่ได้เป็นคนขโมยเขาจึงไม่ยอมให้คืนกระเป๋ากางเกงวันนั้น...และความสงสัยทำให้เขาต้องขับรถไปหานิรันดร์ที่บ้าน

“เพื่อน กันถามจริง ๆ ละอะ...ทำไมเมื่อแกไม่ได้ขโมยแหวนกัน ไปจึงไม่ให้คืนกระเป๋าอะ?...นิรันดร์ถูกถามคำถามเขาก็เลยสารภาพกับเพื่อน...”เพื่อน กันขอโทษด้วยนะที่วันนั้นกันไม่ให้คืนเพราะว่า กันได้แอบเอาอาหารใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง เพื่อจะเอามาให้ลูกและภรรยากินที่บ้าน...เพื่อนก็

รู้ว่าเรามีฐานะเป็นอย่างไร”...เกษมได้ฟังดังนั้นเขาประทับใจในความรักของเพื่อนคนนี้เป็นอย่างยิ่ง เขายอมทนอับอายต่อหน้าผู้คนเป็นร้อย ๆเพียงเพื่อลูก ๆ และภรรยาจะได้อิ่มท้อง

“นิรันดร์เพื่อนรัก ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป...เพื่อนไปช่วยกันทำงานก็แล้วกัน...กันจะรับแกลเป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งในบริษัท และให้เพื่อนเป็นผู้ช่วยกัน...มีปัญหาอะไรก็มาปรึกษากันได้...นี่เงิน....เอาไปซื้อเสื้อผ้าหล่อ ๆ แล้วพรุ่งนี้แกลไปทำงานที่บริษัทได้....เกษมยื่นเงินห้าพันบาทให้เพื่อน...นิรันดร์...มองดูหน้าเพื่อนอย่างไม่เชื่อหู และตาของตนเอง...เขาได้รับเงินด้วยมือที่ระริก...”ขอบคุณมากเพื่อน กันจะทำงานให้ดีที่สุด ขอขอบคุณแทนลูกและภรรยาเราด้วย”...น้ำตาแห่งความซาบซึ้งคลอเบ้า...เกษมกอดเพื่อนรัก

“เพื่อนรัก ตั้งแต่กันพบคนมาก็มาก กันยังไม่เคยเจอคนที่มีความรัก ความจริงใจเสียสละอย่างแกลสักคนเลยวะ...ถ้าแกลทำงานให้กัน กันเชื่อว่าบริษัทของเราคงจะเจริญมากกว่าเดิมวะ”.....

พบกันพรุ่งนี้ตอนเช้า...บาย ๆ เพื่อน....เกษมกล่าวลา...

ครับเจ้านาย...นิรันดร์ตะโกนบอกเพื่อนทั้ง ๆ ที่มีคราบน้ำตาแห่งความดีใจคลอเบ้า...ท่านผู้อ่านคงเดาออกนะครับว่าต่อไปนี้ครอบครัวของนิรันดร์จะเป็นเช่นไร?...คงจะพ้นจากสภาพอดมื้อกินมื้ออย่างแน่นอน...เราจะเห็นว่าความรัก ความจริงใจ...ไม่ต้องการใบเสร็จครับ....

11. “ผมอายุเพื่อน....ผู้ปกครองไม่มีค่าเทอม”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 17:26

“ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโยยตีคนดี ก็ผิด”

เรื่องเล่า

ทินกร เป็นเด็กที่ฉลาด และเรียนเก่ง พ่อของเขาเป็นนักธุรกิจค้าที่ดิน เขาไม่เคยสร้างความผิดหวังให้พ่อ แม่ เรื่องการเรียนแม้แต่ครั้งเดียว เขาจะสอบได้ที่ 1 หรืออย่างมากที่สุดก็ 2 ตลอด เขาเป็นเด็กที่มีความจำเป็นเลิศ เขาอ่านหนังสือไม่เกิน 2 รอบเขาจะจำได้ทุกเรื่อง...แต่ต่อมาพอเมืองไทยเริ่มเข้าสู่ยุคไอ เอ็ม เอฟ ทุก ๆ ครอบครัวมีปัญหา มากบ้าง น้อยบ้าง แต่ในรายของครอบครัวทินกร เป็นเรื่องที่หนักมาก พ่อไม่มีรายได้..จากการขายที่ดินได้เงินเป็นกอบเป็นกำ มาบัดนี้เกือบจะ 1 ปีเขาไม่ได้ขายที่ดิน แม้แต่แปลงเดียวเงินที่เคยสะสมร่อยหรอลงไปอย่างน่าใจหาย...ค่าใช้จ่ายในบ้านฝืดเคือง...ทินกรต้องไปโรงเรียนโดยรถรับ ส่งประจำ...สิ่งที่แม่ของทินกรกระทำทุก ๆ วันก็คือ จะต้องเดินมาส่งทินกรขึ้นรถทุก ๆ เช้า.... แม้ว่าตอนนี้เขาจะเรียนอยู่ชั้นมัธยม 1 แล้วก็ตาม แม่ก็ยังมาส่งขึ้นรถทุกเช้า...วันหนึ่งพ่อ แม่ของทินกรได้รับจดหมายจากทางโรงเรียนว่า “ขอให้เด็กชายทินกรมาเรียนให้ครบตามจำนวนของวันที่จะต้องมาเรียน...แม่ตกใจมากเพราะว่าทุก ๆ เช้ามาส่งทินกรทุกวัน และทินกรหนีไปไหน?...แม่ก็นำเรื่องไปปรึกษาพ่อ และรีบไปพบครูประจำชั้นที่โรงเรียน....และวันนั้นแม่และพ่อก็ไม่ได้บอกทินกรด้วยว่าจะเดินทางไปพบครู....

“นี่เห็นไหมคะว่าทางโรงเรียนมีหลักฐานว่า ด.ช.ทินกร ไม่มาเรียนจริง ๆ” ครูประจำชั้นเอ่ยขึ้น สงสัยลูกของคุณจะติดยาเสพติดล่ะมั้ง?...แม่ก็บอกว่า “ดิฉันไม่เชื่อว่าลูกจะเป็นไปได้ถึงขนาดนั้น”...พ่อส่ายหน้าไปมา เพราะเขาไม่เชื่อว่าลูกจะเป็นไปดังที่ครูประจำชั้นพูด...แต่ลูกไปไหน?..

วันต่อมาคุณพ่อ คุณแม่ พร้อมด้วยครูฝ่ายปกครองได้สะกดรอยตาม ด.ช.ทินกรตั้งแต่เริ่มขึ้นรถรับ ส่งไปถึงหน้าโรงเรียน ปรากฏว่า เขาสังเกตเห็นลูกชายหัวกระเป๋าลแล้วรีบเดินไปยังสวนสาธารณะที่อยู่ไกลจากโรงเรียนประมาณ 300 เมตร...เขาเห็น ด.ช.ทินกรเดินบ้าง วิ่งบ้าง มุ่งหน้าไปยังพุ่มไม้ที่มีดอกไม้ปกปิด ถ้าไม่สังเกตดี ๆ ก็จะไม่เห็นว่ามีคนนั่งอยู่ข้างในพุ่มไม้นั้น...คุณพ่อ คุณแม่ ครูฝ่ายปกครองแอบสังเกตเห็นทินกรเอากระเป๋าวางลง แล้วหยิบหนังสือออกมา... นั่นคุณนั่น....สงสัยจะเอาบ้านซ่อนไว้นะหนังสือแน่ๆ” ครูฝ่ายปกครองพูดขึ้นในขณะที่พ่อ และแม่กำลังเครียดและคิดว่า ลูกของตนเองกำลังทำอะไร?

เวลาผ่านไป ทินกรนั่งอ่านหนังสืออย่างใจจดจ่อ เขาพลิกไปเรื่อย ๆ พ่อแม่ทนมไม่ไหวก็เลยเข้าไปหาทินกร... “พ่อ แม่ พ่อ ๆ ๆ ๆ มาทำไมที่นี่ครับ?” ทินกรร้องไห้ตกใจไม่คิดว่าจะเจอ พ่อ แม่ และครูฝ่ายปกครอง ที่นี่... “ก็มาตามหาลูกนะสิ” ทำไมลูกต้องมาอยู่ที่สวนแห่งนี้ทำไมลูกไม่ไปโรงเรียน?... ไซ้ทำไมเธอหนีโรงเรียนอย่างนี้ละทินกร?...แม่ได้แต่ร้องไห้...

พ่อครับ...ทุก ๆ ครั้งที่ผมเข้าห้องเรียน ครูจะถามค่าเทอมผมตลอดครับ...และครูก็บอกว่าถ้าผมไม่เสียค่าเทอมผมจะไม่มีสิทธิ์สอบ...และเพื่อน ๆ เขาก็ดูถูกผมด้วยครับ...เขาเยาะเย้ยผมว่า...แม้จะเรียนเก่งอย่างไร แต่ไม่มีเงินค่าเทอมก็แสดงว่าไม่มีสิทธิ์สอบและก็ต้องติด 0 ติดร่อย่างเดียว...พ่อครับผมอายเพื่อน...ผมอายุครู...ที่ทวงค่าเทอมผม...ผมเลยไม่ไปโรงเรียนครับ....

ครูฝ่ายปกครองเมื่อได้ฟังดังนั้น เขาเสียใจมากรีบนำครอบครัวของ ด.ช.ทินกร ไปพบผู้จัดการและอาจารย์ใหญ่ เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ท่านทั้งสองฟัง...และในที่สุด ด.ช.ทินกร ก็ได้สอบ...เขาเรียนไม่ถึงสองอาทิตย์เขาก็สอบกับเพื่อน ๆ ร่วมชั้น...คะแนนออกมาปรากฏว่า “ทินกรเขอสอบได้ที่หนึ่ง” ครูประจำชั้นบอก

และ ด.ช.ทินกร ก็ได้รับทุนเรียนดีเด่น ของโรงเรียนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาท่านผู้อ่านที่รัก เรื่องที่เล่ามานี้เกิดขึ้นที่จังหวัดราชบุรี...ผู้เขียนจำเรื่องได้แบบคร่าว ๆ ชื่อในเรื่องเป็นชื่อสมมุติ

แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นบทเรียนแก่เรา โดยเฉพาะการเป็นครู...เราไม่ควรจะคิดว่า ศิษย์ของเราบางคนจะแย่เหมือนที่เราคิด...บางทีเขาจะมีเหตุผล หรือ ความจำเป็นบางอย่างที่เขาไม่สามารถบอกเราได้

หวังว่า ด.ช.ทินกร ในเรื่องจะทำให้เรามีสายตาใหม่ สายตาแห่งความรัก ความหวังโยอย่างแท้จริง....

12. “ท่านรักลูกจริง ๆ หรือ?”

พระวจนะของพระเจ้า มะระโก 10:45

“เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อนับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขาและประทานชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

เรื่องเล่า

“นี่เธอเป็นแม่ประสาอะไรกัน ปล่อยให้ลูกเป็นนักเรียนหัวไม่ไผ่ชด้อยเพื่อน ๆ การเรียนก็แย่งครูประจำชั้นต้องโทรมาบอกให้ฉันไปพบพ่ungsี้ งานหน้าฉันนะ”...เสียงสามิโทรศัพท์ด่าอย่างไม่ยั้งปาก... “อ้อก็แม่ละสิลูกมันมีพ่อที่ดีเลิศประเสริฐศรีอย่างคุณนะสิ.....วัน ๆ เอาแต่งาน ๆ ๆ ๆ เงิน ๆ ๆ และก็พวกผู้หญิง...เลขาน้ำห้องก็ไม่เว้น”...เสียงภรรยาโต้ตอบ... “จะบ้าหรือฉันทำงานเหนื่อยตายฉันจะเอาเวลาไหนไปทำบ้า ๆ อย่างที่เธอพูด...เงินฉันก็ส่งเสียให้ทุกเดือนบางเดือนตั้ง สี่ห้าหมื่นบาท ยังงี้เธอยังมาว่าฉีกอีกหรือ?” “นี่คุณ ๆ รู้ไหมว่าลูกมันไม่ได้ต้องการเงินหรือกันนะ....มันต้องการเวลาอยู่กับพ่อของมันต่างหาก”....

“อ้อ...รู้แล้วเธอมันนักสังคมสงเคราะห์นี่....เข้าใจความต้องการของผู้อื่นได้ดี...แต่ขอโทษสงเคราะห์คนอื่นนั้นใช้เวลาเยอะ แต่ลูกของตัวเอง..อย่างกะลูกกำพร้า...หรือขอทานก็ไม่ปาน”

“หยุดนะ...คุณนั่นแหละผิด ๆ ๆ ๆ ภรรยาวางสายอย่างโกรธแค้น...นี่คุณ ๆ ๆ ๆ บ้าวางสายก็ไม่บอก” ตอนรุ่งเช้า... “สวัสดิ์คะอาจารย์”.... “สวัสดิ์คะ”.... ไม่ทราบคุณพ่อของทอมมีจะมาหรือเปลาคะ?... “ดิฉันก็ไม่ทราบนะคะว่าเขาจะมาไหม?... “งั้นเรารอคุณพ่อสักครู่จะคะ?... “คะ”....

“สวัสดิ์คครับอาจารย์”.... “สวัสดิ์คะ... เชิญนั่งคะ”.... “ขอบคุณครับ”.... “ดิฉันไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี คือเมื่อทอมมีแกเป็นเด็กที่สนุกสนาน ร่าเริงแจ่มใส และที่ตั้งใจเรียน จนแกได้คะแนนอย่างที่คุณทั้งสองทราบนั้นแหละว่าแกได้ที่หนึ่ง....แต่พอมาทอมที่สองนี้ แกเป็นเด็กหงอยเหงา เจ้าอารมณ์ โมโหร้ายกับเพื่อน ๆ ไม่ตั้งใจเรียนชอบอยู่คนเดียว....ไม่ทราบคุณพ่อ หรือคุณแม่พอจะทราบปัญหาของแกบ้างไหมคะ?... ทั้งสองสามิ ภรรยา เงียบ ไม่มีใครพูด....

ครูประจำชั้นเกิดความเครียดอย่างมากในบรรยากาศแบบนี้...เธอมองคู่มือหน้าของแต่ละคน ดูสายตาที่มองกันและกันเป็นแววตาแห่งความชิงช้า และแววตาแห่งการโยนความผิด...เป็นแววตาที่ปราศจากความถ่อมสุภาพ...จนเธอไม่กล้ามองหน้าของคนทั้งสอง..เธอหลบตามองที่โต๊ะเรียนของทอมมี...เธอเห็นกระดาษแผ่นหนึ่งยับ ๆ ซุกอยู่ใต้โต๊ะนั้น....เธอหยิบมันขึ้นมาอ่าน พออ่านเสร็จ เธอก็ยื่นให้คุณแม่ของทอมมี เธอหยิบไปอ่าน “ทอมมีลูกแม่” เธอร้องไห้ เธอยื่นเศษกระดาษแผ่นนั้นให้อดิดผู้เป็น

สามีที่ยังไม่ได้หย่าร้างแต่แยกกันอยู่ เขาคว่ากระดายนั่นไปจากเธอเหมือนกระชาก เขาอ่านข้อความจากกระดายนั่นยับ ๆ ซึ่งเป็นลายมือของเจ้าลูกชายของเขา “คุณพ่อครับ คุณแม่ครับ ผมรักคุณพ่อ ผมรักคุณแม่ ผมรัก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” ...เขาพับกระดายนั่นเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อ

เขาเอื้อมมือไปจับมือของภรรยา...พลางก็กล่าวด้วยน้ำตาว่า “แม่ พ่อขอโทษ” ...เขาหุบเสื้อนอกที่พาดปกเก้าอี้ที่ภรณานั่งมาสวมให้ภรรยา แล้วเขาก็ประคองเธอขึ้นขึ้น... “อาจารย์ครับขอบคุณอาจารย์มากครับที่อาจารย์ช่วยให้เรามีความมีดีในครอบครัวผมสว่างขึ้น”... “ไม่เป็นไรค่ะ...ขอบคุณพระเจ้าเถอะค่ะเพราะทุกนาทีที่เราได้อยู่ด้วยกัน...ดิฉันทูลขอพระองค์ท่านที่ช่วยเหลือเรา...ดิฉันก็ไม่รู้ว่าอะไรคิดใจให้มองไปที่ใต้โต๊ะของทอมมี่...สรรเสริญพระเจ้าค่ะ”....

คุณพ่อ คุณแม่จู๋มือกันไปหาทอมมี่ ทอมมี่เบิกตาโพลง..เขาไม่เคยเห็นภาพนี้มานานเป็นปี...แต่วันนี้เขาเห็นภาพนี้มันช่างเป็นภาพที่งดงามที่สุดในชีวิตที่เขาเคยเห็น...และภาพนี้มันสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาตั้งแต่บัดนั้น

ท่านผู้อ่านที่รัก..ในแต่ละวันเราได้แสดงภาพอะไรให้ลูก ๆ ของเราได้เห็นบ้างเป็นภาพของความรัก ความเมตตา..หรือเป็นภาพแห่งความเกลียดชัง?....

13. “อย่าเพิ่งไปนมัสการพระเจ้าเพราะยังไม่ถึงเวลา”

พระวจนะของพระเจ้า ยากอบ 4:7

“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร และมันจะหนีท่านไป”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า “อธิษฐานหนทางวิบาก” อ่านแล้วให้ความรู้ลึกและเตือนสติได้ไม่เบา ถึงแม้เรื่องที่ได้อ่านจะเป็นเรื่องคล้าย ๆ นิทาน แต่ก็เป็นนิทานที่เสริมความกระตือรือร้นได้ เรื่องเป็นดังนี้

ในการฟื้นฟูคริสตจักรแห่งหนึ่ง เป็นการฟื้นฟูที่เต็มไปด้วยพระพร และไฟแห่งการรับใช้ถวายชีวิต พระวิญญานของพระเจ้าได้เสด็จเจิมบรรดาสมาชิกอย่างทั่วถึง ทุก ๆ คนตั้งใจฟังพระธรรมเทศนา ตั้งใจอธิษฐานแต่ภายนอกคริสตจักรนั้นมีบรรดาผีมารซาตานจ้องมองด้วยความเจ็บใจ เจ็บแค้นที่บรรดาคริสเตียนเหล่านั้นได้บอกเลิกการเป็นพวกของมันอย่างเจ็บแสบ...เมื่อซาตานเหล่านั้นทนต่อไปไม่ได้แล้วหัวหน้าน้ำมันจึงส่งลูกน้องทันที “จัดประชุมด่วนที่สุดไว้นะ” ...เท่านั้นเองซาตานก็นัดประชุมในเวลา นั้น ...ซาตานทุกตัวถูกคำสั่งต้องมา....

หัวหน้าซาตานจึงพูดขึ้นว่า...นี่พวกเจ้าเห็นไหมว่าคริสตจักรที่กำลังฟื้นฟูนั้น มันกำลังประกาศตนเป็นศัตรูกับเรา...และมันกำลังลุกลามไปเรื่อย ๆ อีกไม่กี่เดือน เราคงหาสมัครพรรคพวกได้ยากเต็มทน..เราจะทำอย่างไรกันดีวะ? ซาตานทั้งหมดนั่งเงียบ...มีคนหนึ่งเสนอความเห็น.... “เอาอย่างนี้ดีไหม ก็บอกกับมนุษย์ว่า ไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก ไม่มีวิญญาน มนุษย์เมื่อตายไปก็เหมือนสัตว์” ...หัวหน้าซาตานตอบ... “ใช้ไม่ได้..อย่าคิดว่ามนุษย์จะโง่...แม้แต่พวกที่ไม่เชื่อพระเจ้าเขาก็ยังคิดถึงเรื่อง พรุ่งนี้ และชีวิตหลังความตายเลย” คนที่ 2 เสนอความเห็น “ คำตอบมันอยู่ตรงนี้ครับ...บอกพวกมันว่าพระเจ้าตายไปแล้ว...ถึงแม้พระองค์จะเคยสร้างโลกนี้ก็ตาม...แต่บัดนี้พระเจ้าตายแล้ว” หัวหน้าตอบ.. “มนุษย์ไว้มากในเรื่องนี้ บางคนอาจจะเชื่อในทันทีแต่คนส่วนมากเชื่อในพระคัมภีร์ที่บอกว่า “คนโง่กล่าวในจิตใจของเขาว่าไม่มีพระเจ้า” ถ้าเจ้าพูดอย่างนั้นก็แสดงว่าเจ้าก็เป็นซาตานที่โง่ที่สุดยิ่งกว่ามนุษย์เสียอีก” ...ซาตานทุกคนเงียบและท้อแท้ต่อปัญหาที่พวกมันพบขอให้ที่ประชุมแห่งนี้ได้อธิษฐานเผื่อเขาด้วย”

ในทันใดนั้นหัวหน้าซาตานก็กระโดดขึ้นด้วยความดีใจที่มันคิดอะไรออก.. “ฮ่า ๆ ๆ ข้าคิดได้แล้ว วิธีนี้ดีที่สุด และไว้วางใจได้ว่ามันต้องเกิดผล 100 เปอร์เซ็นต์ ฮี ๆ ๆ” คืออย่างนี้... ซาตานทุกตัวตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ... “ไปบอกพวกคริสเตียนว่า...พระเจ้ามีจริง...พระวจนะของพระเจ้าหรือพระคัมภีร์ก็เป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง...พระเยซูคริสต์ก็เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง...และการที่พระเยซูคริสต์

ตายที่บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของมนุษย์นั้นก็เป็นเรื่องจริง... “เฮ้อ ๆ ๆ ท่านหัวหน้อย่างนั้นพวกเรา
และเป็นวุฒิสมาชิกท่าน?... ซาดานคนหนึ่งพูดคัดค้านหัวหน้า... “ไอ้เจ้าที่ม แก่ฟังกายังไม่จบแล้วแกแต่มา
ทำไม... พวกแกก็ไปบอกพวกมันสิว่า... เวลาที่จะเลือกเอาพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า... ยังมี
เยอะ... อย่าเพิ่งรีบร้อนเลย สนุกสนานให้เพียงพอก่อน และพยายามช่วยเขาหาข้อแก้ตัวในการไป
นมัสการพระเจ้าให้เยอะ ๆ และในที่สุด... มันก็จะเป็นพวกของเราโดยไม่ต้องออกแรงเยอะ ...ดี
ไหม?”... ซาดานทั้งหมดลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข....

เพราะมันสามารถหากลวิธี... หรือแผนการที่แยบผลที่สัมฤทธิ์ผลได้อย่างวิเศษ.... ท่านผู้อ่านที่
รัก ไม่ทราบว่าจะขณะที่อ่านเรื่องนี้.. ท่านกำลังอยู่กับฝ่ายไหนแน่... หรือว่ามันยังอืดงตึงกันอยู่?

“จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีจากท่านไป”... ท่านพร้อมที่จะสู้หรือยัง?”....

14. “บทกลอนพาไป...เอง”

พระวจนะของพระเจ้า ฮีบรู 10:39

“แต่ท่านทั้งหลายไม่ใช่คนที่เสื่อมถอย และถึงซึ่งความพินาศ แต่เป็นคนที่เชื่อมั่น จึงทำให้ชีวิตปลอดภัย”

เรื่องเล่า

นักเทศน์ หรือ นักพูด ครู อาจารย์ มักจะสะสมคำพูด คำคม เรื่องที่เป็นตัวอย่างไว้ในสมุดบันทึกส่วนตัว หรือ เศษกระดาษ.... ในบทนี้ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าบทกลอนนี้จะได้อินจากผู้อื่นมา หรือ ผู้เขียนแต่งขึ้นเอง เพราะมันอาจจะนานนับสิบ ๆ ปี แต่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์เลยนำมาให้ท่านผู้อ่านทุกคนได้อ่านเริ่มต้นดังนี้

“รู้เป็นหมา	ก็เพราะว่า	เสียงเห่าหอน	
รู้เป็นหมอน	ก็เพราะนอน	แล้วใช้หนุน	
รู้เป็นคน	ก็เพราะทำ	แต่เรื่องคุณ	
รู้การุณ	รู้เมตตา	พาจิตธรรม	
	ด้วยว่าใน	พระคริสตธรรม	กัมภีร์สอน
ให้มองย้อน	ดูผล	ที่ตนหว่าน	
ต้น ไม้ดี	ย่อมออกผล	นำขึ้นบาน	
ได้รับทาน	หรือขาย	กำไรงาม	
หากเป็นต้น	ไม้เลว	ที่ลงปลูก	
มันสะท้อน	ถึงลูก	ที่มันหันต์	
มีแต่โดน	โยนทิ้ง	ให้เหยียบกัน	
ถูกเหยียบยัน	เหยียบเยาะ	เพราะอัปปริย	
	เลิกสันดาน	ของมนุษย์	แสดงออก
เห็นภายนอก	เพราะภายใน	เป็นผู้ชี้	
	จะทำผิด	ทำชั่วหรือทำดี	
เมื่อมาคิด	พินิจดู	ก็รู้ว่า	
ธรรมดา	มนุษย์เรา	อยากจะเก่ง	
แต่ละคน	ยังมีคมณฑ์	ทางตนเอง	

ความอยากเก่ง	กลับกลายเป็น	เป็นร้ายไป	
	อยากจะเก่ง	อยากจะได้	มีคนรัก
	ต้องถ่อมใจ	น้อมรับ	แล้วแก้ไข
	ขอพระเย	ชูคริสต์	นำทางไป
	จะพบทาง	สดใสใจสุขเอ๋ย”	

ก็หวังว่าบทกลอนนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านบ้างไม่มากก็น้อย....

15. “นี่แหละความรักของ...พ่อ”

พระวจนะของพระเจ้า 1 ยอห์น 1:9

“ถ้าเราสารภาพบาปของเราพระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราจากการอธรรมทั้งสิ้น”

เรื่องเล่า

นิกร เป็นลูกคนเดียวของครอบครัว มีพ่อเป็นพ่อค้าพลอย ครอบครัวของเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย กินตลอดปีตลอดชาติก็ยังไม่หมด นิกรเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง ทั้งนี้เพราะในบ้านไม่มีใครเป็นคู่แข่งของเขา เขาอยากจะไปโรงเรียนก็ไป ไม่อยากไปก็ไม่มีใครขัดใจเขาได้ พ่อก็ทำธุรกิจหามรุ่งหามค่ำ แม่ก็รุ่นวายเกี่ยวกับการออกแบบพลอยที่จะต้องแข่งขันในตลาด นิกรโตเป็นหนุ่มจนอายุ 18 ปี วันหนึ่งเขาได้ขโมยเงินของพ่อที่เก็บในตู้เซฟซึ่งมีประมาณห้าแสนบาท หนีออกจากบ้าน เขาหนีพ่อ แม่เข้าไปอยู่ในกรุงเทพฯ และเขาเอาเงินที่ขโมยมาใส่ไว้ในถุงย่ามและสะพายติดตัวตลอด (ตามประสาคนบ้านชนบท) 1 เดือนผ่านไปเขาใช้จ่ายเงินสำหรับอยู่ในกรุงเทพฯ ทั้งค่าโรงแรม ค่าอาหาร เที่ยวกลางคืน กลางวัน เขาหมดเงินเกือบสองแสนบาทและเขามีเพื่อนใหม่ที่รู้ใจมากนั่นคือ เก้ เธอเป็นสาวสวยและทำทางฉลาด เก้เฝ้าสังเกตนิกรตลอดเวลาว่า ผู้ชายคนนี้มีเงิน และเธอจะอาสาเป็นผู้นำเที่ยวให้นิกรในทุกๆ แห่ง และแล้ววันหนึ่งในขณะที่นิกรกลับมายังโรงแรม เขาดื่มเหล้าจนไม่ได้สติ แต่เก้ ก็พาเขามาถึงโรงแรมด้วยความปลอดภัย...เธอพุงเขาไปถึงห้องปล่อยเขานอนเหยียดยาวอยู่ในห้องนั้น และเธอก็หยิบถุงย่ามของนิกรขึ้นสำรวจ เธอยิ้มอย่างมีความสุข และเธอก็จากนิกรไปพร้อมกับย่ามใบนั้น...นิกรตื่นขึ้นมาตอนสายเกือบเที่ยง เขาสำรวจตัวเอง นึกถึงตัวเองว่าเขามาถึงที่พักได้อย่างไร เขาจะได้กลางเดือนว่า ก่อนจะหมดสติเขาเห็นเก้เป็นคนพุงเขาขึ้นรถ...อ้อ! ต้องเป็นเก้แน่ ๆ ที่พาเขามาที่นี่แล้วตอนนี้เธอไปไหน?...เขามองหาย่ามของตนเอง...เขาหงือตกเพราะเขาไม่สามารถหาถุงย่ามที่ใส่เงินนั้นได้

ถูกแล้วเขาถูกเก้ขโมยเงินไปอย่างไม่มีปัญหา....เขาเหลือเงินติดกระเป๋าทางงงไม่ถึงพันบาท เขาจะอย่างไร?...ความรู้ก็ไม่มี งานการก็ไม่เคยทำ...จะหาเงินที่ไหนมาประทังชีวิตในเมืองกรุงนี้

นิกรตัดสินใจเขียนจดหมายไปที่บ้านสารภาพความผิดต่อพ่อแม่ และลงท้ายจดหมายนั้นว่า “พ่อครับผมรู้ว่าผมทำตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นลูกของพ่อ แต่อย่างไรก็ตามพ่ungsี้ผมจะกลับบ้าน และถ้าพ่อให้อภัยผม ผทขอคุณพ่อทำอย่างนี้ครับคือ เอาผ้าสีแดงผูกไว้ที่หน้าบ้านเพื่อเป็นเครื่องหมายว่าพ่อ

ให้อภัยผม ถ้าผมเห็นผ้าสีแดงที่หน้าบ้านผมจะลงจากรถและกลับมาอยู่กับคุณพ่อคุณแม่อีก แต่ถ้าผมไม่เห็นผ้าสีแดงผมก็จะไปตามชะตากรรมของผม....

พอเวลาที่ตื่นตื่นมาถึง นิกرخื่นรดโดยสารประจำทางเพื่อจะกลับบ้าน บังเอิญเขาพบกับเพื่อนที่เคยเรียนด้วยกันสมัยเป็นเด็ก ๆ เขาจำได้ เขาไม่กล้าที่จะมองเข้าไปในบ้านของตนเองเพราะกลัวว่าคุณพ่อจะโกรธและไม่เอาผ้าสีแดงผูกไว้ที่หน้าบ้าน นิกرخจึงขอร้องเพื่อนของเขาว่า “เพื่อน เวลาที่รถถึงหน้าบ้านกันนะ ขอแกช่วยดูหน้าบ้านกันหน่อยเถอะว่าหน้าบ้านกันมีผ้าสีแดงผูกติดอยู่กับต้นไม้สักผืนไหม? เพื่อนรับปาก พอรถแล่นมาถึงหน้าบ้านเพื่อนก็บอกนิกرخด้วยความตื่นเต้น “เฮ้ย ไอ้กร หน้าบ้านแกนั่นนะ ไม่มีผ้าสีแดงแค่ผืนเดียวนะ โว้ยแต่มันมีผ้าสีแดงเต็มไปหมด ตั้งแต่หน้าบ้านจนถึงหลังบ้านเลย คูสิต้นไม้ที่ต้นก็มีผ้าสีแดงผูกติดทุก ๆ ต้นเลย”....

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านคงจะเดาออกนะครับว่า นิกرخจะรู้สึกอย่างไร และก็จะเข้าใจได้ดีถึงความรักของพ่อที่มีต่อลูก องค์พระผู้เป็นเจ้าก็รักเราเช่นกันพระองค์อยากให้เราสำนึกถึงสิ่งที่เป็นความผิดที่เราได้กระทำ และสารภาพกับพระองค์แล้วพระพรอันอุดมจะเทมายังชีวิตที่ยอมต่อพระองค์อย่างสิ้นเหลือ และอย่าปล่อยเวลา โอกาสไปโดยไร้คุณค่า อัยารอริที่จะหันกลับมาหาพระเจ้า....

16. “เบื้องหลังภาพ...จากมืออาชีพ”

พระวณะของพระเจ้า ยอห์น 9:25

“เขาจะเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าทราบแต่สิ่งเดียว คือว่าข้าพเจ้าได้เป็นคนตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเห็นได้แล้ว”

เรื่องเล่า

วันศุกร์ที่ 5 ธันวาคม 1980 บัดได้ขับรถไปรับโจนผู้เป็นภรรยาไปทานอาหารกลางวันหลังจากที่เขาต้องนอนรักษาตัวในโรงพยาบาลถึง 11 เดือน โดยเป็นโรคัมพาดครึ่งซีกบัดมีอาชีพเดิมคือเป็นช่างภาพอิสระ วันนี้อากาศไม่ค่อยเป็นใจนัก เพราะมีแสงแดดจ้าเต็มท้องฟ้า พอมาถึงทางแยกเข้าบ้าน บัดกลับขับรถยนต์ของเขาออกไปทางแยกอีกทางหนึ่งจนภรรยาของเขาแปลกใจว่าเขาเลี้ยวรถไปทำไม ในทางที่ไม่ไปบ้านเพื่อจะรับประทานอาหารกลางวันกัน “บัดนี้คุณจะไปไหน เราไม่มีเวลามากมายนะ เรามีเวลาเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น?” บัดไม่รู้จริง ๆ ว่าทำไมเขาต้องเลี้ยวรถไปทางนั้น แต่ในทันใดนั้นเขาก็เห็นกลุ่มควันดำทะมึนลอยเป็นลำขึ้นสู่ท้องฟ้า โดยวิญญานของช่างภาพอิสระ แม้จะนานนับปีที่ไม่มีโอกาสได้จับกล้องถ่ายรูปเลยแต่บัดนี้เขาความันมาถือแล้วลั่นชัตเตอร์ดังคลิก! เมื่อไฟไหม้ไหม้อย่างรุนแรงคลิก! เมื่อเปลวเพลิงลูกกลมเผาไหม้ตัวอาคารอย่างน่ากลัวคลิก! ประตูหน้าโรงนา ค่อย ๆ แง้มออกคลิก! เมื่อประตูอ้ากว้างเกือบจะพังลงมา และเขาคชัตเตอร์ไปเรื่อย ๆ จนได้ยินเสียงไซเรนมาถึง เขาจึงไม่อยากจะเกะกะขวางทางการทำงานของเจ้าหน้าที่... “บัด เราไม่มีเวลาไปทานข้าวที่บ้านแล้ว” เสียงภรรยาเตือน “โจน ผมขอโทษจริง ๆ เราหาอะไรรับประทานแถวใกล้ ๆ นี้ดีไหม?” โจนไม่ตอบอะไรได้แต่พยักหน้า และในขณะที่เขาสั่งอาหารมารับทาน บัดก็นำเอาฟิล์มไปล้างแถว ๆ ร้านประจำที่นั่นใกล้ที่ทำงานของภรรยา...พอวันรุ่งขึ้นบัดรู้สึกอาการที่เจ็บป่วยเริ่มเป็นปกติ เขาคิดว่าพระเจ้าคงจะยกบาปให้เขาแล้ววันนี้... “วันนี้อากาศดีขึ้นกว่าเดิมนะ” บัดเอ่ยขึ้นกับภรรยาของเขา โจนแทบไม่เชื่อหูของตนเองที่ได้ยินเสียงสามีชัดถ้อยชัดคำอย่างนี้... “อะไรนะบัดคุณพูดอะไรนะ ขอพูดให้ฟังอีกครั้งหนึ่งเถอะ”... “ผมว่าวันนี้อากาศดีที่สุดเลย” ... “โอ้พระเจ้า พระองค์ทรงรักษาคุณให้หายปกติแล้ว เกือบปีแล้วที่ฉันไม่ได้ฟังเสียงของคุณชัดอย่างนี้”... วันนั้น บัดไปพบหมอ ๆ ก็บอกว่า “อย่าตื่นเต็นอะไรมากนักเลย บางทีเรื่องที่เราระสบพบเห็นในชีวิตของเรามันเกินที่เราจะเข้าใจ คุณเป็นคนหนึ่งที่แม้แต่ผมเป็นหมอยังไม่เข้าใจเลยครับ”

และในคืนวันนั้นบัดก็นำเอาภาพสไลด์ที่เขาถ่ายตอนไฟลุกไหม้ที่โรงนามาฉายให้ลูก ๆ ดู เขามีลูกสาว 3 คน พอฉายมาถึงภาพที่ 5 ลูกสาวคนเล็กบอกว่าหิวข้าวจะไปเอาแซนด์วิชมานั่งรับประทานด้วย แต่

ก่อนที่เธอจะเดินออกจากห้อง เธอชำเลืองตาดูภาพที่ 5 พลังพุดขึ้นว่า “พ่อคะพระเยซูไปยืนทำอะไรที่เปลวไฟนั้นคะ?” แล้วลูกสาวก็เดินหายเข้าไปในครัว...ฝ่ายภรรยาของเขา โจน เธอนั่งตาค้างพุดอะไรไม่ออก เพื่อความแน่ใจ บัดเรียกลูกสาวทั้งสองมาดูภาพนั้นอีกครั้ง ลูกสาวทั้งสองก็ยืนยันว่า เห็นภาพพระเยซูยืนอยู่ตรงประตูนั้นจริง ๆ

ตลอดคืน บัด และ โจน นอนไม่หลับคิดถึงแต่ว่า ทำไมภาพที่เขาถ่ายจึงมีภาพของพระเยซูปรากฏอยู่ เมื่อตื่นนอน เขาทนไม่ได้ที่จะต้องค้นหาความจริง เขานำภาพสไลด์ไปฉายให้เพื่อน ๆ ของเขาดู ปรากฏว่าพอเพื่อน ๆ เห็นภาพที่ 5 บางคนก็มึนศีรษะอริษฐานเบา ๆ หลังจากชมภาพทั้งหมดแล้วเขาก็จะวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นา ๆ บัดไม่แน่ใจเขาหอบมันกลับไปฉายดูที่บ้านอีกครั้งแล้วครั้งเล่า และชวนพรรคพวกเพื่อนฝูงมาดู บางคนดูภาพที่ 5 แล้วเกิดการสำนึกถึงความบาป ร้องไห้ บางคนลุกเขากับพื้นอธิษฐานสารภาพ และกลับใจเสียใหม่

มีสุภาพสตรีท่านหนึ่งอดรนทนไม่ได้ก็แจ้งให้นักข่าวทั้งวิทยุ โทรทัศน์ มาที่บ้านของบัดปากต่อปากต่างพุดถึงภาพประหลาดที่ปรากฏในสไลด์ที่บัดถ่ายได้ และในที่สุดเกือบทุก ๆ คนที่อยู่ในเมืองเคพท์พอร์ต ก็หลั่งไหลพากันมาดูภาพของเขา

มีคนหนึ่งแนะนำเขาว่า เขาควรจะนำภาพสไลด์ภาพที่ 5 นั้นออกเผยแพร่ และปล่อยให้ผู้คนคิดตามที่เขาเห็น และในที่สุดบัดก็ทำตามที่มีคนแนะนำ...แต่สิ่งหนึ่งที่บัดไม่สามารถปฏิเสธได้ในชีวิตของเขาสิ่งนั้นคือ บัดนี้เขาหายจากการเป็นอัมพาตครึ่งซีกอย่างเด็ดขาดและเขายังได้ทูลต่อพระองค์ว่า “พระบิดาเจ้า เท่าที่พระองค์ทำให้ข้าพระองค์หายจากโรคร้ายนี้ก็เพียงพอแล้ว โจนพระองค์เมตตาข้าพระองค์มากมายจนสำแดงพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นได้เด่นชัดอย่างนี้”

ท่านผู้อ่านที่รัก ... บางทีเราไม่เข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงนำเราไปยังที่ ๆ เราไม่ได้ตั้งใจจะไป แต่แท้ที่จริงพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ต่อชีวิตของเราทุก ๆ คน... “เขาจะเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าทราบแต่สิ่งเดียวว่าข้าพเจ้าเป็นคนตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเห็นได้แล้ว”

17. “ฝ่ามือทองคำ”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 15:27

“บุคคลผู้ตะกละหากำไร ก็กระทำให้ครัวเรือนของตนประสบความยากลำบากแต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่”

เรื่องเล่า

เรื่องที่จะเล่านี้เป็นเรื่องที่ กรมวิชาการ ได้จัดเพื่อจะให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม แต่เมื่อผู้อ่านได้อ่านรู้สึกเรื่องนี้มีความคิด และเห็นภาพของความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน เรื่องเป็นดังนี้

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชอาพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า พระราชามีดาสพระองค์ทรงเป็นผู้ครอบครองเมืองที่ร่ำรวยที่สุดพระองค์หนึ่ง ในพระราชวังของพระราชามีดาสนั้นมีสิ่งที่สุดยอดหลาย ๆ อย่าง เช่น มีนักเต้นรำมากมาย มีนักร้องที่เยี่ยมยอด มีนักแสดงละครที่มีความสามารถสูงเยอะ มีนักเขียนที่สุดยอดและมีพวกศิลปินทุกแขนง แต่ในจำนวนทั้งหมดนั้นพระราชายังไม่พอพระทัยเท่ากับสองสิ่งที่พระองค์มีอยู่

สิ่งแรกที่พระองค์ทรงรักก็คือ ฑิดาองค์น้อย ๆ ที่ทรงมีอยู่ และทองคำที่พระองค์ทรงเก็บสะสมมานาน พระองค์จะทรงเก็บทองคำไว้ในห้องมืดที่แน่นหนาห้องหนึ่งในพระราชวังและในตอนเช้า และตอนเย็นพระองค์จะเสด็จไปห้องมืดนั้นและนับทองคำทุก ๆ วันวันหนึ่งมีบุรุษผู้แปลกหน้าปรากฏกายขึ้นในห้องมืดที่พระราชากำลังนับทองคำอยู่นั้น พระราชาตรัสถามว่า “ท่านเป็นใคร ทำไมท่านมาอยู่ในห้องนี้ได้?” บุรุษนิรนาม ตอบโดยไม่รอรี.... “เรามาที่นี่เพื่อจะมอบพรให้ท่าน” “อะไรคือพรของท่านบอกเราหน่อยสิ?” “แล้วท่านอยากได้อะไรบอกเรามาเลย? “สิ่งที่เราอยากได้นะหรือ คือ ถ้ามีมือของเราไปจับสิ่งใดก็ขอให้สิ่งนั้นกลายเป็นทองคำในพริบตา” บุรุษนิรนามผู้มาเยี่ยมโดยไม่ได้รับเชิญตอบว่า “ท่านจะได้พรนั้น” และแล้วร่างของบุรุษนิรนามก็หายวับไปกับตา พระราชาก็รำพึงในใจว่า “มันเป็นใครที่เราจะต้องเชื่อ”....

เมื่อทรงนับทองเสร็จแล้วพระองค์ก็ทรงดำเนินลงไปยังสวนที่สวยงามของพระองค์ พระองค์ทรงหยุดยืนที่ใกล้ ๆ ต้นดอกกุหลาบสีแดงสด ทรงสูดกลิ่นกุหลาบนั้นอย่างชื่นใจ และพระองค์ก็เอื้อมมือไปเด็ดดอกนั้น บัดครันนั้น พระเนตรของพระองค์เบิกโพลงเพราะว่าดอกกุหลาบสีแดงสดนั้นมันกลายเป็นทองคำทั้งดอก และมันส่องแสงประกายวาววับ และแข็ง พระราชาทรงพระสําราญเป็นอย่างนัก และก็จับดอกอีกมากมาย มันก็กลายเป็นทองคำไปทั้งหมด

พระราชาก็คิดในใจของพระองค์ว่า อะไรจะมีความสุขและยินดีอย่างนี้ที่เราได้เป็นเจ้าของสวนดอกไม้ที่กลายเป็นทองคำ และผู้ที่ให้พรเรานั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากผู้ที่มาจากสวรรค์

เราจะต้องไปหาสุดที่รักของเรา นั่นก็คือธิดาองค์น้อยผู้น่ารักของเรา พระราชาก็เสด็จไปหาพระธิดาของพระองค์ ในขณะที่พระธิดากำลังเรียนหนังสืออยู่กับอาจารย์ แต่ก่อนที่จะไปหาพระองค์ก็เสด็จไปยังห้องมืดที่แข็งแรงนั้นเพื่อเก็บดอกกุหลาบทองคำมากมายไว้ในห้องก่อนเพราะกลัวว่าจะมีขโมยมาขโมยไป

พระองค์เสด็จไปยังห้องของพระธิดา ทรงได้ยินพระธิดาอ่านหนังสือให้อาจารย์ฟัง พระธิดาเป็นผู้ชาญฉลาดมาก และเป็นนักเรียนที่เก่งที่สุด พระราชาเสด็จมาถึงก็เรียกพระบิดา “ลูกจ๋า มาหาพ่อหน่อย”

พระธิดามองดูพระราชบิดา แล้วลุกขึ้น คุณนี่นะพ่อจะทำอะไรให้ลูกดู พระราชาก็เอามือจับภาพวาดที่ติดกับฝาผนัง ในบัดดลนั้น ภาพวาดกลายเป็นทองคำในทันที พระธิดาองค์น้อยทรงดีพระทัยมาก เธอรีบวิ่งไปหาพระบิดา พระบิดาสวมกอดเธอด้วยความรัก “พ่อขา พ่อเก่ง ธิดาพูดไม่ทันจบปรากฏว่าร่างของพระธิดาแข็งที่อกกลายเป็นทองคำไปในบัดดล พระราชบิดา ทรงตกพระทัยพระเนตรเบิกโพลง พระองค์ทรงกรรมแสงเสียดพระทัย และรู้ว่าพระองค์ผิด พระองค์คิดมากและแล้วพระองค์ก็กลายเป็นผู้วิกลจริต

ท่านผู้อ่านที่รัก บางทีเราอยากได้ในสิ่งที่เป็อันตรายต่อครอบครัว และต่อผู้อื่นโดยไม่ได้คิด จึงมีคำพูดว่า “คิดก่อนทำ...อย่าทำก่อนคิด” และสุดท้ายชีวิตของเราจะไม่จบแบบเศร้า ๆ ดังในเรื่องที่ผู้เขียนนำมาเล่านี้

18. “ผีมีจริงหรือ?”

พระวจนะของพระเจ้า มาระโก 5:1-13

(แล้วผีโสโครกนั้นร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรพระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์อย่าได้มายุ่งเกี่ยวกับพระองค์เลย ขอพระองค์สาบานเถิดว่าจะไม่ทรมาณข้าพระองค์”)

เรื่องเล่า

เราพบว่ามนุษย์เกือบจะทุกชาติ ทุกภาษา เชื่อในเรื่องของวิญญาณ หรือ ชีวิตหลังความตาย ผู้เขียนได้อ่านหนังสือของท่านเสถียร โกเศรษฐ์ เล่มหนึ่งชื่อว่า พิธีกรรมหลังความตาย (ถ้าจำไม่ผิด) ในเรื่องนั้นเล่าพอสรุปได้ว่า ในสมัยโบราณผู้ที่เป็นทาส มีความเชื่อว่าเมื่อกษัตริย์ต้องตายไปจากโลกนี้ วิญญาณจะออกจากร่างไปในระหว่างสองส่วนคือ มีส่วนสมอง (ออกทางหัว) และ ส่วนรูทวาร (ออกทางด้านล่าง)

ถ้าวิญญาณนั้นออกทางด้านหัว วิญญาณจะไปจุดยังสวรรค์ แต่ถ้าบังเอิญวิญญาณออกปากรูทวาร วิญญาณนั้น ๆ จะไปจุดในเมืองนรก (ตคนรก) ดังนั้นเมื่อทาสคนใดใกล้จะตายก็จะสั่งให้ลูกศิษย์เอาไม้ หรือ ก้อนหินทุบหัวของตนให้เร็วที่สุดเพราะเกรงว่าถ้าชีวิวิญญาณออกทางรูทวารก็เป็นอย่างนั้น

แต่กฎหมายไม่ได้เอ้อออกกับความคิด หรือ ความเชื่อของทาสเลย เมื่อลูกศิษย์คนใดทุบหัวพระอาจารย์ตนเองเสร็จ ตำรวจก็เตรียมพร้อมที่จะนำตัวไปขังคุก ต่อมาก็มีปัญหาว่าเมื่อตนเอง (ทาส) ตาย ลูกศิษย์ถูกจับ แล้วใครจะมาบวชเป็นพระทาสแทนตนอีก ดังนั้นทาสทั้งหลายจึงเรียกประชุม เพื่อหาทางออกในเรื่องนี้ โดยนำเอาเรื่องการทุบศีรษะ หรือให้วิญญาณออกจากร่างทางศีรษะเป็นเรื่องด่วน ที่ประชุมก็คิดว่าจะทำอย่างไรดี ที่จะไม่ให้ศิษย์รักของตนต้องติดคุกเพราะตีหัวพระอาจารย์ ก็เกิดปิ๊งไอเดียว่า เราไม่ต้องทุบหัวก่อนตาย แต่ทุบตอนที่ตายโดยใช้สัญลักษณ์แทนหัว ดังนั้น มะพร้าวจึงเป็นผลไม้ที่คล้ายหัวมนุษย์ที่สุด ดังนั้นต่อมาลูกศิษย์ของพระทาสเมื่ออาจารย์ตาย ก็นำเอามะพร้าวมาทุบข้าง ๆ ศีรษะพระทาสแทนทุบหัว

ประเพณีนี้สืบทอดมาจนกระทั่งปัจจุบัน ก่อนที่เขาจะเผาศพสิ่งหนึ่งที่เขาจะทำคือเอามะพร้าวมาทุบใกล้ ๆ ส่วนหัวของศพ ความหมายคือ ให้วิญญาณของผู้ตายนั้นได้ออกมาทางส่วนบน เพื่อวิญญาณจะได้ไปสู่สวรรค์ ไม่ใช่ความหมายที่บอกว่ามะพร้าวสะอาด เอาล้างหน้าศพ ๆ จะได้ไปสู่สวรรค์นั้นเข้าใจผิด ที่กล่าวมาแล้ว เป็นการยืนยันว่าทุกศาสนามีความเชื่อเรื่องวิญญาณ และชีวิตหลังความตาย แต่บางทีมนุษย์มักจะสร้างจินตนาการเพื่อหลอกผู้อื่น อาจจะทำเล่น ๆ หรือ บางทีอาจจะทำเป็นธุรกิจก็

ได้ แต่เราผู้ที่เชื่อในพระเจ้าเราเชื่อว่า วิญญาณในสภาพฟ้าอากาศมีมากมาย แต่มันเหล่านั้นสู่ฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้เลย และมันก็กลัวพระองค์จนตัวสั่น มีเศรษฐีคนหนึ่งเขาจ้างจิตรกรผู้มีฝีมือติดอันดับของเมืองจีนมาวาดภาพที่ห้องโถงบ้านของเขา เขาถามจิตรกรผู้มีฝีมือนั้นว่า “ท่านจิตรกรภาพอะไรที่วาดยากที่สุดในโลก?” จิตรกรได้ฟังเขาตอบอย่างไม่รีรอว่า “ภาพของหมู หมา กา ไก่ครับท่าน” ...แล้วภาพอะไรที่วาดง่ายที่สุดในโลก?” ท่านเศรษฐีถาม “ภาพที่วาดง่ายที่สุดหรือครับ มันคือภาพของผีครับ” ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ?” เศรษฐีถาม จิตรกรตอบ ก็เพราะรูปผี ๆ คนไม่เคยเห็นบ่อย พอผมวาดเป็นเลขศูนย์แล้วบอกว่าผี เขาก็เชื่อ เพราะเหตุนี้เองครับ

เฮ้! แล้วที่บอกว่า หมู หมา กา ไก่ วาดยาก มันยากตรงไหน? อ้อ ยากมาก ๆ ครับ เพราะ หมู หมา กา ไก่ มันอยู่กับเราทุก ๆ วัน ดังนั้นภาพเหล่านี้มันต้องละเอียด แม้แต่ตา หางเล็บ ก็พลาดไม่ได้ เพราะถ้าวาดผิดนิดเดียวคนก็รู้ทันที เพราะของมันเคยตาจนชินแล้วครับ” เศรษฐีจึงได้คำตอบที่ชัดเจนและไม่ถามจิตรกรอีก

แล้วท่านว่า ผี มันเป็นอย่างไร? และ ท่านคิดว่ามันมีอำนาจเหนือท่านหรือไม่? แล้วท่านมีองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่าน เป็นพระเจ้าผู้ช่วยท่านจากอำนาจของ ผี มาร วิญญาณชั่วหรือยัง? และท่านเคยสั่งผีว่า “ในนามพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็จออกไป “บ้างหรือไม่?”

19. “คนวอก.... (โกหก) เอาตัวรอดไปวัน ๆ”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 14:25

“พยายซื้อตรงช่วยชีวิตให้รอด แต่ผู้เปล่งคำมุสาเป็นคนขายคน”

เรื่องเล่า

ณ ชายป่าแห่งหนึ่งมีเจ้าป่าครอบครองอยู่เป็นเวลานาน (สิงห์โต) วันหนึ่งเจ้าป่าอยากจะรู้ว่าตนเองมีกลิ่นปากเป็นอย่างไรบ้าง หอม หรือว่าเหม็นเจ้าป่าจึงไปชุมนุมอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งเพื่อจะดักจับสัตว์ต่าง ๆ ที่ผ่านไปมา และแล้วเจ้าป่าก็ประสบความสำเร็จเมื่อมันดักจับได้เสือโคร่ง มันจึงยื่นปากให้เสือโคร่งดม “นี่เจ้าเสือโคร่งเจ้าลองสูดดมกลิ่นปากของข้าดูซิว่ามันหอมหรือว่าเหม็น? เสือโคร่งเราก็พอจะเรียนรู้นิสัยของมันว่า เป็นสัตว์โง่งมว ไม่กลัวใคร มันจึงตอบไปตามความจริง “อ้อว!!!... กลิ่นปากของท่านเหม็นอย่างกะหมาน่าลอยน้ำมาเลยทีเดียว อ้อวส์ ๆ ๆ ๆ ๆ สิงห์โตเมื่อได้ฟังดังนั้นมันโกรธจัดขึ้นมาทันที มันจับเสือโคร่งฟาดกับโขดหิน “นี่เนะเจ้าป่าจืด เอามาว่าให้ข้าฯ อย่างนี้ได้อย่างไร ทำไมไม่ใช่คำพูดที่มันสร้างสรรค์กว่านี้วะ ทำร้ายจิตใจกันซัด ๆ เจ้าป่าฟัดเสือโคร่งจนตาย และต่อมาก็ดักจับสัตว์ต่าง ๆ แต่ก็ถูกเจ้าป่าฆ่าตายหมด พอมาถึงสุนัขจิ้งจอก เราก็พอจะทราบนิสัยของมันคือพยายามเอาตัวรอด และจะประจบประแจงผู้มีอำนาจ หรือ กำลังเหนือกว่า “นี่เจ้าสุนัขจิ้งจอก แกลองดมปากข้าแล้วบอกข้าดูลิปากของข้า หอม หรือ ว่าเหม็นเมื่อตะกี้เสือโคร่งมันบอกข้าว่าปากข้าเหม็นข้าก็จัดการกับมันไปเรียบร้อยแล้วนี่ซากของมันยังกองอยู่ที่นี่ แกจะว่าอย่างไร?” สุนัขจิ้งจอกสูดดมกลิ่นปากของเจ้าป่าอย่างตั้งใจ “โอ้ยท่าน กลิ่นปากของท่านหอมจังเลย ข้าพเจ้าได้กลิ่นแล้วน้ำลายยังไหลเลย” หอม หอมจริง ๆ” เจ้าป่าได้ยินดังนั้นแทนที่จะดีใจมันกลับโกรธแค้นขึ้นกว่าเดิม “โกหก เจ้าพูดโกหก เมื่อตะกี้เจ้าเสื่อยังว่าข้าปากเหม็นแล้วเจ้ามาบอกว่าข้าปากหอมเจ้ามันโกหกต่อแหล” ว่าแล้วเจ้าป่าก็จับสุนัขจิ้งจอกฟาดกับพื้นตายคาที่ เจ้าป่าไม่รู้ว่าอะไรคือความจริงระหว่างปากเหม็น กับ ปากหอม มันดื่กรออีกครู่เดียวก็มีเจ้าลิงเดินผ่านมา มันตะปบเจ้าลิงให้ในอุ้งเท้า และเริ่มถาม “นี่เจ้าลิงเจ้าบอกข้ามาเดี๋ยวนี้อย่าว่า ปากของข้าหอม หรือว่า เหม็น เพราะเมื่อตะกี้เสือโคร่งบอกว่าเหม็น ข้าก็จัดการฆ่ามันไปแล้ว เจ้าสุนัขจิ้งจอกมันบอกว่าปากข้าหอมมันก็ตายไปแล้วบอกข้าเดี๋ยวนี”

เจ้าลิงได้ฟังดังนั้นมันก็รำพึงในใจของมันว่า “อันตรายแน่ ๆ ถ้าตอบแบบไม่มีกั๊ก” มันทำท่าดมสูดกลิ่นปากของเจ้าป่า เสียงของมันคล้าย ๆ คนเป็นหวัด เจ้าป่าที่เคารพ วันนี้ข้าคิดว่าข้าไม่สามารถให้คำตอบแก่ท่านได้เลย เพราะว่า ข้าเป็นหวัด คัดจมูกไม่สามารถได้กลิ่นอะไรเลยเอาไว้อ้าข้าหายหวัดดี

แล้วข้าจะกลับมาพิสูจน์ให้ท่านดีไหม?” เจ้าป่าได้ยินดังนั้นไม่รู้ว่าจะโต้ตอบเจ้าลิงอย่างไรดี มันจึงได้แต่ทำตาปริบ ๆ แล้วพยักหน้าให้เจ้าลิงจากไปอย่างปลอดภัย

ท่านผู้อ่านที่รัก หลายครั้งเราพบว่า เราทำงานหนัก เหนื่อย แต่เราไม่ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่า เราพูดความจริงแต่ความจริงที่เราพูดมันกลับมากะทบกับการทำงานของเราอย่างคาดไม่ถึง แต่บางคนทำตามหน้าที่ ตามใบสั่ง แต่ได้รับความเจริญในหน้าที่การงาน และมีโอกาสดีกว่าอีกหลาย ๆ คนที่ยืนยันแข็ง นิ่งจะเข้าตำรา ทำงานทั้งวันได้พันห้า เดินไปเดินมารับห้าพัน นิ่ง ๆ นอน ๆ ทั้งวันเป็นหัวหน้า

คงสาเหตุนี้เองกรรมที่มนุษย์อยากจะเป็น วอก(ลิง) ดีกว่าเป็นเสือโคร่ง หรือสุนัขจิ้งจอก “แล้วท่านอยากเป็นอะไรในนิทานเรื่องนี้?”

20. “จะโกรธดี...ไหมเนี่ย?”

พระวจนะของพระเจ้า ปัญญาจารย์ 7:9

“อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็วเพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรงของคนเขลา”

เรื่องเล่า

เมื่อการประชุมสมัชชาสภาคริสตจักรสมัยสามัญที่จัดการประชุมที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ตอนนั้นผู้เขียนเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยพายัพ (คริสเตียนนิเทศสัมพันธ์) ได้มีโอกาสแสดงเปิดการประชุมด้วยการแสดงแบบไทย ๆ และผู้เขียนได้มีโอกาสเป็นผู้แทนสมทบจนถึงวันสุดท้ายของการประชุม วันที่จะกลับเชียงใหม่มีเพื่อนรุ่นน้องมาชวนผู้เขียนว่า “พี่กลับด้วยกันกับรถศาสนาจารย์ (ขอสงวนนามแต่บอกได้ว่าเป็นศาสนาจารย์จากเกาหลี) เอะ “ผู้เขียนก็ตอบตกลงเพราะไม่อยากจะเดินทางไปขึ้นรถทัวร์ หรือ รถไฟอีกก็เลยหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าลงมาเตรียมไว้ใกล้ ๆ รถ (ตอนนั้นผู้เขียนมีรถยนต์ 2 คัน อยู่ที่บ้านไม่อยากจะเข้ากรุงเทพเพราะการจับขี้ยาลำบาก) เมื่อศาสนาจารย์เกาหลีเดินมาที่รถเพื่อนรุ่นน้องของผู้เขียนก็แนะนำให้ผู้เขียนรู้จักกับศาสนาจารย์ท่านนั้น และก็บอกว่าได้ชวนผู้เขียนร่วมเดินทางกลับเชียงใหม่ด้วย ผู้อ่านที่รักถ้าเป็นคนไทยด้วยกันศาสนาจารย์ท่านนั้นคงจะรีบกุ๊กก๊วยยกกระเป๋าช่วยผู้เขียนอีกต่างหาก แต่ศาสนาจารย์ท่านนั้นบอกกับผู้เขียนว่า “ไม่ได้รบกวนไม่วาง” ผู้อ่านที่รักภายในรถของศาสนาจารย์เกาหลีคนนั้นมีเพียง 3 คนและเป็นรถบัส 2 ตอน มีที่นั่งเยอะเยอะ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องนั่งนอนไปถึงเชียงใหม่ก็ยังสบาย ๆ ผู้เขียนรู้สึกโกรธขึ้นมาและอาฆาตในใจ (ไม่ใช่สิ่งดีเลย) ว่าสักวันถ้าศาสนาจารย์คนนี้ขอความร่วมมือ หรือ ขอความช่วยเหลืออะไร ผู้เขียนจะตอบแทนให้เจ็บแสบยิ่งกว่าวันนี้อีก 100 เท่า นี่เป็นการสาธยายครั้งแรกของผู้เขียน แต่ความจริงเราไม่ควรจะพบพานคนอย่างศาสนาจารย์เกาหลี (คนนั้น) จะดีกว่านะ? แต่เราก็คงต้องพบคนประเภทนี้อีก ถ้าในชีวิตประจำวันของผู้รับใช้พระเจ้าได้แสดงความรักกันแค่เพียงปากเท่านั้น

แต่ผู้เขียนจะพยายามลืมเรื่องราวของ ชายเกาหลี คนนั้น เพื่อจะไม่ได้เป็นคนเขลาอีกต่อไป และก็มีข้อคิดมาฝากจากการที่มีคนดูทีวี และมาเล่าให้ฟังเรื่องเป็นดังนี้

มีคนถามนักบุญท่านหนึ่งเกี่ยวกับ ความโกรธ ว่าสาเหตุใดบ้างที่มนุษย์ควร โกรธ โดยตั้งคำถามว่า

คนถาม “ท่านจะไม่โกรธหรือในเมื่อมีคนด่าท่านตลอดเวลา แม้ท่านจำทความดีสักแค่ไหน?”

นักบุญ “เขาค่าเราก็ดีกว่าเขาเอาหินขว้างเรานะ”

คนถาม “ถ้าเขาเอาหินขว้างท่านจะโกรธหรือ?”

นักบุญ “เขาเอาหินขว้างก็ยิ่งตีกว่าเอามีดฟันนะ”

คนถาม “ถ้าเขาเอามีดฟันท่านจะโกรธเขาหรือ”

นักบุญ “เขาเอามีดฟันก็ยิ่งตีกว่าเอามีดแทงเรานะ”

คนถาม “เขาเอามีดแทงท่าน ๆ จะโกรธเขาหรือ?”

นักบุญ “เขาเอามีดแทงก็ตีกว่าเขามาเราตายนะ?”

คนถาม “ถ้าเขามาท่านตาย ท่านจะโกรธเขามากมายเลยใช่ไหม?”

นักบุญ “เขามาเราตายก็ยิ่งตีกว่าที่เราจะมาตัวเราเองมิใช่หรือ?”

สรุปว่า “การที่ไม่ถือโทษโกรธใครนั้นนับว่าเป็นความสุขสุดยอดที่หาได้ยากกับคนสมัย

ปัจจุบัน

21. “บุญคุณต้องทดแทน...แก้ต้อง...ให้ภัย”

พระวาจาของพระเจ้า เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

“จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าได้บัญชาไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปได้มาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า”

เรื่องเล่า

เมื่อเรามีโอกาสฟังคนอื่นพูด ฟังคนอื่นเทศนา ฟังคนอื่นแสดงความคิดเห็นเราจะพบว่า ถ้าเราตั้งใจฟังจริง ๆ เราจะได้สาระ และประโยชน์จากการฟังอย่างยิ่ง และบางทีเราก็ประทับใจกับคำพูด หรือประโยคสั้น ๆ หรือตัวอย่างประกอบที่เขานำมาเล่า ผู้เขียนจะมีโอกาสได้สัมผัสการพระเจ้าทุก ๆ เช้า ตั้งแต่วันจันทร์ ถึงวันศุกร์ เพราะต้องรับผิดชอบดูแลความเรียบร้อยของห้องนมัสการ และเล่นเปียโนให้กับผู้ให้ข้อคิดในแต่ละวัน มีเรื่องหนึ่งที่ฟังแล้วได้ข้อคิดมาก เพราะคนที่นำมาเล่าเขานำเอาประวัติเรื่องราวของทรูจินมาแล้ว ซึ่งบางทีเราเป็นคริสเตียนเราอาจจะไม่รู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับประเพณีนี้ด้วยซ้ำว่าประวัติความเป็นมามันเป็นอย่างไร...มีเรื่องเล่าว่า แท้ม ๆ ๆ ๆ ๆ แท้มมีครอบครัวคนจีนครอบครัวหนึ่งมีลูกสาวอยู่ด้วยกัน 7 คน ครอบครัวนี้ดำรงชีวิตด้วยการเป็นชาวนา วันหนึ่งในขณะที่พ่อและแม่ออกไปทำงานก็มี งูทองคำ เลื้อยเข้ามาในบ้านที่ ๆ ทั้งหกคนก็พยายามใช้ไม้ไล่ตี แต่น้องคนที่เจ็ดเป็นคนมีเมตตากรุณาต่อสัตว์ก็ขอร้องพี่ ๆ ไม่ให้ตี และเธอก็พยายามเอากระชอนตักงูนั้น และพามันไปปล่อยนอกบ้าน งูนั้นต่อมากลายเป็นมังกรใหญ่ และกลับมาที่บ้านเธออีกครั้งพร้อมกับจับพ่อแม่ของเธอไว้ในกรงเล็บของมันและมันประกาศว่าถ้าใครคนใดคนหนึ่งยอมเป็นเมียมัน ๆ จะปล่อยพ่อแม่ให้เป็นอิสระ...หญิงสาวที่เป็นพี่ทั้งหกต่างปฏิเสธกันไปกันมาเพราะขยะแข็งที่จะมีสามีเป็นสัตว์ที่น่าเกลียดน่าชัง จึงไม่มีใครอาสาเป็นเมียของเจ้ามังกร พอทั้งหกถามน้องสุดท้องคนที่เจ็ดเธอไม่ปฏิเสธ เธอยอมไปเป็นเมียของเจ้ามังกรทันที และมังกรก็ปล่อยพ่อแม่ของเธอ และบัดนี้น้องเจ้ามังกรก็กลายเป็นเจ้าชายมังกร และรับเอาน้องคนเล็กไปเป็นพระมเหสีอยู่ในเมืองบาดาลที่เต็มไปด้วยเพชร นิลจินดาวัน ๆ หนึ่งพระมเหสีองค์นี้จะพยายามทำรองเท้าให้พระสวามีสวมใส่อยู่เสมอ ๆ เพราะเธอรู้ว่าพระสวามีชอบออกไปล่าสัตว์ วันหนึ่งเจ้าชายมังกรมาบอกเธอว่าจะออกไปล่าสัตว์ในป่าคงจะไปหลายวันไม่ต้องเป็นกังวล เธอก็เลยขออนุญาตจากเจ้าชายมังกรกลับไปเยี่ยมครอบครัวของนางที่บนโลกมนุษย์ เจ้าชายมังกรก็อนุญาตให้นางไปแล้วยังมอบเพชร นิลจินดาให้เธอนำไปมอบให้พ่อแม่ ของเธอด้วยแล้วทั้งสองก็จากกันไปคนละแห่ง ฝ่ายเจ้าหญิงก็เดินทางกลับไปยังโลกมนุษย์พอไปถึงก็ทำความแปลกใจประหลาดใจให้พี่ ๆ ทั้งหกเป็นอย่างยิ่งเพราะเครื่องแต่งกายของน้องสาวสวยแวววาวประดับไปด้วย

สิ่งของมีค่า เพชรนิลจินดา และในบรรดาพี่ ๆ ทั้งหมดคนที่อิจฉามากที่สุดก็คือพี่คนที่สี่ เธอวางแผนชวนน้องคนเล็กไปเที่ยวที่ป่าเปลี่ยวแห่งหนึ่งและได้จับน้องสาวเธอขังไว้ในกระท่อมร้างหลังหนึ่งซึ่งไกลจากผู้คน และในกระท่อมนั้นมีชายแก่คนหนึ่งเป็นผู้ดูแล และพี่สี่ของเธอก็ปลอมตัวเป็นเธอกลับไปอยู่ในเมืองบาดาล ที่ปลอมตัวได้สบาย ๆ เพราะหน้าตาที่น้องทั้งเจ็ดเหมือนกันมาก แต่เมื่อเธอไปอยู่กับเจ้าชาย ๆ ทรงแปลกพระทัยว่าทำไมองค์หญิงมีนิสัยเปลี่ยนไป ไม่ทำงาน ไม่คุยกับบรรดาสาวใช้ มีอารมณ์ฉุนเฉียวตลอดเวลา เจ้าชายทรงเป็นทุกข์พระทัยยิ่ง วันหนึ่งพระองค์ได้เสด็จมายังเมืองมนุษย์ และได้เดินทางไปในที่ต่าง ๆ จนมาถึงหมู่บ้านของชายแก่ที่พระมเหสีได้มาอาศัยอยู่พระองค์ทรงสังเกตเห็นว่ามีร่องเท้าวางขาย และเป็นร่องเท้าที่พระมเหสีเคยทำให้พระองค์ทรงสวมทุก ๆ วัน แม้กระทั่งร่องเท้าที่พระองค์ทรงสวมใส่ขณะนี้พระองค์ก็ทรงสอบถามว่าใครทำ และคนทำอยู่ที่ไหน? เขาก็พาพระองค์ไปพบ และพระองค์ก็ทรงพบพระมเหสีตัวจริงของพระองค์ เมื่อพบแล้วก็ทรงพาพระนางกลับมายังเมืองบาดาล จับพระมเหสีตัวปลอมมาลงโทษ เข้มตมเพื่อให้เข็ดหลาบ แต่ไม่ประหารชีวิต เพราะพระมเหสีทรงขอร้องว่าอย่าทำร้ายพี่ของตนเองเลย โปรดอภัยให้นางเถิด เจ้าชายมังกรก็ปล่อยนางไปและจับได้ออกจากเมืองบาดาลตั้งแต่นั้น เจ้าชายมังกรอยากทราบความในใจของพระมเหสีว่าตอนที่ตนเองเป็นมังกรไปขอแต่งงานนั้นทำไมไม่ตอบปฏิเสธหรือว่าหลงรักมังกร? พระมเหสีตอบว่า “ชีวิตของหม่อมฉันที่ยอมวันนั้นเพราะท่านบอกว่า ถ้ายอมเป็นเมียท่านจะปล่อยพ่อและแม่ หม่อมฉันก็ขอแค่พ่อกับแม่มีชีวิตอยู่ หม่อมฉันก็ได้ทำหน้าที่ของลูกดีแล้วพะยะค่ะ” เจ้าชายมังกรได้ฟังดังนั้นท่านยิ่งเพิ่มความรักให้เธออีกเป็นพัน ๆ เท่า

คงไม่ต้องมีบทสรุปแล้วนะครับว่าชีวิตของคนที่มีความกตัญญูรู้คุณคนจะมีความสุขแค่ไหน?

22. “การเรียนรู้ของมนุษย์”

พระวจนะของพระเจ้า ลูกา 2:46

“ครั้นมารีย์ และโยเซฟ หาพระกุมาร ได้สามวันแล้วจึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่”

เรื่องเล่า

องค์พระเยซูคริสต์เป็นตัวอย่างแก่เราทั้งหลายในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการอยู่ร่วมกันในสังคม การเห็นอกเห็นใจผู้ยากไร้ หรือต่ำต้อยในสังคม หรือแม้กระทั่งการศึกษา ถ้าพูดสรุปง่าย ๆ ก็คือตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ตั้งแต่มาจุติในครรภ์ของมารีย์จนถึงโกละโกธา...ทุกสิ่งมีความหมาย และเป็นสิ่งที่ล้ำค่าสำหรับผู้เชื่อในพระองค์...ในบทนี้จะขอกล่าวถึงเรื่องการศึกษาของมนุษย์ บางทีเรามักจะดูถูกคนบางคนว่าเป็นคนโง่ ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงเขาไม่ได้เป็น นักปราชญ์ชาวเปอร์เซียบอกว่า คนโง่ไม่มีในโลกนี้ นอกจากคนนั้นจะมีสมองที่ไม่สมประกอบ และเขาจัดคนที่ฉลาดออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

ประเภทที่ 1 ถ้าใครคิดดี.....ก็จัดว่าเป็นคนฉลาด

ประเภทที่ 2 ถ้าใครคิดดี/วางแผนดี....จัดว่าฉลาดกว่าคนอื่นมาก

ประเภทที่ 3 ถ้าใครคิดดี / วางแผนดี / ทำดี....จัดว่าฉลาดมาก

ประเภทที่ 4 ถ้าใครคิดดี / วางแผนดี / ทำดี / สรุปผลในการทำ...จัดว่าฉลาดที่สุด

เขายังกล่าวด้วยว่า ที่เราค่า หรือ ว่าคนอื่น โง่ เพราะคน ๆ นั้นทำอะไรไม่เหมือนที่เราทำ คิดอะไรไม่เหมือนที่เราคิด และชอบในสิ่งที่เราไม่ชอบ เราก็มสรุปว่าอ้ายบ้า หรือ อ้ายโง่

พระเจ้าทรงสร้างเราแต่ละคนให้มีลักษณะจำเพาะ หรือมีเราคนเดียวในโลก ไม่มีใครอีกที่เป็นเรา ดังนั้นจะให้ทุกคนคิดเหมือนเรา ทำเหมือนเรา ชอบเหมือนเรา คงเป็นไปได้ ไม่ต้องดูอะไรมาก ลูกฝาแฝดที่คลานตามกันมาอย่าง เอชว และ ยาโคบ ยังแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน คิดได้แบบนี้แล้ว เราคงจะไม่ชี้หน้าใคร และพูดว่า อ้ายบ้า อ้ายโง่ ต่อไปแล้วนะ

23. “อะไรคือสิ่งที่ควรเลือก”

พระวจนะของพระเจ้า 1 ทิโมธี 6:10

“ดูว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด และ เพราะความโลภนี้แหละจึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อและตรอมตรมด้วยความทุกข์”

เรื่องเล่า

เมื่อหลายปีมาแล้ว ผู้เขียนได้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พบข่าวสั้นและเล็ก ๆ ข่าวหนึ่งมันไม่ได้ขึ้นหน้า 1 หรือหน้าสำคัญ แต่มันเป็นข่าวที่สะกิดใจผู้ที่ได้อ่านและคิดตามอย่างมาก จะขอเล่าสรุปสั้น ๆ ดังนี้

ณ งานศพแห่งหนึ่งมีนักพนันไฮโลกำลังเล่นพนันกันอย่างสนุกสนาน ในขณะที่ทุกคนต้องตกใจเพราะได้ยินเสียงนกหวีดดังขึ้น นั่นหมายถึงตำรวจกำลังจะจับ นักพนันแตกฮือ วิ่งหนีเอาตัวรอด ตัวใครตัวมัน ตำรวจก็ไล่จับจับนักพนันคนแล้วคนเล่า มีผู้ชายคนหนึ่งพอได้ยินเสียงนกหวีด เขากว้างเงินที่เพื่อน ๆ ที่จับเงินเต็มกำมือวิ่งหนี ตำรวจไล่ตามเขามาติด ๆ เขาวิ่ง ๆ ๆ ๆ จนในที่สุดเขามาติดทางค้อมาทางตัน เขาต้องพบกับหนองน้ำขนาดใหญ่ขวางหน้า เขาเหลียวมองไปข้างหลัง ตำรวจก็กรูกันเข้ามาจะจับตัวเขา เขาตัดสินใจกระโดดลงไปในหนองน้ำมัน ตำรวจก็กระจายกำลังรายล้อมสระน้ำแห่งนั้นและคิดว่าไม่ถึง 5 นาทีเขาจะต้องโผล่มาแน่นอน แต่ผิดคาด 5 นาที 10 นาที 20 นาที ผู้ชายคนนั้นไม่โผล่ขึ้นมาเลย ตำรวจรอไม่ไหวก็กระโดดลงไปในสระนั้นพากันงมหา และเขาก็เจอจริง ๆ และสังเกตในมือของผู้ชายคนนั้นกำอะไรบางอย่างที่ดูเหมือนมีค่าที่สุด เขาแกะมือผู้ชายคนนั้นออก ปรากฏว่าเงินเต็มกำมือ เงินที่เขาคว่ำมาจากวงไฮโลไม่ตกเลยแม้แต่สิ่งเดียว แต่อนิจจา เขาเสียชีวิต

แม้ท่านจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลกแต่ท่านจะต้องตาย ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นจะมีค่าอะไร...หลาย ๆ ครั้งเรามากทำงาน ทำเงิน จนลืมสิ่งที่สำคัญของชีวิต นั่นก็คือ เราเลือกเอาสิ่งที่ไม่สำคัญที่สุด มาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่สุด หวังว่าคงไม่มีใครอยากเป็นเช่นนักพนันไฮโลคนนี้นะ

24. “การใช้เวลาในชีวิตของเรา”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 20:13

“อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมตาของเจ้าแล้วเจ้าจะได้กินอิ่ม”

เรื่องเล่า

มีคำคมตอนหนึ่งที่คุณเขียนได้ฟังมานานแล้ว แต่ยังไม่จำได้ดีคือ “ถ้าอยากประหยัดเวลาจงใช้เวลา
อยากประหยัดเงิน อย่าใช้เงิน” มันเป็นคำคมที่อมตะ และใช้ได้ทุกกาลสมัย แต่ในบทนี้ผู้เขียนจะพูดถึง
การใช้เวลาของมนุษย์ซึ่งมีผู้หวังดีหรือนักพูดบางท่านได้ทำการวิเคราะห์ พิสูจน์ว่าในช่วงอายุ 70 ปี ของ
มนุษย์ เราทำอะไรกันไปบ้างโดยสรุปคร่าว ๆ ดังนี้

เราใช้เวลาอนทั้งหมดประมาณ 23 ปี

เราใช้เวลาทำงานทั้งหมดประมาณ 11 ปี

เราใช้เวลาเรียนหนังสือประมาณ 13 ปี

เราใช้เวลาอยู่ว่าง ๆ ประมาณ 8 ปี

เราใช้เวลาในการกินอาหารประมาณ 6 ปี

เราใช้เวลาในการแต่งตัวประมาณ 5 ปี

เราใช้เวลาคุยกับเพื่อน ๆ ญาติ ๆ ครอบครัวยาว 3 ปี

เราใช้เวลาในการไปนมัสการที่โบสถ์ หรือ วัด 5 เดือน

ใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำ อาบน้ำ 7 เดือน

จะอย่างไรก็ตามข้อมูลนี้ไม่ใช่เป็นข้อมูลที่ยืนยันว่าเป็นข้อมูลทางวิชาการ แต่สิ่งที่ยากจะ
นำเสนออีกก็คือไม่ว่าเราจะใช้เวลาในส่วนใดมากก็ตาม ผู้เขียนและผู้อ่านคงอดสงสัยโบสถ์ไม่ได้
เพราะทั้งชีวิตไปนมัสการพระเจ้าแค่ 5 เดือน อย่างนี้จะเรียกว่ารักพระเจ้าอย่างมากมายได้เต็มปากหรือ?

25. “ขอให้วาจา...เป็นพระพรเกิด”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 16:24

“ถ้อยคำแหลมเช่นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่วิญญาณจิตและเป็นอนามย์แก่ร่างกาย”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนรับใช้พระเจ้าในตำแหน่งอนุสาคของโรงเรียนและรับเชิญให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร ถ้าเราคิดตามประสาการทำงานโดยทั่วไปเราคงจะทำได้ ทำไม่ไหว เพราะการทำงานนี้มันต้องอาศัยกำลังร่างกาย สติปัญญา หรือ ต้องมีแรงเยอะ ๆ แต่เป็นที่น่าประหลาดใจของผู้เขียนมาก เพราะบางทีเราคิดว่าสิ่งที่เป็นไปได้ แต่มันเป็นไปได้ คริสตจักรที่ผู้เขียนรับผิดชอบอยู่นั้นเป็นคริสตจักรที่มีสมาชิกถึง 361 คน และส่วนมากก็หาเช้ากินค่ำ วันหนึ่งผู้เขียนได้รับโทรศัพท์จากสมาชิกว่า คุณแม่ของเขาเสียชีวิตขอให้ผู้เขียนไปทำพิธีเอาศพบรรจุในโลงให้ด้วย เพราะกว่าจะนำศพบรรจุโลงเขาจะต้องรอเวลาให้ทำโลงศพเสร็จเสียก่อน เพราะในหมู่บ้านการหาซื้อโลงศพเป็นการใช้จ่ายที่แพงมากสำหรับเขา ถ้าต่อเองเขาจะเสียเงินไม่ถึง 300 บาท เมื่อทราบข่าวดังนั้นสิ่งที่ผู้เขียนคิดก็คือ แม้เขาจะยากจนอย่างไรแต่เขาก็ควรมีสพิธีได้ประดับดอกไม้สด ๆ บ้าง ผู้เขียนก็ออกเดินทางจากลำปางเพื่อจะไปแพร่ แต่ได้มีโอกาสแวะไปซื้อดอกไม้กับแม่ค้าดอกไม้ในตัวเมืองลำปาง พอลงจากรถไปหาซื้อดอกไม้ก็พบแม่ค้าคนหนึ่งกำลังจะเก็บดอกไม้พอดี ผู้เขียนก็เข้าไปถามซื้อดอกไม้ปรากฏว่าเขาให้ดอกไม้มามากพอที่จะนำไปประดับบนหีบศพได้ ผู้เขียนก็เลยบอกว่าพี่ครับนี่กว่าช่วยสงเคราะห์ศพคนแก่ที่ยากจนเถอะครับผมมีสตางค์เหลืออีก 40 บาทจะได้ดอกไม้อะไรที่จะประดับได้มากกว่านี้ และปากก็อวยพรเขาบอกว่า ในปีใหม่นี้ขอให้ค้าขายได้กำไรงาม มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อายุมันขวัญยืน ผู้เขียนก็พูดไปตามที่ใจคิด แต่แม่ค้าดอกไม้ไม่ได้ฟังเปล่าเขาพนมมือไหว้รับเอาคำอวยพรนั้น และเรียกลูกสาวมารับพรด้วย พอพูดเสร็จแม่ค้าดอกไม้ก็บอกว่าตั้งแต่เขาเป็นแม่ค้าดอกไม้สดมาไม่เคยมีใครมาอวยพรเขาอย่างนี้เลย เขารับเอาดอกไม้ให้จนกระทั่งรถของผู้เขียนเต็มไปหมด เขาบอกว่า “ขอร่วมทำบุญกับคุณด้วย” ลูกสาวของเขาเห็นดังนั้นจึงเข้ามาถามแม่ของเขาว่า “แม่ให้มากอย่างนั้นแม่ไม่ขาดทุนหรือ?” แม่ก็ตอบว่า “สิ่งที่แม่ได้พรวันนี้เป็นกำไรมากที่สุดที่แม่เคยได้รับ”... นี่แหละครับ “ปากที่มีพระพร” และทุกคนก็สามารถมีได้ และเป็นพระพรสำหรับผู้อื่นได้ ถ้าเราให้พระเจ้าทรงนำ....

26. “จงอย่าแก้แค้นศัตรู...ของท่าน”

พระวจนะของพระเจ้า โรม 12:19

“ลูกก่อนท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา”

เรื่องเล่า

มีคริสเตียนคนหนึ่งเธอเป็นหญิงสาว ครอบครัวเธอยากจนมากเธอจึงได้ออกจากบ้านตั้งแต่จบประถมปีที่หก มาเป็นคนรับใช้ที่บ้านของผู้มีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง เธอรักพระเจ้ามาก และในแต่ละอาทิตย์เธออยากจะไปนมัสการพระเจ้าแต่ก็หาเวลาว่างไม่ได้เลย เธอก็เลยขออนุญาตนายจ้างไปนมัสการตอนกลางวัน จากบ้านของนายจ้างไปยังโบสถ์ไกลประมาณห้าร้อยเมตร เธอต้องเดินไปคนเดียว และทางก็เปลี่ยว คินนี่เธอก็จะไปเรียนพระคัมภีร์ด้วย ในขณะที่เธอเดินไปได้ครึ่งทางจู่ ๆ ก็มีชายหนุ่มสองคนโผล่ออกมาจากข้างทางใช้มีดจี้บังคับเอากระเป๋าที่คล้องแขนเธอไป พอเจ้าโจรสองคนได้กระเป๋าก็วิ่งหนีไปทันที แต่หญิงสาวก็ยังคงไปเรียนพระคัมภีร์ตามปกติ ในขณะที่เรียนอยู่นั้นศาสนาจารย์ผู้ที่สอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ได้ให้ทุกคนขอบพระคุณพระเจ้า ทุก ๆ คนก็เล่าเรื่องต่าง ๆ และขอบคุณพระเจ้าด้วยกัน แต่หญิงสาวก็บอกว่าสิ่งที่เธอจะพูดนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอเมื่อครั้งเอง คือ “ดิฉันถูกปล้น แต่ดิฉันจะขอขอบพระคุณพระเจ้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ 4 ประการ” สายตาทุกคู่จ้องมองสาวใช้ผู้นี้อย่างใจจดจ่อ และมีคำถามว่า เธอถูกปล้นแล้วเธอยังจะมีอะไรขอบพระคุณพระเจ้าได้? แล้วเธอก็พูดขอบคุณพระเจ้าเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่โจรเอาแต่ทรัพย์สิน แต่ไม่เอาชีวิตของข้าพเจ้าไป
2. โจรสองคนเอาทรัพย์สินส่วนน้อยของข้าพเจ้าไปแต่ส่วนใหญ่อยู่ที่ห้องของข้าพเจ้า
3. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่เป็นโจรแบบสองคนนั้น
4. และประการสุดท้าย ข้าพเจ้าคิดว่าโจรสองคนนั้นคงจะไม่เคยมีโครอิชฐานเมื่อเขาเลย ในชีวิตของเขา และเขาคงจะไม่ได้รับคำอวยพรจากใคร ดังนั้นคินนี่ข้าพเจ้า

“ผู้อ่านที่รัก คนที่รักพระเจ้า สรรพทานในพระองค์ ย่อมมีชีวิตที่อภัยให้แก่ผู้อื่นอย่างสาวใช้คนนี้ต่างหากที่พบสันติสุขที่แท้จริง เขาไม่ต้องคิดเคียดแค้นชิงชังใคร เขาไม่ต้องแอบแฝงความอิจฉาแล้ว นินทาคนอื่น ๆ เหมือนเจ้าจึงจก ศึกแอก อย่างที่เราได้อ่านบ่อย ๆ ใจจำได้ไหม?

27. “แม่ขาหนูขอโทษ”

พระวจนะของพระเจ้า อิสยาห์ 53:5

“ท่านถูกบาดเจ็บเพราะการทรยศของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำ เพราะความบาปผิดของเรา การตี สอนที่จะทำให้เราสมบูรณนั้น ได้ตกแก่ท่าน”

เรื่องเล่า

เด็กนักเรียนกำลังเล่นอยู่ข้างสนามหญ้ากันอย่างสนุกสนาน แต่บัดเดี๋ยวนั้นเด็กหลายคนก็ตะลึง เพราะปรากฏใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่งคล้าย ๆ ผี หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ทุกคนวิ่งหนี แต่วิกานดา ยืนเฉย จนเพื่อน ๆ ถามเธอว่า “วิกานดาเธอรู้จักกับผู้หญิงหน้าเหมือนผีคนนี้หรือ?” ผู้หญิงผู้มีใบหน้าพิการ ยิ้มให้วิกานดา วิกานดาก้มหน้าแล้วตอบเพื่อนว่า “ฉันไม่รู้จัก” หญิงผู้มีใบหน้าพิการเดินจากไปอย่างเหม่อลอย เอาผ้าที่รับจ้างซักรีดไปส่งให้ลูกค้าวิกานดาที่อยู่เต็มอกว่า เธอได้ทำร้ายจิตใจแม่ และทำให้แม่เจ็บปวดมากที่ไม่ยอมรับว่า หญิงผู้พิการคือแม่ของตนเอง หลังโรงเรียนเลิกเธอไม่อยากเจอแม่ เธอกลับแม่โกรธ เธอรู้ว่าแม่เจ็บ วิกานดามาถึงบ้านสิ่งที่เธอทำสิ่งแรกคือ เข้าไปกราบขอโทษแม่ที่เธอได้ทำร้ายจิตใจของแม่เมื่อตอนกลางวัน เธอพบแม่เธอร่างกระเป๋าลงและกล่าวขอโทษแม่ แต่แม่บอกเธอว่า “ลูก ถ้าเป็นแม่ ๆ ก็จะทำเหมือนลูกก็ได้ แต่แม่อยากเล่าความจริงให้ลูกรู้อย่างหนึ่งว่าทำไมแม่ถึงมีใบหน้าพิการอย่างนี้” ตอนที่ลูกยังเล็ก ๆ แม่ได้จ้างลูกจ้างมาเลี้ยงลูก วันหนึ่งขณะที่แม่อยู่ที่ทำงานแม่เห็นควันไฟโพล่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า แม่ออกมาดูเห็นว่าควันไฟนั้นมันเกิดขึ้นตรงบ้านของเรา แม่ก็รีบวิ่งจากที่ทำงานมาถึงบ้าน ปรากฏว่าไฟกำลังลุกไหม้บ้านของเรา แม่ได้ยินเสียงลูกร้องไห้จ้า พี่เลี้ยงของลูกก็วิ่งลงบ้านมาโดยทิ้งลูกไว้ข้างบน แม่เลยตัดสินใจวิ่งขึ้นไปบนบ้าน แม่เห็นไฟกำลังลุกลามจะไหม้ลูก แม่ก็วิ่งไปเอาผ้าห่มชุบน้ำมาห่อตัวลูกและแม่ก็วิ่งฝ่าเปลวเพลิงออกมา ไฟมันลวกหน้าแม่จนเกือบจะทนมไหมว ลูกของแม่ปลอดภัย แต่หน้าของแม่เป็นเหมือนอย่างที่ลูกเห็นนี้แหละจ๊ะ วิกานดาได้ฟังเธอร้องไห้เสียงดัง และจูบไปทั่วใบหน้าของแม่ที่พิการนั้น เพราะใบหน้าของแม่เป็นอย่างนี้เอง เธอจึงมีชีวิตอยู่ได้จนถึงวันนี้

พระเจ้าทรงรักเรามากมาย ขอมทุก ๆ อย่างเพื่อเรา เราทำอะไรเพื่อถวายพระองค์บ้าง ถ้ายังไม่ได้ทำ วันนี้ยังไม่สายเกินไปครับ

28. “อย่าสักแต่พูด...ถ้าท่านไม่มีเรื่องที่จะพูด”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 10:32

“ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรพอหูคน แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตลบตลึง”

เรื่องเล่า

“ถึงบางพูด พูดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักสรรถ้อยขอร้อยจิต

แม้พูดชั่วตัวตายทำลายมิตร จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา”

การพูดเป็นกับการพูดได้ แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง มนุษย์ทุกคนถ้าไม่พิจารณาทางหูหรือ ทางลิ้นก็จะพูดได้เหมือนกัน แต่การพูดเป็น นับว่าสำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิต เพราะบางที่ต้องใช้เทคนิค หรือ การเรียนรู้ที่ชัดเจน บางคนประสบผลสำเร็จมากมายโดยไม่จำเป็นต้องลงทุนอะไรมากนัก นอกจากการเจรจาอย่างน่าฟัง น่าคิด และน่าเชื่อถือ นักเทศน์ นักพูด หรือ บรรดาผู้รับใช้พระเจ้าก็เป็นบุคคลหนึ่งที่ต้องฝึก หรือ พูดให้ประทับใจ จึงมีผู้ตั้งข้อสังเกตไว้สำหรับการพูดในแต่ละครั้งดังต่อไปนี้

สนใจในบุคลิกภาพของผู้พูด 20%

สนใจศิลปการแสดงออก 10%

สนใจคำนำ บทสรุป 20%

สนใจเนื้อหา – สาร 50%

เราสามารถเห็นได้ว่าการพูดไม่ได้อาศัยเสียงที่เปล่งออกมาอย่างเดียว แต่มันรวมทั้งบุคลิก ลักษณะ ท่าทางอีกด้วย จึงมีคำกลอนของนักพูดทั้งหลายก่อนที่จะพูดเรื่องอะไรดังนี้

“เตรียมให้พร้อม ชักซ้อมให้ดี ทำทีสง่า หน้าตาให้สุขุม ทักที่ประชุมไม่วกวน เริ่มต้นให้โน้มน้าว เรื่องราวให้กระชับ ตาจับที่ผู้ฟัง เสียงดังพอดี อย่ามีเฮ้ออ้า ดูเวลาให้ครบสรุปตอนจบให้จับใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดการพูด”

เกม “เป็นนักฟัง นั่งศึกษา ทำวิจารณ์ งานริเริ่ม เดิมความสุข” คงได้อะไรบ้างสำหรับการพูดนี้
ครับ

29. “คนดีที่น่าเสียดายต้องตายเพราะ...ไม่รอบคอบ”

พระวจนะของพระเจ้า มัทธิว 5:48

“เหตุฉะนั้นท่านท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ดีรอบคอบ เหมือนพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เป็นผู้ดีรอบคอบ”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนได้อ่านหนังสือของท่านผู้หนึ่งใช้นามแฝงว่า นายดำรา ณ เมืองใต้ หนังสือชื่อ “บทเรียนชีวิต” ในหน้าที่ 17 ได้พูดถึงเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ นายวิฑูรย์ สมาธิ อายุคงจะ 15 ปี เพราะเรียนอยู่ชั้นมัธยม 3 ที่โรงเรียนตรังวิทยา จังหวัดตรัง วันนี้เป็นวันหยุด วิฑูรย์เด็กหนุ่มขับรถกระบะปิคอัพของพ่อไปตามทางบ้านโพ – น้ำผุด พอมาถึงหมู่บ้าน ไสพริก ก็เห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งนั่งร้องไห้ครวญครางด้วยความเจ็บปวด ใกล้เคียง ๆ นั้น มีรถจักรยานยนต์นอนตะแคงอยู่คันหนึ่ง และมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนงง ๆ อยู่ใกล้ ๆ นั้นด้วย

วิฑูรย์รู้ทันทีว่าเด็กหญิงคนนั้นถูกรถจักรยานยนต์ชนแน่และกำลังได้รับบาดเจ็บ...ชายหนุ่มรีบจอดรถที่ข้างทางแล้วรีบวิ่งไปยังร่างของเด็กหญิงคนนั้น และรีบอุ้มขึ้นมาเพื่อจะนำไปยังรถยนต์ของตนเองและจะนำส่งโรงพยาบาล ขณะนั้นก็มีคนหลายคนวิ่งกรูกันออกจากบ้านมา หนึ่งในนั้นวิ่งตรงเข้าหาวิฑูรย์ และใช้มีดปลายแหลมจ้วงแทงวิฑูรย์อย่างไม่ยั้งมือ โดยไม่รู้สาเหตุอะไรเลย วิฑูรย์นอนจมกองเลือด ชายผู้จ้วงแทงพอรับทราบว่าเขาทำร้ายคนดี ก็รีบหนีไปทันที ชาวบ้านนำร่างของเขา และเด็กหญิงไปส่งโรงพยาบาล แต่เนื่องจากวิฑูรย์ทนพิษบาดแผลไม่ไหวขาดใจตายไปต่อหน้าต่อตาชาวบ้านที่นำร่างเขาไปส่งโรงพยาบาลแห่งนั้น เด็กหญิงผู้ได้รับบาดเจ็บจากรถจักรยานยนต์ชนนั้นเธอชื่อ สุกัญญา อายุ 5 ขวบ และคนที่แทงวิฑูรย์คายนั้นเป็นลุงของเด็กหญิงของสุกัญญานั้นเอง เขาเข้าใจเอาเองว่าวิฑูรย์เป็นคนเอารถชนหลานของเขา โดยอำนาจของโทสะ ไม่ทันคิดชีวิตดี ๆ ต้องจากไปอย่างน่าเสียดาย

พระเอกของเราที่ต้องดับคืน โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถ้าขณะที่เขาช่วยนั้นมีคนอยู่ด้วยกันหลาย ๆ คน และทำอย่างระมัดระวังก็คงไม่สิ่งแย่ ๆ อย่างนี้เกิดขึ้น...ท่ามผู้อ่านที่รัก ในขณะที่เราเดินทางเราอาจจะพบรถชนกันหรืออุบัติเหตุ ถ้าเราไม่มีความชำนาญในการช่วยบางที่เราอาจจะตกเป็นจำเลยก็ได้... ถ้าไม่รู้อย่าทำและถ้าทำอย่าให้เราเอง...ครอบครัวของเราคือครอบครัวอื่น “จงทำอะไรด้วยความรอบคอบเหมือนพระบิดาที่เป็นผู้ดีรอบคอบ”

30. “ยอมฟัง....มิใช่ยอมแพ้”

พระวจนะของพระเจ้า เอเฟซัส 5:21

“จงยอมฟังกันและกันด้วยความเคารพในพระเยซูคริสต์”

เรื่องเล่า

การไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกันนั้นบางทีมันเป็นสาเหตุของ วงแตกเพราะแต่ละคนก็มีความคิดของตัวเอง หรือ มีความต้องการของตัวเอง อย่างไรก็ตามมนุษย์ที่ เป็นผู้ประเสริฐเลย แม้แต่ อี๋อย่างยังมีความคิดไม่เหมือนกันเลย เริ่มเรื่องล่ะนะ

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ มีอี๋อย่างครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ใต้ขอนไม้จำฉาฟู ๆ ในสวนสาธารณะ หนองกระทิง ครอบครัวนี้ประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก เขาทั้งสามเฝ้ารอคอยว่าเมื่อใดฝนจะตกมาจากพายุฟ้าให้เขาได้กินได้อาบอย่างชุ่มปอดเสียที แต่นี้ก็ถึงเวลาหน้าฝนแล้ว สงสัยวันนี้ฝนจะตก พ่ออี๋อย่างพูดขึ้น เอ ถ้าจะจริงอย่างพ่อว่าวันนี้ดูอากาศมืดครึ้มสงสัยฝนตกแน่ ๆ แม่อี๋อย่างเสริม คุณพ่อครับถ้าฝนตกผมจะลงไปว่ายน้ำให้สนุกเลย ลูกสออด “เอ้อเราทั้งสามนี้แหละจะลงไปว่ายน้ำด้วยกัน” และแล้วบ่ายวันนั้นฝนก็ตกตริง ๆ

ครอบครัวอี๋อย่างรอเวลาจนมืดค่ำและแล้วพวกมันก็กระโดดลงไปยังแอ่งน้ำที่มีน้ำเจิ่งนองใกล้ ๆ ขอนไม้ นั่นเอง ว่ายน้ำได้สักพัก พ่ออี๋อย่างจึงเกิดความคิดขึ้นมาว่า เอ้พ่ออยากจะทราบว่าน้ำในแอ่งนี้ จะลึกแค่ไหน? ลูกลองดำลงไปและลองวัดให้พ่อดูหน่อยสิว่ามันลึกแค่ไหน? ลูกอี๋อย่างรับคำ “ได้ครับ” แล้วก็ดำดิ่งลงไปสู่ก้นแอ่งน้ำ อึดใจเดียวก็โผล่ขึ้นมาบอกพ่อว่า “ลึก วาหนึ่งครับ” แม่อี๋อย่างได้ฟังไม่เชื่อก็ดำดิ่งลงไป พ่อโผล่ขึ้นมา ก็บอกว่า...” นี่ลึกแค่ คืบเดียว” พ่ออี๋อย่างได้ฟังก็ไม่แน่ใจก็เลยดำดิ่งไปวัดด้วยตนเอง พ่อโผล่ขึ้นมา “อะไรกันพวกนี้ มันลึก สอก มากกว่า” ลูกก็บอกว่า วา แม่ก็บอกว่า คืบพ่อก็บอกว่า สอก ดังนั้นตลอดคืนแทนที่พวกมันจะมีความสุขมันกลับเถียงกันตลอดคืนว่า “สอก คืบ วา..วา คืบ สอก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ (เวลาอ่านต้องเสียงเหมือนอี๋อย่างนะ)

ท่านอยากจะเป็นเหมือนอี๋อย่างก็เถียงกันไปเถอะ แต่หาความสุขไม่ได้เลยนะ.....จะบอกหือ

31. “จะตายอยู่แล้ว แต่ยังเรียกร้อง”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 11:30

“ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่การฝ่าฝืนกฎหมายย่อมทำลายชีวิต”

เรื่องเล่า

ในสมัยโบราณ เรามักจะได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่เล่าถึงการประหารชีวิตของผู้ร้ายที่มีโทษรุนแรงในหลาย ๆ อย่าง เช่นเวลาจะประหารในสมัยนั้นจะใช้มีดดาบตัดคอ หรือ ถ้าผู้ร้ายหนังเหนียวก็จะใช้ไม้รวกดำ หรือ อ้อยดำ (อ้อยใช้ทำยาสมุนไพร) มาตีหัวจนตาย และก่อนที่จะลงมือประหารเขาจะต้องคำนึงถึงการใช้สถานที่ด้วย เขาจะต้องนำนักโทษไปประหารยังที่ ๆ ห่างไกลจากบ้านผู้คน เช่น ในป่าทึบ บนภูเขาที่คนธรรมดา หรือชาวบ้านไปหากินไม่ถึงเช่นที่ตั้งของคริสตจักรสายสัมพันธ์บ้านเด่น อ.วังชิ้น จ.แพร่ ปัจจุบันเมื่อก่อนนั้นที่นี้เรียกว่า “เด่นประหาร” คือเดิมนั้นบ้านเด่น อ.วังชิ้นนั้นขึ้นอยู่กับจังหวัดลำปางดังนั้นเมื่อจับนักโทษ หรือผู้ร้ายได้ตำรวจก็จะนำตัวมาส่งที่ลำปางโดยเดินข้ามเขาเวียงโกศัย (ปัจจุบันเป็นน้ำตกที่สวยงามแห่งหนึ่ง)

ในรายที่เป็นผู้ร้ายที่มีคดีร้ายแรง ถ้าป่วยหรือไม่มีแรงเดินทางมายังลำปางได้เขาก็นำผู้ร้ายคนนั้นไปประหารยัง “เด่นประหาร” แห่งนี้ มีเรื่องเล่าว่าจากอำเภอวังชิ้นไปยัง “เด่นประหาร” จะต้องใช้เวลาเพราะระยะทางแปดกิโลเมตร ในสมัยนั้นไม่มีรถต้องเดินอย่างเดียว ผู้คุมและมือประหารมาด้วยกัน 4 คน คุมนักโทษคนเดียว อากาศวันนั้นร้อนมาก ๆ นักโทษก็บ่นกับผู้คุมและมือประหารว่า “นี่ทำไมพวกท่านถึงทรมานข้าพเจ้าถึงขนาดนี้? ทำไมต้องนำมาไกลขนาดนี้? ร้อนก็ร้อน โอ๊ยแย่”

ผู้คุมคนหนึ่งได้ฟัง ร้อนก็ร้อน เหนื่อยก็เหนื่อยเลยพูดสวนกลับไปแบบไม่คิดอะไรมาก “มึงจะมาบ่นหาพระแสงของ้าวอะไรวะอีกไม่ถึงสองกิโลมึงก็จะตายอยู่แล้ว แต่พวกกูก็ต้องเดินกลับไปอีกแปดกิโลเมตร มันเหนื่อยกว่ามึงไหม?”

ท่านผู้อ่านที่รักบางทีเราก็บ่นมากจนไม่รู้ว่าบ่นเรื่องอะไร? และมันเป็นเรื่องสำคัญไหม? เพราะการพูดอะไร บ่นอะไรมา ๆ มันอาจจะทำให้น้ำหนักคำพูดเราลดลงได้นะ ใครจะไปรู้

32. “คนทำตน”

พระวจนะของพระเจ้า พระธรรม สดุดี 119:1

“บรรดาผู้ที่รอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า”

เรื่องเล่า

เรื่องที่คุณเขียนจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสุนัขจิ้งจอกไม่ได้ตั้งใจจะเปรียบเทียบคนกับสุนัขจิ้งจอก แต่อยากจะทำให้เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สอนใจของทุก ๆ คน เริ่มเลยนะ

สุนัขจิ้งจอกนับว่าเป็นสัตว์ที่ล่ายากมากพอสมควรสำหรับชาวบ้านชาวช่องทั่วไปและสุนัขจิ้งจอก มันคืออาหารสุดยอดของชาวเอสกีโม (ไม่ใช่เฉพาะชาวสกลนครที่เดี๋ยวนะ) ยิ่งอากาศหนาว ๆ อย่างชาวเอสกีโม เขาบอกว่าเนื้อของสุนัขจิ้งจอกมันจะให้ความอบอุ่นกว่าเนื้อสัตว์อื่น ๆ แต่จะอย่างไรก็ตามในบทนี้จะไม่ได้มาสาธิตเรื่อง อาหารจานเด็ดอะไร แต่จะพูดถึงกลวิธีการล่าสุนัขจิ้งจอกของชาวเอสกีโมให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบบ้าง

ตอนเย็น ๆ ชาวเอสกีโมจะเอาไม้ที่ใช้เป็นประจำวันมาลับกับหินให้คมที่สุด เท่าที่จะคมได้ แล้วเขาจะไปหาซื้อเลือดวัว เลือดหมู หรือ เลือดไก่ มาถุงหนึ่ง เมื่อได้เลือดมาแล้วเขาก็จะนำเลือดนั้นมาทา กับใบมีด หรือนำมาชุบคมมีดนั้น ให้เลือดแห้งติดใบมีด และพอดกกลางคืนก็จะนำมีดที่ทาด้วยเลือดนั้น ไปซ่อนไว้ในหิมะ ห่างบ้านประมาณ 50 เมตร และจะเอาหยดเลือดที่เหลือจากการที่เอาทาคมมีด พยายามเอาทิ้งให้กระจัดกระจายไปตามรอบ ๆ ใบมีดนั้น พอดึก ๆ สุนัขจิ้งจอกออกหากินมันได้กลิ่นคาวเลือด มันจะวิ่งมาหากินเลือดที่ถูกทิ้งกระจัดกระจายตามรอบ ๆ ใบมีดนั้น จนกระทั่งมันค้นพบเลือดก้อนใหญ่ที่ทาติดกับใบมีดนั้น มันเริ่มเลียเลือดจากใบมีดนั้น จนเลือดที่ติดใบมีดนั้นหมด แต่มันก็หยุดไม่ได้ เพราะมันรู้ว่าไม่ว่าขณะนี้มันกำลังเลียกินเลือดของตนเองที่เกิดจากการที่ลื่นถูกมีดบาดมันเลียกินเลือดของตนเอง จนกระทั่งเลือดในตัวของมันไหลจนหมด แล้วมันก็ทิ้งร่างที่ไร้วิญญาณของมันไว้ตรงใกล้ ๆ กับใบมีดเพชรมาต นั้นเอง เป็นไงครับ หวาดเสียวดีไหมครับ

บางทีเราอาจจะเป็นอย่างนี้ได้ กำลังฆ่าตัวเอง ประหารตัวเองอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ยังไม่สายเกินไปครับที่เราจะทิ้งจากใบมีดที่อาบด้วยเลือดมหาภาพนั้น เริ่มต้นใหม่ครับ ดีที่สุด

33. “ความห่วงใยในแดนไกล”

พระวจนะของพระเจ้า กาลาเทีย 5:13

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ แต่อย่าเอาเสรีภาพเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด”

เรื่องเล่า

ในหลาย ๆ เรื่องที่ท่านผู้อ่านได้อ่านนี้ส่วนหนึ่งจะเป็นนิทาน และส่วนหนึ่งจะเป็นเรื่องจริงหรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากชีวิตของผู้ที่ได้รับการสัมผัสกับพระเจ้า และเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่าง นรก และ สวรรค์ แค่เขียนตัวหนังสือก็แตกต่างกันแล้วนี่/...มีชายคนหนึ่งเขามีโอกาสได้สนทนากับทูตสวรรค์ถึงเรื่อง นรก และสวรรค์ ว่ามันมีความแตกต่างกันอย่างไร?

เพื่อให้ชายหนุ่มได้มีประสบการณ์ตรงทูตสวรรค์ก็พาชายหนุ่มไปยังดินแดน นรก ภาพที่เขาเห็นในนรกนั้น เป็นภาพของคนกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมรอบเป็นวงกลม และตรงกลางมีหม้อต้มเนื้ออยู่ และในหม้อเนื้อนั้นมีเนื้อที่น่ากินเต็ม แต่ผู้คนที่นั่งล้อมรอบนั้นหน้าตาหม่นหมอง อิดโรย อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ไร้สุข เมื่อเขาดูในมือของแต่ละคนเขาสังเกตเห็นมีช้อนคันยาวยิ่งกว่าแขนของพวกเขา ครั้นจะตักเนื้อต้มเข้าปากก็ไม่ได้ เพราะมันเลยปากของทุก ๆ คน เขาเหล่านั้นก็ได้แต่จ้องมองและทำตาปริบ ๆ อยู่แค่นั้น และทูตสวรรค์ก็พาชายหนุ่มไปยังดินแดนที่เรียกว่า สวรรค์ เขาก็พบภาพเหมือนที่พบใน นรก เขาเห็นคนนั่งล้อมวงกันเป็นวงกลม และมีหม้อต้มเนื้ออยู่ตรงกลางเหมือนกันเปรียบ/แต่เขาสังเกตหน้าตาของบรรดาผู้คนที่อยู่ยังดินแดนสวรรค์ มันช่างแตกต่างกับใบหน้าของคนที่อยู่ในนรกราวฟ้ากับดิน เขาสังเกตเห็นในมือของผู้คนที่นั่งล้อมวงมีช้อนคันยาวกว่าแขนของเขาทุกคนแต่ทุก ๆ คนกินอ้ม เขาสังเกตว่าทำไมเขากินอ้มกันทุก ๆ คน

อ้อ!...เขาสังเกตเห็นแต่ละคนแทนที่จะตักใส่ปากตัวเอง แต่ไม่ เขากลับป้อนกันไปป้อนกันมาจนทุก ๆ คนอ้ม ...ไม่เหมือนนรกแม้แต่นิดเดียว...ที่สวรรค์มีแต่ความรัก ความสามัคคี ความกรุณา และแล้วเขาก็ตื่นจากความฝัน และสิ่งที่เขากระทำทุก ๆ วันคือ ความรักที่แสดงออกจากใจ และความสามัคคีในครอบครัว และในคริสตจักร ท่านผู้อ่านที่รักหวังว่าผู้เขียนและท่านผู้อ่านจะมีโอกาสป้อนอาหารให้กันและกัน ในดินแดนแห่งสรวงสวรรค์นะ ถ้าสวรรค์ที่ผู้เขียน ๆ ถึงเป็นไปอย่างเรื่องนี้

34. “เงินนี้หรือคือสิ่งที่เราต้องการ”

พระวจนะของพระเจ้า ปัญญาจารย์ 5:10

“คนรักเงินย่อมไม่อ้มเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอ้มกำไร นี่ก็จริง”

เรื่องเล่า

ในปัจจุบันเราพบว่า เงิน เป็นปัจจัยสำคัญต่อการดำรงชีพอย่างมาก คริสเตียนไม่ได้ปฏิเสธการเป็นเศรษฐี หรือ ความร่ำรวย แต่คริสเตียนสอนว่า จะมีชีวิตอยู่อย่างไรก็ตามจะมีมาก หรือ มีน้อยก็ตาม สิ่งที่มีนั้นมันจะไม่มีอุปสรรคระหว่างเรากับพระเจ้า หรือ เราจะไม่นำหนักเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติ เงินทองมากไปกว่าพระเจ้า ถ้าเรากระทำอย่างนั้นแสดงว่าเราตกเป็นทาสของมันจนทำให้พระเจ้าทรงเสียดายพระทัย

มีคนให้ความหมายของเงิน และชีวิตไว้ดังนี้

เงิน สามารถซื้อ ภรรยา หรือ สามีได้ แต่ไม่สามารถซื้อ พ่อ แม่ ที่ดีได้

เงิน สามารถซื้อบ้านหลังใหญ่โตได้ แต่ไม่สามารถซื้อครอบครัวที่มีความสุขได้

เงิน สามารถซื้อเตียงนอน ชุดนอนราคาแพงได้ แต่ไม่สามารถซื้อการนอนหลับอย่างเป็นสุข

เงิน สามารถซื้ออาหารที่อร่อยราคาแพงได้ แต่ไม่สามารถซื้อความอยากกินได้

เงิน สามารถซื้อยาราคาแพงได้ แต่ไม่สามารถซื้อชีวิตได้

เงิน เป็นภาระที่เราใช้ในการดำรงชีพในบางส่วน แต่ไม่ใช่ทุกส่วน ถ้าเราทุกคนหายใจเป็นเงินเป็นทองไปหมด อันตรายกำลังคืบคลานใกล้เรามาทุกที และสุดท้ายทรัพย์สินเงินทองที่เราสะสมมันจะเป็นพาหะแห่งความพินาศมาสู่เรา ถ้าไม่มีพระเจ้าจิตใจของเราก็เหมือนทะเล คือ ถมไม่เต็ม และเหมือนดั่งมันมีรูรั่ว มันหิว มันอยาก อยู่ตลอดเวลา แต่ถ้ามีพระเจ้าในใจ เราสามารถมีความสุขมีความสุขสงบได้ แม้ในกระเปาะจะเหลือแค่เบงค์ยี่สิบบาท เบงค์เดียว เชื่อหรือไม่?

35. “คนขี้สงสาร ตนเองมักเป็นเช่นนี้”

พระวจนะของพระเจ้า 2 ทิโมธี 3:1-2

“แต่จงเข้าใจข้อนี้ว่าในสมัยใกล้จะสิ้นยุคนี้ จะเกิดเหตุการณ์ก่อกวน เพราะมนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน เย่อหยิ่ง ยโส ชอบด่าว่า ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไร้ศีลธรรม”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนได้อ่านหนังสือ “ข้างโบสถ์” ของ ศจ.บุญรัตน์ บัวเย็น หลาย ๆ เรื่องมีข้อคิดดี ๆ แต่ผู้เขียนเกรงว่าบางที่ผู้อ่านอาจจะหลงหูหลงตาไม่ได้ อ่านเรื่องนี้ก็เลยขออนุญาตนำมาเล่าอีกครั้งในหนังสือเล่มนี้ และต้องขอตั้งชื่อใหม่ เพราะมันจะได้สอดคล้องกับข้อพระคัมภีร์ที่ผู้เขียนได้นำมาเป็นแม่บทในเรื่องนี้

เรื่องนี้เป็นเรื่องคล้าย ๆ นิทาน แต่เป็นนิทานทวีปัญญา หรือ ทวีความคิด มีชายหนุ่มคนหนึ่งเมื่อเขาสิ้นชีวิตจากโลกนี้ไป ดวงวิญญาณของเขาถูกนำไปยังก้นบึ้งของนรกเขาใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะป่ายป็นออกจากนรกที่สยดสยองแห่งนั้น แต่จนแล้วจนเล่าก็ปีนขึ้นไปไม่ได้ เขาจึงอ่อนวอนเทวดา ท่านเทวดาขอได้โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าทรมานจังเลย “เทวดาก็อดสงสารไม่ได้ก็เลยถามว่า “เอ้อ เมื่อเจ้ายังอยู่ในโลกนั้น เจ้าได้ทำอะไรที่เป็นสิ่งดี ๆ บ้าง” ชายหนุ่มก็ตอบยืดยาว (เพราะหาความดียาก)

“อ้อ มีสิท่าน วันหนึ่งผมเดินทางเข้าไปในป่า ผมเห็นแมงมุมตัวหนึ่งน่าเกลียดน่ากลัว แต่ผมไม่ได้ฆ่ามัน” และในทันใดนั้นเทวดาก็บันดาลให้มีใยแมงมุมสีน้ำเงินเกิดขึ้นระโยงระยางในขุมนรกแห่งนั้น มันมาถึงเขาด้วย เขาดีใจมากเขารีบคว้าใยแมงมุมนั้น และแล้วตัวของเขาก็เลื่อนขึ้น ๆ ๆ จากขุมนรกนั้น เพื่อน ๆ ที่อยู่ขุมนรกแห่งนั้นว่าเขาสามารถจะหนีจากที่นั่นไปก็รีบกระโดดเกาะขาของเขา บางคนเกาะเสื้อผ้า บางคนจับขากางเกง เป็นขลุมน เพราะอยากจะหนีจากที่นั่นเหมือนกัน และก็ไม่ใช่ปัญหาเพราะทุกคนสามารถขึ้นมาได้ พอไปได้ครึ่งทางชายผู้ได้รับความสงสารจากเทวดาก็เกิดความกลัวขึ้นมาจับใจเขากลับใยแมงมุมขาด เขาก็ตะโกนลงไปยังผู้ที่เกาะตัวเขาว่า “ปล่อยฉัน ปล่อยฉันไปคนเดียว อย่ามาห่วงเหนี่ยวฉันไว้” พร้อมกับคำพูด เขาสะบัดตัวอย่างแรง จนคนอื่น ๆ ร่วงลงทั้งหมด แต่ในขณะที่คนอื่นร่วงลงทั้งหมดนั้น ใยแมงมุมก็ขาดออกทันที ชายผู้นั้นก็ร่วงลงไปอยู่กับพวกที่เกาะเขามาเมื่อกี้เอง ท่านผู้อ่านที่รัก ใยแมงมุมมันทนน้ำหนักของผู้คนได้แต่มันไม่ทนน้ำหนักของความเห็นแก่ตัวได้เลย “คนเห็นแก่ตัวอยู่ในสังคมโลกก็หนักโลกเหมือนกันน้อ?”

36. “สัจจะของการไม่รู้จักคุณค่าของเงินทอง”

พระวจนะของพระเจ้า สดุดี 25:28

“คนที่ปราศจากการปกครองตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพัง และไม่มีกำแพง”

เรื่องเล่า

เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2535 ผู้เขียนได้ดูรายการ 4 ทูมสแควร์ ทางช่อง 7 สีทีวีเพื่อคุณช่วงบุคคลวันนี้ เป็นช่วงที่ทางรายการได้นำเอาหนุ่มผู้โชครัด แต่ไม่มีตาในสมองมาออกรายการเขาเป็นชาวภาคเหนือตอนกลาง เขาเป็นผู้ที่ถูกตลอดเตอริ์ ในงวดวันที่ 16 มีนาคม 2534 รางวัลที่ 1 ได้เงิน 6 ล้านบาท เขามีอาชีพถือบสามล้อ (ขอสงวนนาม) ถ้าเป็นเราท่านก็คงจะสบายไปมากสำหรับเงินตั้ง 6 ล้านบาท และหน้าซำยังเคยตระกำลำบากต้องทำงานหนักอย่างหนุ่มผู้โชครัดนี้...แต่ตรงกันข้าม ในช่วงที่เขามีเงิน เขาใช้เงินเหมือนกระดาศ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าเบงค์ 500 บาท มันมีค่าอย่างไร เขาหยุดปั่นสามล้อ เขาไปทานอาหารตามร้านอาหาร เขาสั่งอาหารมาเผื่อพนักงานในร้านทุก ๆ คน เพื่อเอาไปฝากครอบครัวของบุคคลต่าง ๆ เขาให้ทิปคนเสิร์ฟอาหารครั้งละ 500 ถึง 1000 บาท และให้ทุก ๆ คนในร้านเขามีพอบุญธรรมที่ไม่เคยสนใจเขา แต่เมื่อเขาถูกรางวัลที่ 1 พอบุญธรรมหลอกเอาเงินเขามาปลุกบ้าน ซื่อรดิให้อีก 3 คัน คือ รถไถนา รถปิคอัฟ รถบรรทุก และเขาหลงรักเมียชาวบ้านเขาก็ไปขอกับสามีของหญิงคนนั้น เขาได้แต่งงานจริงแต่หญิงคนนั้นพาสามีมาอยู่ที่บ้านของเขาด้วย เขาอนอยู่ชั้นสอง แต่ปล่อยให้สามีภรรยาที่เขาขอ อยู่ชั้นล่าง...ทั้งสองช่วยกันหลอกเอาเงินชายหนุ่มผู้โชครัดไปเป็นแสน แล้วก็หนีออกจากบ้านเขาไป ...เขาทำตัวเป็นหนุ่มเสเพลทุกวัน และจ่ายเงินอย่างไม่ยั้งมือ ภายในแปดเดือนเงิน 6 ล้านของเขาเหลือในบัญชี 86 บาทตามประวัติแม่ของเขาก็เคยถูกรางวัลที่ 1 ได้เงินถึง 3 ล้าน เหมือนกัน แต่ตอนนี้ต้องเป็นขอทานและอาศัยวัดอยู่...โฆษกถามหนุ่มไม่มีตาในสมองต่อไปว่าถ้าเป็นไปได้ออนนี้ อยากถูกรางวัลอีกเท่าไร? เขาตอบว่าสัก 6 ล้านก็พอ โฆษกถามต่อไปว่าจะเอาไปทำอะไร? เขาตอบว่าจะเอาไปฝากเจ้าหม่วยเก็บ...เจ้าหม่วยเป็นญาติคุณหรือ? โฆษกถาม...เขาตอบว่า “ไม่ใช่ แต่ผมนับถือเขาครับ” ...ท่านผู้อ่านก็ลองนึกดูก็แล้วกันว่า ถ้าหนุ่มผู้ไม่มีตาในสมองถูกรางวัลจริง ๆ แล้วเอาไปฝากเจ้าหม่วยเก็บเงินทั้งหมดมันจะเหลือหรือ?...คิดดูเอาเองเถิดท่านผู้อ่าน....

37. “คนเช่นนี้แหละเป็นชาวสวรรค์”

พระวจนะของพระเจ้า กาลาเทีย 6:9

“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวผลในเวลาอันควร”

เรื่องเล่า

ด.ญ.มาลี เป็นเด็กกำพร้า ที่แม่เฒ่าคำแสงเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ๆ ที่มาลีเป็นเด็กกำพร้าก็เพราะว่า พ่อแม่ของเธอถูกโจรปล้นบ้านแต่ขังขึ้นต่อสู้กับโจร พ่อแม่ของเธอก็ถูกโจรฆ่าตายอย่างเหี้ยมโหด แม่เฒ่าคำแสงเป็นญาติคนเดียวที่เธอมีอยู่ แต่ ด.ญ. มาลี ไม่เคยทำให้แม่เฒ่าคำแสงหนักใจอะไรเลย เพราะเธอเป็นเด็กดี ช่วยเหลืองานการตั้งแต่อายุยังน้อย...และมาลียังเป็นที่รักของคนในหมู่บ้านด้วย เพราะเมื่อใดที่เธอทำงานที่บ้านเสร็จเธอจะรีบไปช่วยบ้านหลังรอบ ๆ ที่มีงานทำเยาะ โดยเฉพาะถ้าเจอคนแก่หาบของหนัก ๆ เธอจะอาสาช่วยอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย เธอจึงเป็นที่รู้จักของทุก ๆ คนในหมู่บ้าน และเป็นขวัญใจพวกเขาด้วย อีกอย่างที่มาลีมักคิดถึงเธอมาก็คือ เธอเป็นเด็กที่หน้าตาสวยงาม น่าเอ็นดู ใครเห็นใครรัก ใครเห็นก็ชอบ...

วันหนึ่งมาลีช่วยงานที่บ้านของเธอและเพื่อนบ้านของเธอเสร็จแล้ว เธอก็เดินเล่นไปในทุ่งนา เพื่อจะพบกับแม่เฒ่าคำแสงตอนที่กลับมาจากทำไร่ในป่า...เธอเดินไปตามคันนาที่เต็มไปด้วยหญ้ารก รุงรัง และบังคดลั่นก็มีงูเห่าตัวหนึ่งที่นอนขดอยู่บนคันนานั้นมันจกกัดขาของมาลี....และมันก็สะบัดหนีเข้าไปในพงหญ้าที่รกนั้น...

มาลีร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด...เกือบครึ่งชั่วโมงจึงมีชานาเดินผ่านมา...พอเขาทราบว่ามีมาลีถูกกัด เขาทิ้งควาย ไถที่แบกมาไว้ตรงนั้นและรีบอุ้มมาลิวิ่งกลับเข้าไปในหมู่บ้าน...เขาบอกให้คนไปหาแพทย์ประจำหมู่บ้านแต่ปรากฏว่าแพทย์ไปประชุมที่อำเภอ...อาการของมาลีเริ่มทรุดลงเรื่อย ๆ ตอนนี้พิษงูมันแทรกซึมไปทั่วร่างของเธอเพราะชาวบ้านยังไม่รู้จักวิธีการสกัดพิษในขณะนั้น พิษงูทำให้มาลิ่ง่วงนอนลงทุกที..จนกระทั่งแม่เฒ่าคำแสงก้าวขึ้นมาบนบ้าน เธอเห็นชาวบ้านร้องไห้กันระงม...แม่เฒ่ามานั่งอยู่ข้าง ๆ หลานรัก....ที่ตอนนี้เกือบจะไม่มีความรู้สึกอะไรแล้ว..มาลีถูก ...หลับตาเฉอะลูก...ลูกไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้นเพราะตลอดชีวิตของลูก ๆ ได้ทำแต่สิ่งดี ๆ หลับตาเฉอะ...สวรรค์เป็นของคนเช่นลูกนี้แหละ...มาลียิ้มและหลับตาลงอย่างว่าง่ายพร้อมกับสิ้นลมในทันที...

38. “รักคนที่ไม่น่ารัก”

พระวจนะของพระเจ้า 1 ยอห์น 3:18

“ลูกทั้งหลายเอ๋ยอย่าให้เรารักกันด้วยคำพูด และด้วยปากเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำ และด้วยความจริง”

เรื่องเล่า

ตามธรรมเนียมโบราณของคนจีนการที่ลูกสาวลูกชายจะแต่งงานมีคู่หมั้นคู่หมายต้องเป็นเรื่องของพ่อแม่ที่จะจัดหาให้ และสิ่งที่ปฏิบัติกันมานานก็คือ ถ้าเป็นลูกสาวลูกชายของเพื่อนสนิท ก็จะหมั้นหมายกันไว้ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ โดยที่ทั้งคู่อาจจะไม่เคยเจอกันเลยจนกระทั่งถึงวันแต่งงาน เหม่ยอี่ เป็นคนหนึ่งที่เธอเองไม่เคยรู้จักเจ้าบ่าวของเธอเลย กังซีเป็นเจ้าบ่าวของเธอในวันแต่งงาน ทั้งคู่มีความแตกต่างกันอย่างฟ้า กับ ดิน เหม่ยอี่ เป็นสาวสวย กิริยามารยาทเรียบร้อยสมกับเป็นกุลสตรีทุก ๆ ระเบียบคนีว... แต่ กังซี เป็นขี้เมาโมโหง่าย มุทะลุ เอาแต่ใจตัวเองพอทั้งคู่แต่งงานกันได้ไม่ถึง 5 เดือน กังซี ก็แสดงความเป็นอันธพาลและสันดานเดิมออกมา พอเมาเหล้ากลับบ้านเขาจะทะเลาะและทุบตีเหม่ยอี่ทุก ๆ ครั้ง บางครั้งเหม่ยอี่ต้องนอนชมเพราะถูกซ้อมอย่างหนัก แต่เหม่ยอี่ก็พยายามอดทนตลอดมา ไม่เคยฟ้องพ่อแม่ของเธอแม้แต่ครั้งเดียว...วันหนึ่งกังซีเมาเหล้าอย่างหนักและพยายามจะจับมอเตอร์ไซด์กลับบ้าน แต่รถเขาเสียหลักพุ่งชนเสาไฟฟ้า ปรากฏว่าตาของเขาทั้งสองข้างถูกไม้ปลายแหลมที่อยู่ข้างหน้าทางแขวนแกว่ตาทั้งสองข้างแตกสนิท เขาถูกนำส่งโรงพยาบาลทันที เขายังโชคดีที่หมอบอกว่าประสาทตาเขายังดีอยู่ และในเวลานั้นเขาได้รับบริจาคดวงตาจากผู้หวังดีคนหนึ่ง เขาจึงสามารถมองเห็นอะไรได้อีก ครั้งหนึ่งถึงแม้ มันจะเหลือตาเพียงข้างเดียว...ในขณะที่เขารักษาตาอยู่นั้นเขาค้นใจมาก ๆ ที่ไม่เห็น เหม่ยอี่มาเยี่ยมเขาเลย เขาคิดในใจว่าถ้าเขาออกจากโรงพยาบาลเมื่อไหร่เขาจะซ้อมเหม่ยอี่ให้สลบคาเท้าเลย...เลยในที่สุดเขาก็ได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลได้...เขารีบกลับบ้านเพื่อจะไปชำระความแค้นที่อยู่ในใจ

เขาเดินเข้าไปในบ้านกำลังเห็นเหม่ยอี่นั่งพับกระดานหลังมาทางเขา เขาย่องไปเมื่อประชิดตัวเหม่ยอี่ เขากะชากผมของเหม่ยอี่จนหน้าหงาย เขาเงื้อมมือจะตบหน้าเธอแต่ต้องหยุดชะงัก...เฮ้ย...ตาของแกอยู่ไหนข้างหนึ่ง? ...เขาปล่อยมือลง เหม่ยอี่ก้มหน้าลงแล้วพูดว่า “อยู่ที่พี่”

คุณผู้อ่านครับถ้าผู้ชายคนนี้ยังมีความรู้สึกเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน เขาต้องเป็นคนใหม่ปะ?

39. “ทนทุกข์เพื่อชาวบ้าน...แม้ถูกประจานก็ยอม”

พระวจนะของพระเจ้า อิสยาห์ 16:3

“จงให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกธรรม จงทำร่วมเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาที่ขงวัน
จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าได้หักหลังผู้ลี้ภัย”

เรื่องเล่า

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร มองไปทางไหนมีแต่ความแห้งแล้ง ชาวบ้านต้องเดินทางไปตักน้ำเป็นระยะทางถึง 3-4 กิโลเมตร บางทีต้องไปนั่งรอคิวตักน้ำ อากาศร้อนอบอ้าว และผู้คนด้วยกันอย่างเร้นแค้น และในหมู่บ้านก็มีชายแก่แปลกหน้าผู้หนึ่งมาอาศัยอยู่ จู่ ๆ ก็มาทำกระท่อมอยู่กับชาวบ้าน ชายแก่คนนี้มีนิสัยขี้เหนียว จะหาอาหารกินตามที่กินได้ และจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือกับชาวบ้าน โดยเฉพาะถ้ามีงานขึ้นบ้านใหม่หรือแต่งงาน หรือถ้าเป็นงานเลี้ยงฉลองชาวบ้านจะไม่ได้เห็นหน้าชายแก่เลย เว้นแต่ถ้ามีใครตายเกิดขึ้น เขาก็จะไปร่วมแต่อยู่ไม่นานเขาจะมอบเงินจำนวนหนึ่งแล้วก็กลับบ้าน ชีวิตของชายแก่ผู้โหดเดี๋ยวจะเป็นอย่างนี้ตลอดจนพวกลูกเด็กเล็กแดงเกลียดกันทั่วหมู่บ้านเวลาเจอหน้าชายแก่บ้านจะถ่มถุยน้ำลายใส่เป็นการเยาะเย้ย หรือ ดูแคลนที่ชายแก่เป็นคนขี้เหนียวและไม่ยอมคบค้าสมาคมกับชาวบ้าน หรือพวกเขา..ชายแก่หาเงินได้เขาจะเก็บ ๆ ๆ ไม่ยอมซื้ออาหารดี ๆ กิน จนกระทั่งร่างกายเขาทรุดโทรมลงไปมาก เมื่อเขาไม่สบายไม่มีคนดูแลเอาใจใส่ เพราะทุกคนก็คิดเหมือนกันว่าชายแก่เลี้ยงน้ำใจต่อเขา และแล้ววันหนึ่งก็มีคนพบว่าชายแก่นอนตัวแข็งที่กระท่อมของเขาตัวเอง

ชาวบ้านพอทราบข่าวก็พากันมาเพื่อจะดูหน้าคนขี้เหนียวและจะลากคอศพเผาเหมือนหมูเหมือนหมาในกระท่อมแห่งนั้น พอเขานำศพออกมาจากที่นอน เขาพบข่ามสีแดงเก่า ๆ ใต้ที่นอนของชายแก่เขาพากันเปิดออกดูปรากฏว่ามันเป็นเงินจำนวนมากและในถึงข่ามสีแดงนั้นมีจดหมายสั้น ๆ เขียนว่า “ชาวบ้านที่รักข้าพเจ้าเก็บเงินก้อนนี้ตลอดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเรามีความเดือดร้อนกันในเรื่องน้ำข้าพเจ้าขอท่านจงนำเงินก้อนนี้ไปชুবอบาตาลเพื่อชาวบ้านเราจะได้รับความสะดวกสบายเกี่ยวกับน้ำเสียที ศพของข้าพเจ้าไม่ต้องเก็บไว้นาน พอท่านรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทำไมจึงไม่คบค้าสมาคมกับพวกท่านอย่างที่ต้องการ เมื่อท่านแจ้งประสงค์ดังกล่าวขอท่านเผาศพข้าพเจ้าทันทีไม่ต้องจัดงานเลี้ยง...ขอขอบคุณทุกท่าน...ลงชื่อ....”

40. “คู่มือความตาย...เป็นเรื่องธรรมดา”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 22:29

“เจ้าเห็นคนที่มีฝีมือในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเฝ้าพระราชาราชและเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าคนที่มีชื่อเสียง”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์เปิดโอกาสให้ได้เดินทางไปยัง กรีนพีลส์ซึ่งเป็นที่ที่เราทราบว่า ณ ที่แห่งนี้ทำให้โลกเราเกิดความสุขสว่างไสว (สหรัฐอเมริกา) โดยการคิดค้นหลอดไฟฟ้ายานยนต์ของ โทมัส แอนวา เอดิสัน ผู้เขียนได้อ่านคูประวัติและการทำงานของ ท่านกว่าที่เราจะมีไฟฟ้าใช้กันอย่างสะดวกสบายอย่างนี้ ท่านเอดิสันต้องทนทุกข์ทรมานขนาดไหน และหลอดไฟที่กว่าจะมีไฟติดขึ้นมามันต้องสูญเสียไปเป็นหมื่นเป็นแสนหลอดท่านพยายามหาตัวนำที่ทนต่อความร้อนได้มาก ๆ ท่านได้ทดลองกับวัสดุนับพัน ๆ ชนิด และในที่สุดโดยความพยายาม บวกกับความสามารถท่านได้ใช้ด้ายที่ทำจากฝ้ายที่นำมาเผา จนมันกลายเป็นถ่านคาร์บอน แล้วบรรจุไว้ในหลอดที่สูญญากาศ จะไม่เกิดการลุกไหม้ และแล้วหลอดไฟของท่าน โทมัส แอนวา เอดิสัน ก็สามารถส่องสว่างได้นานถึง 45 ชั่วโมงและก็ได้รับการปรับปรุง และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้

สิ่งที่ผู้เขียนรู้สึกประทับใจในปรัชญาการทำงานของท่านมี 3 ประการ

1 ท่านไม่ยอมดื่มห้ำเด็ดขาด เพราะถือว่า แอลกอฮอล์ เป็นเหมือนเม็ดยาพิษที่ไปทำลายเครื่องจักรกล (คือสมอง)

2 มนุษย์ควรจะนอนเท่าที่ง่วงนอนแค่นั้น (ท่านนอนวันละ 4 ชั่วโมง) ไม่ต้องมีห้องนอนดี ๆ หรือมีเตียงดี ๆ ท่านอาศัยนอนอยู่ห้องใต้บันไดเล็ก ๆ ที่ ๆ ทำการทดลองนั้น

3 มนุษย์ควรจะรับประทานอาหารเมื่อหิวเท่านั้น (ไม่ควรเสียเวลากับการกินจุก ๆ จิก ๆ) ท่านผู้อ่านที่รัก ชีวิตของท่าน โทมัส แอนวา เอดิสัน ไม่เพียงแต่จะรู้จักกันในเฉพาะสหรัฐอเมริกา แต่ชื่อเสียงของท่านเป็นที่รู้จักของคนทั่วโลก และความอดทน พากเพียรพยายามของท่านนั่นเอง ไม่ว่าจะยาก ยากจน หรือแม้กระทั่งมหาเศรษฐี พระราชา ก็ได้อาศัยท่านแล้วเราละจะทำอะไร เพื่อโลกนี้บ้าง...

41. “จุดจบของ...ความโลภ”

พระวจนะของพระเจ้า 1 ทิโมธี 6:10

“ดูว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด และเพราะความโลภนี้แหละจึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อและตรอมตรมด้วยความทุกข์”

เรื่องเล่า

มีตา กับ ยาย สองสามีภรรยาอาศัยด้วยกันในกระท่อมท้ายสวน ทุก ๆ วันทั้งสองจะออกไปขุดต่อไม้และถางหญ้าที่ขึ้นรกรุงรังในสวน ทั้งสองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้ง ทั้งคู่จะช่วยกันทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำ วันหนึ่งมีเหตุการณ์ที่น่าจดจำเกิดขึ้นกับครอบครัวนี้...อากาศตอนบ่าย ๆ มั่นช่างร้อนเหลือเกิน วันนี้องไปดูบนท้องฟ้าไม่เห็นมีเมฆหมอกอะไรมาบดบังแสงอาทิตย์เลย แต่ตาและยายก็ยังกังวลกับความร้อนอย่างไม่ย่อท้อ...ตากำลังขุดต่อไม้หนึ่งที่ใหญ่มาก...บัดดลนั้นแกก็ได้ยินเสียงปั้ง!...เสียงคล้าย ๆ กับว่าข้างล่างจะมีโอ่งหรือ ไหอยู่ใต้นั้นแกค่อย ๆ ขุด ๆ ๆ และแล้วตาของแกก็เบิกโพลงเพราะมันมีไหสมัยเก่าอยู่ใต้ต่อใมนั้นจริง ๆ แกสังเกตเห็นมีฝาไม้ผุ ๆ ปิดอยู่ข้างบน..แกรีบแกะฝาออก...คุณพระช่วยภายในใบนั้นเป็นทองคำเต็มไปหมด...แกรีบเรียกยายมาหา พอยายเห็นก็อุทานออกมาว่า “ฉันทวยแล้ว”ตาจึงสั่งยายว่า “นี่ยายเราไม่สามารถจะนำไ้ทองคำกลับไปตอนนี้ได้ ให้ยายกลับไปบ้านไปทำต้มข่าไก่อร่อย ๆ มาทานกันที่นี้ก่อน พอดึกลงเราก่อยเอาไ้ทองคำกลับไปบ้าน” ยายฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงรีบกลับไปบ้านทำการปรุงอาหารต้มข่าไก่อย่างดี แต่ต้มข่าไก่ของยายวันนี้พิเศษที่สุด

ตาอยู่คอยยายอย่างใจเย็นแกขุดหลุมลึกประมาณ 3 ศอก ยาวประมาณ 2 วาเตรียมการไว้อย่างหนึ่งเพื่อต้อนรับยาย...พอยายมาถึงสิ่งที่ยายต้องการก็คือ ไ้ทองคำ...แกวางอาหารลงตรงหน้าของตาและรีบเดินไปยังหลุมไ้ทองคำนั้นโดยไม่ได้ตั้งตัวตาใช้ จอบตีเข้ากลางศีรษะยายเสียงดังโฝ้ละ! แล้วแกก็ลากร่างของยายที่คืนกระแฉ่ว ๆ โยนลงไปหลุมที่เตรียมไว้และฝังกลบทั้งเป็น...ที่นี้ก็ไม่มีใครเป็นก้างขวางคออีก ตานึกอยู่ในใจ เมื่อมีเงินแกจะให้เงินซื้อทุกอย่าง เมียใหม่ บ้านหลังใหญ่ ๆ คนใช้ชายหญิง...แกนึกไปสารพัด..ท้องกำลังหิว เกมองดูต้มข่าไก่อย่างน้ำลายสอ...แกรีบดักข้าวแล้วกินอย่างเอร็ดอร่อย...ชคน้ำแกงไปปลางวาดฝันไปด้วย...ทันใดนั้น...แกรู้สึกปวดท้องอย่างหนัก...อยากจะอ้วก...ไ้แล้วยายก็หมายจะฆ่าตาด้วยยาพิษที่ผสมลงไปต้มข่าไก่...ไม่ถึง 10 นาทีร่างของตาก็นอนเหยียดยาวไกล ๆ หลุมฝังศพยายนั่นเอง พระวจนะของพระเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนไม่ต้องสรุปอะไรมากไปกว่านี้แล้วนะครับ...

42. “มือของศิลปินเอก.....ตัวจริง”

พระวจนะของพระเจ้า โคลโลสี 3:12

“เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรักจงสวมใจเมตตา ใจปราณี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน”

เรื่องเล่า

ผู้เขียนเชื่อว่า คริสเตียนหลายพันหลายหมื่นคนคงจะได้รับการ์ดอวยพร หรือการ์ดหนุนใจที่เป็นรูป พนมมือไหว้ (เหมือนคนอธิษฐาน) ผู้เขียนเคยส่งไปให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือและเพื่อน ๆ พี่ ๆ ผู้รับใช้หลายใบแต่ไม่เคยถูกคิด หรือ มีคำถามเลยว่าภาพพนมมือไหว้นั้นต้นตอและมีความเป็นมาอย่างไร? จนกระทั่งผู้เขียนได้อ่านหนังสือพิมพ์คริสเตียนนิวส์ ฉบับที่ 15 เดือนมีนาคม 2000 หน้า 4 คอลัมน์ แนะนำหนังสือใหม่ ผู้เขียนเห็นว่าจะเป็นเรื่องต่อบรรดาผู้รับใช้ทั้งหลายจึงขออนุญาตนำมาเล่าให้ฟังถึงความเป็นมาของภาพนี้อีกครั้งหนึ่งเพื่อหลาย ๆ คนที่ไม่ได้อ่านจะรู้สึกประทับใจ หรือ ผู้ที่ได้อ่านแล้วจะได้ทบทวนเรื่องอีกครั้งหนึ่ง

ภาพนี้เป็นภาพของอนุสรณ์แห่งความรักของเพื่อนสองคนที่รักกันจนสามารถตายแทนกันได้ หรือยอมทนอด หรือ อดทนเพื่ออีกคนหนึ่งได้ ในนครนูแรมเบิร์ก ประเทศเยอรมันนี มีเด็กชายสองคนชื่อ อัลเบิร์ต คูโร และ ฟรานซ์ คิงส์ไตน์ เด็กทั้งสองมีความสามารถในด้านศิลปะ และทั้งสองก็มุ่งหวังว่า เขาจะต้องเป็นศิลปินเอกให้ได้ ด้วยความใฝ่ฝันนี้จึงผลักดันให้เขาเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองหลวงเพื่อจะได้ศึกษาตามที่ตนเองต้องการแต่กาลไม่ได้เป็นดังคิด เขาทั้งสองต้องเผชิญกับความยากลำบากเป็นอย่างยิ่งแทบเอาตัวไม่รอด แต่ความปรารถนาของเขาไม่ได้ยั้งหย่อนไปตามสภาพแวดล้อม ฟรานซ์ จึงให้โอกาสอัลเบิร์ตเรียนก่อน และเขาเป็นคนที่ทำงานหาเงินส่งเสียเพื่อนเรียน วันเวลาผ่านไปอัลเบิร์ตกลายเป็นศิลปินเอกที่มีชื่อเสียง แต่ฟรานซ์กลับไม่สามารถเข้าไปเรียนได้อีกเพราะมือของเขาหายบกร้านเพราะการทำงานหนัก คณาจารย์ไม่ยอมรับ ฟรานซ์เสียใจมากที่เขาไม่สามารถเรียนต่อได้ เขาจึงกลับเข้ามาในห้องนอนแล้วคุกเข่าอธิษฐานต่อพระเจ้าพนมมือแบบชาวเอเชีย อัลเบิร์ตตามเข้ามาเขาเห็นฟรานซ์อธิษฐานเขารับวาดภาพที่ประทับใจนั้นไว้ และเขารู้ว่า “แท้จริงมือคู่นั้นต่างหากที่เป็นมือของศิลปินเอกที่แท้จริง การเสียสละความรักที่แท้จริง เราจึงมีการ์ดที่มีความหมายลึกซึ้งเช่นนี้....

43. “ผมจะทำเหมือนพ่อทำกับปู่”

พระวจนะของพระเจ้า มัทธิว 7:2

“อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่กล่าวโทษท่าน เพราะท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด เขาก็จะดวงด้วยทะนานอันนั้นเหมือนกัน”

เรื่องเล่า

มีสุภชาติบทหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “หลงตัวลืมตาย หลงกายลืมแก่ หลงหัวหลงเมีย มักลืมพ่อแม่”

วสันต์ เป็นหนุ่มหล่อ เรียนเก่ง เป็นที่หมายปองของหญิงสาว ๆ ทั่วไป แต่ครอบครัวของวสันต์ มีฐานะไม่สู้ดีนัก แม่ของเขาเสียชีวิตเมื่อเขายังเรียนอยู่มัธยมต้น ดังนั้นวสันต์จึงอยู่กับคุณพ่อตลอดมา คุณพ่อก็พยายามส่งเสียให้วสันต์เรียนจนสำเร็จปริญญาตรี และพอได้งานทำ วสันต์ก็ได้แต่งงานกับสาวสวยรวยทรัพย์ และวสันต์จำเป็นต้องย้ายบ้านไปอยู่กับภรรยา ปล่อยให้พ่อต้องอยู่คนเดียว และทนอดมื้อกินมื้อเพราะสังขาร และพ่อก็ป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์อ่อน ๆ จนกระทั่งเขาทนไม่ได้กับคำนิทาของชาวบ้านที่บอกว่าเขาได้ดิบได้ดีแล้วทิ้งพ่อ หลังจากแต่งงานได้สามปี เขาก็ไปรับพ่อมาอยู่ด้วย แต่การมาอยู่ที่บ้านของเขาสร้างความไม่พอใจให้ภรรยาเป็นอย่างมาก เพราะพ่อของเขามักจะทำถ้วยชามแตกอยู่บ่อย ๆ เพราะมือที่จับอะไรไม่ถนัด พอรับประทานอาหารบางที่บ้านและทะเล เขาจึงปลุกกระต๊อบให้พ่ออยู่ภายในบ้านหลังเล็ก ๆ และเวลารับประทานอาหารก็จะเอาอะลามะพร้าวมาทำเป็นถ้วย งานใส่อาหารให้พ่อกิน ชายแก่รับประทานอาหารบางมื้อด้วยน้ำตาแต่ในบ้านหลังนั้นมีหลายชายตัวเล็ก ๆ มาเล่นกับปู่ตลอดด้าวาง

วันหนึ่งวสันต์กลับมาจากทำงาน ก็เห็นลูกชายเอาอะลามะพร้าวมาขูด ๆ ๆ และทำเหมือนจานที่วสันต์ทำให้พ่อตัวเองใส่อาหารรับประทาน เขาจึงถามลูกชายตัวเล็ก ๆ ของเขาว่า “ลูกกำลังทำอะไรอยู่จ๊ะ” ลูกชายก็บอกเขาว่า “ผมเห็นคุณพ่อเอาอะลามะพร้าวนี้ใส่อาหารให้คุณปู่รับประทาน อีกหน่อยถ้าคุณพ่อแก่เหมือนคุณปู่ ผมก็จะเอาอะลามะพร้าวที่ผมทำอยู่นี้ให้คุณพ่อกินยังงัยละครับ”วสันต์ได้ยื่นคำตอบลูกชายเขาร้องไห้โฮ รีบวิ่งไปหาคุณพ่อเขาก็ล้มกราบแทบเท้าของพ่อ เขาสารภาพความผิดกับพ่อ ขอโทษพ่อ เขารับอุ้มคุณพ่อขึ้นไปบนบ้าน เขาเรียกภรรยามานั่งและพูดในสิ่งที่ลูกชายพูดกับเขา ภรรยาเขาร้องไห้และล้มกราบแทบเท้าของชายแก่ และชายแก่ก็ยกโทษ ตั้งแต่นั้นมาวสันต์และภรรยาไม่เคยรังเกียจพ่อของเขาอีกเลย

แล้วท่านทำอะไรที่ทำให้คุณพ่อ คุณแม่เสียใจบ้าง ระวังจะมีลูก หรือ หลาน มาเตือนสติแรง ๆ อย่างกับวสันต์นะ เจ้านาย

44. “มนุษย์ส่วนมากเป็นโรคขาดอาหาร”

พระวจนะของพระเจ้า มัทธิว 4:4 พระเยซูคริสต์ตรัสว่า

“มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

เรื่องเล่า

มีสัตว์แพทย์คนหนึ่งชื่อ เจมส์ คาร์สัน เป็นสัตว์แพทย์ชื่อดังของสหรัฐอเมริกา ท่านได้ทดลองให้สัตว์ต่าง ๆ อดอาหาร และได้นำผลสำรวจนั้นเผยแพร่ไปทั่วโลก ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่มีโอกาสได้อ่านและนับว่าเป็นประโยชน์มากสำหรับเป็นข้อมูลของผู้ที่เป็นนักเทศน์และนักพูด ท่านสรุปสั้น ๆ ง่าย ๆ ดังนี้

นก บางชนิดอดอาหารได้นาน 9 วัน

สุนัข อดอาหารได้นาน 20 วัน

เต่า อดอาหารได้นาน 500 วัน

งู บางชนิดอดอาหารได้นาน 800 วัน

ปลา บางชนิดอดอาหารได้ 2000 วัน

แต่ คริสเตียน หรือ ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นคนของพระเจ้าเก่งกว่า เพราะบางที 1 ปีไม่เคยอ่านพระวจนะของพระเจ้า ที่เรียกว่าอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเลย หรือ บางคน 5 ปี 10 ปี 20 ปี ไม่เคยอ่านเลย แต่ยังมีชีวิตอยู่ได้ อย่างนี้ไม่เรียกว่าเก่งกว่าบรรดาสัตว์ต่าง ๆ ก็เกินไปแล้ว ไซ้ไหมครับ....เจ้านาย....

45. “บากบันไปเพื่อชัยชนะ”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 20:4

“คนเกียจคร้านไม่ไถ่ในหน้าเขาจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่เขาจะไม่พบอะไรเลย”

เรื่องเล่า

ทุกครั้งที่คุณเขียนได้รับวารสาร ข่าวสารต่าง ๆ จากโรงเรียนวัฒนาฯ ในข่าวสารต่าง ๆ เหล่านั้น จะมีข้อคิดและสาระมากมาย และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปเป็นข้อคิดสำหรับตนเอง และแบ่งปันผู้อื่น เช่น เรื่องที่จะขออนุญาตนำมาลงในหนังสือเล่มนี้ เป็นข้อความที่ถูกค้นพบที่มหาวิหารเก่าแก่แห่งหนึ่งของโลก คือ มหาวิหารเซนต์ปอล ประเทศอังกฤษ ปี ค.ศ.1692 ซึ่งบทความนี้ว่า “คำสอนสอนใจ...ดังนี้....

จงดำเนินชีวิตอย่างสงบท่ามกลางเสียงอึกทึกและความเร่งรีบ จงจำไว้ว่าในความเงียบสงบนั้น ยังมีสันติ จงสร้างความสัมพันธ์อันดีกับทุกคนแต่ จงอย่าถึงกับยอมจำนนเมื่อท่านพูดความจริง จงค่อย ๆ พูดและพูดให้ชัดเจน จงฟังผู้อื่นพูดแม้ว่าเขาจะเป็นคน โง่เขลาเบาปัญญาและน่าเบื่อ เพราะต่างคนต่างก็มีเรื่องที่จะต้องพูด จงหลีกเลี่ยงคนเอะอะก้าวร้าว เพราะเขาเปรียบเหมือนมารผจญจิต ถ้าท่านเปรียบตนเองกับผู้อื่นท่านก็จะมีแต่ความหลงระเหิดและน้อยเนื้อต่ำใจเพราะย่อมจะต้องมีคนที่ดีกว่าหรือเด่นกว่าเสมอจซึ่งชื่นชมกับทั้งผลสำเร็จและแผนงานทั้งปวงของท่าน จงใส่ใจการงานของท่านเสมอ แม้ว่างานนั้นจะเป็นเพียงงานที่ต่ำต้อย เพราะความสามารถของท่านที่ได้สร้างสมจากงานนั้น ๆ เป็นสิ่งเดียวที่ท่านจะได้ติดตัวไป ไม่ว่าชะตาชีวิตของท่านจะแปรผันเป็นเช่นไร

จงดำเนินงานของท่านอย่างรอบคอบ เพราะโลกนี้มีแต่เล่ห์กล แต่จงอย่าปล่อยให้เล่ห์กลทั้งหลายบดบังคุณธรรมต่าง ๆ จากท่าน ผู้คนจำนวนมากพึงฝึอุปสรรคเพื่อรักษาไว้ซึ่งอุดมคติอันสูงส่ง และความเป็นวีรบุรุษนั้นมีอยู่ทั่วไป จงเป็นตัวของท่านเอง จงอย่าเป็นคนประจบและ จงอย่าเหยียดหยันความรัก เพราะความรักนั้นเปรียบได้ดังต้นหญ้าที่ยืนหยัดอยู่ได้ท่ามกลางความแห้งแล้ง จงให้กาลเวลาที่ผ่านไปเป็นบทเรียนจงค่อย ๆ ละทิ้งชีวิตวัยเยาว์ จงสร้างจิตใจของท่านให้แข็งแกร่งเพื่อปกป้องท่านเมื่อท่านต้องประสบเคราะห์โดยไม่คาดคิดมาก่อนแต่ จงอย่าปล่อยให้ความนึกคิดทั้งหลายทำให้ท่านเกิดทุกข์ความเหนื่อยล้าและความว้าเหว เป็นบ่อเกิดแห่งความหวาดกลัว จงเป็นคนมีระเบียบวินัยแต่ก็ จงรู้จักผ่อนปรนให้ตนเอง ท่านเป็นผู้สืบทอดจักรวาล เช่นเดียวกับกับต้นไม้และดวงดาวท่านมีสิทธิที่จะอยู่ ณ ที่นี้ จักรวาลนี้จะเผยตัวให้ท่านรู้จักตามควร ไม่ว่าท่านจะเข้าใจได้แจ่มชัดหรือไม่ก็ตาม ดังนั้น จงเป็นสุขสงบกับจิตวิญญาณของท่านท่ามกลางความอลหม่านของชีวิต ไม่ว่าท่านจะทำอะไรหรือมี

ความหวังอะไร สถานที่นี้ยังคงเป็นโลกที่สวยงาม แม้ว่าจะมีทั้งมายาความเบื่อหน่ายและความฝันที่แตกสลาย จงรู้จักระมัดระวัง จงบากบั่นเพื่อจะได้เป็นสุข

เห็นไหมครับว่า บทความนี้มีความหมาย และคุณค่ามากมายจริง ๆ สำหรับเราและสามารถใช้ บทความนี้ในการสั่งสอนให้ข้อคิด หรือ นำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตของเราได้อย่างสบาย เพราะสาระ และข้อคิดนี้ใช้ได้ตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ไม่ว่าเราจะมีอาชีพอะไร บทความนี้มันจะเป็นแรงผลักดันเราไป และเราจะทำงานอย่างมีเป้าหมาย และรักที่จะทำงานนั้น ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ และยิ่งไปกว่านั้น เราจะทำงานด้วยความรักและความสนุกสนาน เพราะเรารู้ว่า “ชีวิตคืองาน” และ “งานคือชีวิต” ถ้าเราไม่ทำงาน ไม่สู้งานเราก็จะเปรียบเหมือนผู้ชายคนนั้นที่ไม่ทำนาในหนานา และเขาจะไปเสาะแสวงหาข้าวในฤดูเก็บเกี่ยว แต่เขาจะไม่พบอะไรเลยนอกจากตอข้าวที่ไร้ประโยชน์

46. “บาดแผลนี้เพื่อลูก”

พระวจนะของพระเจ้า จากพระธรรม สดุดี 91:4

“พระองค์จะทรงปกป้องท่านด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะลี้ภัยอยู่ที่ปีกของพระองค์ ความสุจริตของพระองค์เป็น โล่และเป็นดั่ง”

เรื่องเล่า

นายศรีทน เป็นคนยากจน แยกลูกกระต๊อบหลังเล็ก ๆ ในป่าที่ทางราชการจัดสรรให้ ทุก ๆ วัน แยกจะออกไปหาของป่าเช่น หน่อไม้ ไข่มดแดง เห็ด ใบตองตึง (ใช้ห่อของ) ในครอบครัวของแยกไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งมีค่า ไม่มีวัวควายเลี้ยง ไม่มีหมู ไม่มีสุนัข แต่สิ่งที่นายศรีทนรักและทะนุถนอมมากที่สุดคือ แม่ไก่และลูก ๆ ของมัน วันหนึ่งนายศรีทนออกไปหาของป่าตามปรกติ แต่วันนี้ไฟได้ลุกลามไหม้ป่าไม้ ใบหญ้าลุกลามมาจนเกือบติดกระท่อมของแยกแต่นายศรีทนเป็นคนรอบคอบ เขาวางหญ้าที่แห้งบริเวณรอบ ๆ กระท่อมออกจนหมด เพื่อป้องกันไฟป่า พอแยกกลับมาจากหาของป่าก็ต้องตกใจเพราะในบริเวณรอบ ๆ กระท่อมไฟไหม้จนไม่มีอะไรเหลือ นอกจากกระท่อมเก่า ๆ ที่ไฟไปไม่ถึงสิ่งแรกที่แยกมองเห็นนั่นก็คือ แม่ไก่และลูก ๆ ของมัน แยกร้องเรียกก๊าก ๆ ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ แต่จนแล้วจนเล่าแยกก็หาไม่เจอ แยกเดินไปตามถ้ำถ่านต่าง ๆ ที่เผาไหม้ขึ้น แยกเหลือบเห็นสิ่งหนึ่งดำเป็นตอตะโก คล้าย ๆ หลังไก่แยกเดินเข้าไปใกล้ ๆ ปรากฏว่าเป็นไก่แม่ลูกอ่อนตัวนั้นจริง ๆ นั้นไหม้เกรียมไปทั้งหลัง แยกก็เอามือจับซากแม่ไก่ออกมา แยกแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง เพราะลูกไก่ทั้ง 12 ตัวที่ซุกอยู่ใต้อก แม่ไก่นั้นทุก ๆ ตัวนอนอยู่ในหลุมเล็ก ๆ ใต้ท้องแม่ไกร้องเสียงจิบ ๆ ไม่เป็นอันตรายเลย.... นายศรีทนนั่งลงข้าง ๆ แม่ไก่เขาน้ำตาไหล เขาคิดถึงแม่ คิดถึงความรักของแม่ที่เลี้ยงเขามาไ้มันเป็นสัตว์เดรัจฉานก็จริงแต่มันมีสามัญสำนึกของความเป็นแม่ มันมีทางหนีรอดไปได้ถ้ามันจะบินหนี แต่ลูก ๆ ทั้งหมดของมันล่ะจะรอดจากพระเพลิงได้อย่างไร?

คุณแม่ คุณพ่อทั้งหลายท่านรักและเสียสละ ให้ความรักกับลูก ๆ ท่านเพียงวันละนิดได้ไหม? ถ้าทำไม่ได้ก็อย่าแม่ไก่เต็มทน...นะจะบอกให้...และถ้าลูก ๆ ไม่รู้จักความรักของแม่ละก็ท่านคงไม่รู้จักความรักของพระเจ้าเช่นกัน

47. “สัตย์ซื่อ...จนได้ดี”

พระวจนะของพระเจ้า สุภาษิต 21:29

“คนชั่วร้ายทำให้หน้าของตนด้านไป แต่คนที่เที่ยงธรรม พิศาระหู่ดูทางของตน”

เรื่องเล่า

มีมหาเศรษฐีคนหนึ่ง มีลูกชายทั้งหมด 7 คนแต่ละคนเป็นผู้มีความรู้ มีการศึกษาดีเท่าเทียมกัน พออายุแก่มาแล้วท่านเศรษฐีจึงอยากจะทำคน ๆ หนึ่งให้บรรดาลูกชายของตนเองที่จะเป็นคนจัดการมรดกแทนตนหรือเป็นผู้จัดการทุกสิ่งทุกอย่างแทนตน...เศรษฐีไม่ได้เลือกลูกชายตามลำดับอาวุโส หรือตามสากลทั่วไปที่ใช้คือ ให้ลูกชายคนโตสืบการปกครองแทน...แต่ท่านมหาเศรษฐีผู้นี้จะคัดเลือกคนที่พิเศษสุด ๆ ...วันหนึ่งท่านได้เรียกบุตรชายทั้งเจ็ดคนมา และมอบเมล็ดดอกไม้มาให้คนละเมล็ดเอาไปปลูกในกระถาง...ท่านเศรษฐีกำชับว่า “ถ้าดอกไม้ของใครสวยงามที่สุดจะให้ผู้นั้นเป็นคนปกครองบรรดาพี่น้องทั้งหมด และมีสิทธิ์เสมือนพ่อทุกประการ” เมื่อพูดเสร็จก็ให้ลูกชายนำเอาเมล็ดดอกไม้ไปปลูกทันที โดยให้ระยะเวลา 3 เดือน...ลูก ๆ ทุก ๆ คนก็นำเมล็ดที่พ่อให้นำไปปลูกลงในกระถาง...หมั่นรดน้ำพรวนดินอยู่เสมอ...และดอกไม้ของทุกคนก็ออกดอกบานสะพรั่งยกเว้นของลูกคนเล็ก...ไม่มีดอกไม้มีแม้กระทั่งงอกเลย...แต่เขาก็พยายามรดน้ำและใส่ปุ๋ยตลอด แต่จนแล้วจนเล่าเขาก็ไม่เคยเห็นดอกไม้โผล่ออกมาสักที...พอครบเดือนที่สามท่านมหาเศรษฐีก็เรียกลูก ๆ ทั้งเจ็ดเอาดอกไม้มาให้ดู...ท่านมหาเศรษฐีเดินดูดอกไม้ต้นไม้อ่าง ๆ ทำทางไม่สบอารมณ์เลย...ทั้ง ๆ ที่ดอกไม้ของลูกชายแต่ละคนก็ดูสวยงามยิ่ง...ท่านตรวจดอกไม้จนมาถึงลูกชายคนเล็ก..ลูกชายคนเล็กร้องไห้และกล่าวกับพ่อว่า

“พ่อครับผมเสียใจมากครับที่ผมไม่สามารถนำดอกไม้มาให้พ่อดูได้เพราะถึงแม้ผมจะพยายามรดน้ำใส่ปุ๋ยอย่างไร มันก็ไม่ยอมงอกครับ...พ่อครับ...ผมขอโทษพ่ออย่างมากเลยครับ...พ่ออภัยผมด้วย”...ท่านมหาเศรษฐีได้ฟังลูกคนเล็กพูด ท่านยิ้มอย่างเป็นสุขใจ...พลาบโอบกอดลูกคนเล็กอย่างรักใคร่...แล้วท่านมหาเศรษฐีก็เรียกลูก ๆ ทุกคนมาหา... “นี่เจ้าทั้งหก เจ้าจะว่าอย่างไรในเมื่อน้องคนเล็กของเจ้าดอกไม้มันไม่มีเลยจะทำอย่างไร? “...บรรดาพี่ ๆ ของเขาก็บอกว่า “พ่อก็ตัดสิทธิ์มันออกไปสิครับ” ..ท่านเศรษฐีพยักหน้า...แล้วพุดถามพวกพี่ ๆ ... “พ่ออยากจะถามพวกเจ้าว่า “เมล็ดพืชที่คัมจนสุกแล้วมันสามารถจะงอกได้ไหม?” ...ลูก ๆ จึงตอบว่า “ไม่ได้” “ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าก็ไม่ได้เอาเมล็ดพืชที่พ่อให้ไปปลูกใช่ไหม...เพราะเมล็ดที่พ่อให้ไปนั้นพ่อคัมมันจนสุก...นี่แสดงว่าพวกเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อพ่อ”...ยกเว้นเจ้าเล็กคนเดียวที่สัตย์ซื่อ...เอาละพ่อขอประกาศให้พวกเจ้าทั้งหลายทราบว่า เจ้าเล็กจะเป็นตัวแทนคุณแลทรัพย์สินสมบัติที่มีทั้งหมดแทนพ่อ...เพราะคนที่จะเป็นผู้นำคน จะเป็นตัวแทน จะเป็นผู้ดูแล

พวกเจ้าให้อยู่อย่างมีความสุขคงจะไม่มีใครเหมาะสมเท่ากับเจ้าเล็ก...เพราะเขาเป็นคนสัจย์ซื่อ ไม่โกง และทำทุกอย่างโดยใช้คุณธรรม ความดี เช่นนี้หาในพวกเจ้าไม่มีเลย”...ตั้งแต่นั้นมา ลูกชายคนเล็กจึงได้ เป็นผู้ดูแลพวกพี่และทรัพย์สินสมบัติแทนพ่อ.....

ประวัติผู้รวบรวมเรื่อง

ครูศานามานพ สุริยะคำ

การศึกษา

- จบระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านแม่แกค่น้อย จ.เชียงใหม่ ปี พ.ศ.2511
- จบการศึกษาผู้ใหญ่ที่โรงเรียนคำเที่ยงอนุสรณ์ จ.เชียงใหม่ ปี พ.ศ.2518
- จบจากแผนกศูนย์ศึกษาคริสเตียนบริการ (พระคริสตธรรมปากกล้วย) จ.เชียงใหม่ ปี พ.ศ.2525
- จบประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กรุงเทพฯ ปี พ.ศ.2531
- จบปริญญาตรีศาสนศาสตร์บัณฑิต จากสถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ ปี พ.ศ.2531

อดีตการทำงาน

- ผู้ช่วยศิษยาภิบาลคริสตจักรที่สอง สามย่าน
- ศิษยาภิบาล คริสตจักรไทยในชิคาโก สหรัฐอเมริกา
- หัวหน้าฝ่ายศาสนกิจ สถาบันคริสเตียนนิเทศสัมพันธ์ (ซี.ซี.ไอ) มหาวิทยาลัยพายัพ จ.

เชียงใหม่

- เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการของกองการเผยแผ่พระกิตติคุณสภาคริสตจักรในประเทศไทย
- ศิษยาภิบาลคริสตจักรธรรมนิคม ภาคที่ 1 จ.เชียงใหม่
- เป็นโฆษกนักจัดรายการวิทยุอิสระ
- เป็นผู้จัดการฝ่ายการขายของหมู่บ้านจัดสรรหลายแห่ง
- เป็นวิทยากรการอบรมให้แก่บริษัท ห้างร้าน และสถาบันต่าง ๆ

ปัจจุบัน

- เป็นอนุศาสนิก โรงเรียนเคนเน็ตแม็คเคนซี จ.ลำปาง
- เป็นศิษยาภิบาล คริสตจักรสายสัมพันธ์ อ.วังชิ้น จ.แพร่ สังกัดภาคที่ 3 ลำปาง
- เป็นประธานฝ่ายบรรเทาทุกข์ของคณะกรรมการดำเนินงานภาคที่ 3 ลำปาง

สถานะภาพทางครอบครัว ได้สมรสกับนางสาวกัลยา มะโนวอน มีบุตร 2 คน คือ ด.ช.นาธาน สุริยะคำ และ ด.ญ.มัตติกา สุริยะคำ

ข้อพระธรรมกัมภีร์ประจำใจ พระธรรมมัทธิว 6:33 “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้”

ปรัชญาชีวิต “คุณจะไม่ล้มเหลว ถ้าคุณไม่หยุดความพยายาม

“you will never fail until you stop trying”

พระธรรมหนุนใจ

ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเจ้า
พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย
พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่าน
ให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย
อย่ากลัวและอย่าขาดเลย
เฉลยธรรมบัญญัติ 31:8

Let all who enter here be blessed
With peace of mind and love
Expressed.....
“BE SIRONG TO DO RIGHT”